

No.97, June 2015

ဂဗိဇာနည်

အပိုင်း - ဒုတိယ ပိုဒ်များနှင့် နေ့စဉ်ကြည့်ရန်
မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ကုသိုလ်စာအုပ်နှင့် ရေပြိုင်အစွမ်း
နန္ဒာမိုးကြည်

ဒေါ်ခင်စာအုပ်စာအုပ် အုပ်ကြည့်
ကတိဝုဏ်ကျော်မြိုင်အောင်

ပျော်အောင်လေးဝဲက အမေ့အသတိ
မင်းကျော်အောင်ကျော်

လူပေါင်းများသော ဂုဏ်ထူး
နန္ဒာမိုးကျော်အောင်

လူဝင်စား ဦးမြတ်သာ
မောင်ကျော်စွာ

အုပ်ချုပ်ချုပ်
ရေနှင့်ပြိုင်လေ့ (သန်လျင်)

မြတ်ခန်းခုံရသော ကာလတစ်ခု
ရှင်ခင်အောင်

ဤစာအုပ်များအား
ဂဗိဇာနည်

ဗျတ်ဒုတိယအပိုင်း ဂုဏ်
ကျော်မိုးမိုး

ကုသိုလ်စာအုပ် ကုသိုလ်
မင်းကျော်

ပျော်စရာ
ဦးမြတ်သာ

ကုသိုလ်စာအုပ် အမေ့အသတိနှင့် နေ့စဉ်ကြည့်ရန်
ဦးမိုး

ကတိဝုဏ်ကျော်မြိုင်အောင်အုပ်စာအုပ်နှင့် အုပ်စာအုပ်နှင့်
မင်းကျော်အောင်ကျော် (သန်လျင်)

**BURMESE
CLASSIC**

ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (ခ) လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းတောင့် (သရဖီကွန်ပီ)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

http://Quality.myanmaronlinesales.com တွင်
တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဂဗ္ဘဂဗ္ဘဂဗ္ဘ

No. 97, June 2015

သတိ ... သူတို့ ထိုနေရာမျိုးမှာ နေထိုင်ကြသည်
မောင်ညိုမိုး (သန့်လှိုင်)

၆

ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့် ရေပြန်အစွမ်း
ကျော်မိုးဩယ်

၃၄

လူဝင်စား ဦးမြတ်သာ
မောင်ကျော်စွာ

၄၉

မျက်နှာမပါသည့်လူ
ကျော်စိုးမိုး

၅၅

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကာလတစ်ခု
ဂျွန်ဆီဒီမာ

၇၅

ခေါင်းတလားစေရာ ချစ်ကြမ္မာ
ကတိဂုဏ်မျိုးမြင့်အောင်

၈၆

လူပေါင်းမှာသော ဂုဏ်စိုး
နန္ဒဝင်းကျော်အောင်

၁၁၆

ကျွတ်လွတ်သွားသူများ
ဂါဇီးနိုးလို့

၁၃၄

ချစ်သူပိညာဉ်
ကျော်မြင့်ကျော် (သန့်လှိုင်)

၁၄၉

ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် သူယောင်မယ်နှင့်
တောတွင်းဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်မှန်များ
ညိုကျော်

၁၆၄

တစ်ချက်တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်နှင့် သတ်လို့မသေသည့်ငှက်
ပင်သတ္တလို့မိုး (ကန့်ကန့်)

၁၉၉

ထူးခြားသောဂမုန်းပျံ
ပင်နန်းစိုက်

၂၃၃

စုန်းမီး
ညီညီငြိမ်းချမ်း

၂၅၅

ရုပ်အလောင်းထဲက အမနုဿကောင်
ပင်ဘုန်းသိင်္ခသူ

၂၉၄

Next Month Preview

၅

အသံဒီတာချပ်
အသံဒီတာချပ်
အသံဒီတာချပ်
အသံဒီတာချပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

ဝေလွင်မြင့်မောင် (ဝေလွင်မြင့်မောင်)

မခင်မာရွှေ

ဥက္ကလင်ထက်

ရုံးအဖွဲ့

ကိုဦးသိန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ စင်နိုင်ထွန်း၊ မင်းထွန်း၊ နေဝင်းလတ်၊ ဝေလင်း
သန်းထက်စင်၊ ထွန်းထွန်း၊ ဦးမင်းဦး၊ ဦးမြသင်း၊ ဝေလင်းမြင့် (၁)
ဝေလင်းမြင့် (၂)၊ တင်မာစင်၊ ဝင်းဝင်းအောင်၊ အိမ်ဖြူ၊ မိမိစင်။

ထုတ်ဝေသူ

အိမ်မော်မာရွှေ (အိမ်မော်မာရွှေ) (၁၀၀၀၀၀) (၆)

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၃) လွှာ၊ ပထမတန်း၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းအထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အသံဒီတာချပ်

ဥက္ကလင်ထက်

တံကောင်း၊ အောင်စံမြင့်၊ မြတ်မင်းမာန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်စိုးညို၊
တောင်ငူ စိုးမြင့်လေး၊ လှသစ်အောင် (အင်းလျား)၊ ရန်နိုင်ဦး
မောင်နေကြည်၊ ချစ်သူ၊ ဝေလွင်လင်း၊ ပေါ်ကာ၊ ဝင်းမင်း၊

Quality

ဦးဝေလွင်မြင့်မောင်

အိမ်မော်မာရွှေ (ဝေလွင်မြင့်)

ဆန်စက်ဆန်ပစ္စည်းစက်ရုံ၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊
စက်ဆန်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တင်ပို့သူ

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၃) လွှာ၊ ပထမတန်း၊

ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းအထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ နံပါတ် ၁၀၀၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀၀

Next Month

သမားစွယ်ကြမ်း
ကုန်သည်လမ်း
ဝိတ်လမ်း

ရန်ကုန်မြို့နယ်
ဝေလွင်မြင့်မောင်

www.burmeseclassic.com
Preview

“အေး-အေး-ဟောဒီ လမ်းတိုလမ်းရှည် လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာနေတဲ့
 ကောင်တွေ-အေး-အေး-မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်ကွ”
 “ဦးနားမည် တရုတ်ကြီးတဲ့-ဟေး-အေး”
 “ထွက်ကြလေကွာ၊ ဘာလဲဟေး-သတ္တိ မရှိကြဘူးလား။
 ယောက်ျား တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလားဟေ့။
 ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-တရုတ် ကြီးကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး
 ကြောက်ကြ ဟုတ်လား၊ ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-ဟေး-မိုက်တဲ့ကောင်
 ...”

သတိ ... ခုနီး
 ခိုနေရမယ့်မှာ ခုနီးကြသလဲ

“ထောင်တဲ့လက်ညှိုး ချေးပုံထိုးဟေ့”

ဒီအချိန်မှာ မှောင်ရိပ်ထဲကနေ “ထောင်တဲ့လက်ညှိုး ချေးပုံထိုး” ဆိုတဲ့
ပြောင် လောင်ပြောင်လိုက်တဲ့ စကားကြားရရော အမူးသမားကိုတရုတ်ကြီး
ဒေါသထွေ ဝေက်ကွဲပြီး တင်းတော့တာပဲ။

“ငါ့စကားတိုလှောင်တာ ဘယ်ကောင်လဲကွ။ ကဲကွာ - ကဲဟာ - တရုတ်
ကြီးတဲ့ကွ - မှတ်ထား”

လှောင်ပြောင်ပြောင်သံလာရာ မှောင်ရိပ်ထဲကို အုတ်ပိုင်းကျိုးနှစ်လုံးနဲ့
ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး တိုင်းထွာဆဲရေး ပစ်လိုက်တယ်။

“ဆေးလုံးကြီးသားကွ - အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်ထဲမှာ သတ္တိရှိလို့ လာ
နေတာ။ မိုက်တဲ့ကောင် ထွက် ...”

သို့ကလို စိန်ခေါ်နေတုန်းမှာပဲ ...

လမ်းချိုးကွေ့က အသံတစ်သံ ပေါ်လာတယ်။

“ထွက်ပြီဟေ့ ...”

“ဘယ်ကောင်လဲဟ - ထွက်ပြီဆိုတာ လာခဲ့။ ကြိုက်ရာ လက်နက်ဆွဲ
လာခဲ့။ ငါ့နာမည် တရုတ်ကြီးကွ။ ဖြောင်း - ဖြောင်း - မောင်း - မောင်း”

အရက်မူးနေတဲ့ ကိုတရုတ်ကြီးက အကျီချွတ် ပုဆိုးခါးတောင်းမြှောင်
နေအောင်ကျိုက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်လို့ ဗန်တိုလက်ရေးတွေ ပီးရောင်
အောက်မှာ ပြပါလေရောဗျာ။

ဗန်တိုလက်ရေးသား ပြနေတာ ...

လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းသာ ခတ်နေတာ ...

ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ထားလို့ အထင်းသားမြင်နေရတဲ့
ပေါင်နှစ်လုံးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီကြားထဲက
သောက်တာများနေတော့ လူက မတ်မတ်ရပ်လို့ မရဘူး။

ဘယ်ညာ ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးလို့။

“စောစောတုန်းက ငါ့ကို ပြန်စိန်ခေါ်တဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့ပါကွာ။ ဝင်တိုက်ညာ
သွား (၃၂) ရောင်းမြောင်းထဲ လွင့်စဉ်ကုန်အောင် - အေ - အေ - လုပ်တစ်တစ်
လာခဲ့”

ဒီအချိန်မှာ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူတစ်ယောက် ကိုတရုတ်ကြီးရှိရာတို
တရွေ့ရွေ့လာနေတယ်။

လက်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်း (လက်နက်) တစ်ခုကို အသင့်ရွယ်ပြီး လာ
နေတာ။ ကိုတရုတ်ကြီးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။

“ဖြောင်း - မြောင်း - မောင်း - မောင်း - တရုတ်ကြီးတဲ့ကွ။ ဟေ့ကောင် -
အေ - အေ - ငါနဲ့ ချီဖို့လာတာ မင်းလား။ အေ - မင်း - ဘယ် - သူလဲ။ ဘာ
ကောင်လဲ - အေ - အေ - ပြော”

“ငါ - ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌပဲကွ”

“ဗျာ - အုတ် - အုတ် - က - က - ထ - ကြီး - ဟို - ဟိုကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ -
ဦး - ဦး - ရဲ - ရဲ - တင့်လားဟင် - ဟင် - အေ”

“ဟုတ်တယ် - ကျုပ် - ရဲတင့်ပဲ - လာခဲ့”

“အုတ် - အုတ် - ကထကြီးကို စိန် - စိန် - ခေါ် - တာ - မ - မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျ။ အဲ - အဟဲ - ဥက္ကဋ္ဌကြီး နေ - နေကောင်းလားဟင်၊ ဟင် - အိမ် - အိမ် -
ပြန် - မလို့နဲ့တူတယ်။ ကျွန် - ကျွန်တော် လိုက်ဖို့လို့ရ - ရမလားခင်ဗျ”

ကိုတရုတ်တကြီးက ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့်လို့ သိရော ချက်ချင်းအမူး
ပြေသွားပြီး ဗျာဗျာသလဲ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါရောဗျာ ...။

“ကိုတရုတ်ကြီး”

“ဗျာ - ဗျာ - အွတ် - က - ထကြီး”

“အရက်ကို ကိုယ်ကြိုက်လို့ သောက်တာပဲဗျာ သောက်ပါ။ သောက်ပြီး
မူးပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ စိန်ခေါ်ဆဲရေးနေရင်တော့ အပြစ်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားကို ရဲစခန်းမှာ (၂၄) နာရီ ချုပ်ထားလို့ရတယ် - နားလည်လား”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခင်ဗျ။ ဒီ - ဒီနေ့ - နည်းနည်းများသွားလို့ပါ ခင်ဗျာ
မ - မဆဲတော့ပါဘူး ခင်ဗျ”

“အိမ်ကိုပြန်တော့ ကိုတရုတ်ကြီး”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ - ပြန်ပါမယ်ခင်ဗျ။ ဟို - ဟို - အုတ် - ကထကြီး

ဆင်ဗျ”

“ဘာလဲ”

“အိမ် - အိမ်မှာ - ရေ - ရေခဲခွေးကြမ်း - လိုက် - လိုက် - သောက်”

“မလိုဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားသာ အိမ်ကို ကောင်းကောင်းပြန်၊ ကျွန် - ရုပ်စောင့်

ကြည့်နေမယ်”

“ဟုတ် - ဟုတ်”

ကိုတရုတ်ကြီး - ဒယီးဒယိုင်နဲ့ သူ့အိမ်ရှိရာကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။ သွားရင်းက ထွက်ဟောင်တဲ့ခွေးကို ရန်လုပ်နေလို့ ဥတ္တဋ္ဌဦးရဲတင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြသတ်ပေးတော့မှ သူ့အိမ်ဝကို ရောက်သွားတော့တယ်။

အိမ်ဝရောက်တော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ပြောလိုက်သေးတယ်။

“တရုတ်ကြီးကွ - ခွေးပါ ကိုက်စားပစ်လိုက်မယ်။ အေ့ - အေ့ - ဟေ့ - မိသန်းစု - မိသန်းစု”

“ရှင်”

“ရှင်ကို နောက်မှာထား။ လူ့အရင် ငါ့ရှေ့အရောက်လာခဲ့။ အေ့ - အေ့ - မြန်မြန်လာလေ - တယ်လေ - ငါ့နော် - ဟင်း”

သူ့မိန်းမ မသန်းစု အမြန်အိမ်ထဲက ထွက်လာပြီး လင်တော်မောင် ငမားကြီး ကိုမောင်တရုတ်ကြီးကို တွဲခေါ်ရတယ်။

“ငါ - ဘယ်သူလဲ - သိတယ်မဟုတ်လား - သန်းစု”

“သိပါတယ်တော် - အိမ်ထဲကို မြန်မြန်ဝင်ပါ”

ဆယ်နှစ်နီးပါး ပေါင်းလာတဲ့ လင်ပဲဗျာ။ ခွေးချီသွားရင်တောင် မှတ်မိတဲ့ ဥစ္စာ၊ သက်သက်မဲ့ ရစ်နေတယ်။

“သိရင် ပြောစမ်း - ငါ ဘယ်သူလဲ - အေ့ - အေ့”

“ကိုတရုတ်ကြီးပါတော် - ဝင်ပါတော်”

“ငါ့အကြောင်း - နှင် - သိတယ် - မ - မဟုတ်လား”

အရေးထဲ သူက ကပ်ရစ်နေတယ်။ မသန်းစုက ရစ်တာမကြိုက်ဘူး။ ဝတ်ဝန်းကျင်က အိပ်နေကြပြီး

“သန်းစု - နှင် - ငါ့အကြောင်း”

“ဒီမှာ - ရှင် - အိမ်ထဲ ဝင်မလား။ မဝင်ဘူးလား။ တစ်ခွန်းပဲ ပြော၊ ကျွန်တို့ ဘာကောင်မမှတ်နေလို့လဲ”

အသံမာမာနဲ့ ...

ဒီလို မသန်းစုက ပြန်ကြိမ်းလိုက်တော့ ...

ကိုတရုတ်တကြီး ငြိမ်သွားတယ်။ ငြိမ်ရမယ်လေဗျာ - မသန်းစုရဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ရေထည့်တဲ့ ရာဝင်စဉ်အိုးလောက်ကို ကြိုးတာ။ ကိုတရုတ်ကြီး လိုဝိန်ညောင်ရိုးငမားကို တွန်းလှဲပြီး အပေါ်ကတက်နှင်းလိုက်ရင် ရှေးရောသေးရော ထွက်ပြီး သတ်လစ်သွားနိုင်တယ်လေ။

သန်းစုအကြောင်း ကိုတရုတ်တကြီး ကောင်းကောင်းသိတယ်။

သူ - ဒီလိုမှူးလာရင် ခဏခဏ ရစ်ရူးတယ်။

သန်းစုက ပြောလို့မရရင် သူ့ကို မြေကြီးပေါ်တွန်းလှဲပြီး အပေါ်ကတက် ခုန်တာ။ သဘောပေါက်တယ် - မရစ်တော့ဘူး - မသန်းစုက နောက်ကနေ ဆင်နာမောင်းလောက်ကြီးတဲ့ လက်နဲ့ တွန်းလိုက်တာ။

အရှိန်အလွန်ကောင်းလိုက်တာနယ် ...

ကိုတရုတ်ကြီး အိမ်ပေါ်ကို တန်းရောက်သွားတာပဲ ခင်ဗျာ။

✓✓✓

မှန်တာပြောရရင် ဒီကောင် ကိုတရုတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ညီ အရင်းခေါက်ခေါက် ခင်ဗျ။ သူက ညီအစ်ကိုလေးယောက်မှာ ဒုတိယ၊ တတိယလေးလူရွတ် တိုင်းကြီး၊ ကိုဝင်းကြီးအောက် အငယ်ဆုံးက တိုက်ကြည့်ဘူး။

တိုက်ကြည့်က ဓာတ်ငွေ့အရောင်းဆိုင်က တာဝန်ခံမန်နေဂျာ ...။ ဘုရား၊
ထရား အလွန်ကြည်တဲ့လူ။ လှူရတန်းရမှာ လုံးဝမတွန့်တိုတဲ့ လူတော်
လူတောင်းလေးပါဗျာ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။

ကင်ဆာရောဂါတဲ့ ...

အရက်မသောက်ဘူး။ ကွမ်းမစားဘူး။ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး။ လောင်း
ကစား လုံးဝမလုပ်ဘူး။ အဲလိုလူကိုမှ ကင်ဆာရောဂါက ရက်ရက်စက်စက်
နှိပ်စက် အနိုင်ယူသွားလေရဲ့ဗျာ။

အရက်အလွန်သောက်တဲ့ ကျွန်တော့်ညီ ကိုတရုတ်ကြီး ယခု အသက်
(၅၀)ကျော်ပါပြီဗျာ။ အသက်ရှည်တုန်း ကျန်းမာတုန်းပဲ။

လွန်ခဲ့သည့် (၁၅)နှစ်ကစပြီး အရက်လုံးဝကို မသောက်တော့ဘူး။
တန်ဖူးလရောက်တိုင်း ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်တာ (၁၀) ကြိမ် မကတော့ဘူး
ဗျာ။

သို့သော် ...

အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးသုံးယောက်ရသည်အထိ သောက်တုန်းပဲ။
သူက သန်လျင်၊ သီတာသဘောဆိပ်ကနေ မြို့ထဲသွားတဲ့ ခရီးသည်တင်
ဘတ်(စ်)ကားကို မောင်းတယ်။

ကားမောင်းတော့ ကျွမ်းကျင်ပျံ့ဗျာ ...။

အနစ် (၂၀)ကျော်ကားမောင်းလာတာ တစ်ခါမှ ယာဉ်တိုက်မှု မဖြစ်ဘူး။
ကားစက်ပြင်တာတို့၊ ကားဆင်တာတို့ အလွန်ကျွမ်းကျင်တယ်။

သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ...

ကားတစ်စီးလုံး တစ်စစ်ဖြတ်ပြီး ပုံထားလိုက်တဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့
ကားမောင်းလိုရတဲ့အဆင့် ပြင်ပြယ်မယ်တဲ့ဗျာ။ တကယ်လည်း ဖြုတ်၊ ဆင်၊ တစ်
ပြတယ်။

မကောင်းတာက သင်း အရက်သောက်တယ်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ
ပေါက်စဘဝ ...။

လွန်ခဲ့သည့် လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်က ကျွန်တော် အရက် အတော့်ကို
သောက်ခဲ့တာပါ။ မြို့က စာရေးဆရာကြီး အချို့နဲ့ရော၊ စာပေဝါသနာရှင်တွေ
နဲ့ရော နေ့နေ့ညည သောက်ခဲ့တာပါ။

စာရေးဆရာ ပန်းတနော်ဝင်းသိန်းက ကျွန်တော်နဲ့ဆို ဆရာတပည့်၊
ညီအစ်ကိုလိုနေတာ။ သောက်တာ နေ့တိုင်းသောက်ကြတာ။ ကျွန်တော် အိမ်
ထောင်ကျတော့ အရက်ကို လုံးဝဖြတ်လိုက်တာ ယနေ့ထိပါပဲ။ ဆရာ
ဝန်းတနော် ဝင်းသိန်းလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာပါပြီ။

ကျွန်တော့်နောက်မှာညီကိုတရုတ်ကြီးက သောက်တာ။

ကားမောင်းရင်းလည်း သောက်တယ်။ ည (၁၁)နာရီမှ ကားသိမ်းတယ်။
တားသိမ်းပြီးရင် အရက်သောက် မူးလာ၊ လမ်းထဲမှာ ရစ်၊ တွေ့တဲ့လူနှင့်
တောင်းတွေပြော - ငြင်းခုံနဲ့။

သန်လျင် - ရန်ကုန်က ဟိုးလမ်းစဉ်ပါတီခေတ်မှာ ရေလမ်းနဲ့သွားရတာ။
သီတာ နှစ်ထပ်သဘောတို့၊ ဗန္ဓက မီးသဘောတို့ ပြေးဆွဲတာ။ နောက်ပိုင်း
ထိုင်းလုံးကျော်သဘော ရေလယ်မြစ်သုံးဆိုင်မှာ နစ်မြုပ်ပြီးတော့မှ
တုန်စစ်သားသဘောလို နှစ်ထပ်သဘော သန့်သန့်ကောင်းကောင်းတွေနဲ့
သန်လျင် - ရန်ကုန် ပြေးဆွဲခဲ့တာပါ။

ခုတော့ - ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းပါ သန်လျင် - ရန်ကုန်တံတားကြီးပေါ်
ထားရထား ပြေးဆွဲနေပြီဆိုတော့ ...

သန်လျင် သဘောဆိပ်ကို ဘယ်သူမှ မသွားကြတော့ဘူး။

သန်လျင်သူ သန်လျင်သား သဘောစီးချင် မြင်ချင်ရင် ဒလဘက်ကမ်း

သူက သဘောစီးဖူး၊ မြင်ဖူး ဖြစ်တော့တယ်။

သဘောစီးခရီးသည်တွေကို အသွားအပြန် ကြိုပို့ပေးရတာက
အိုတရုတ်ကြီးတို့ မောင်းတဲ့ ဘတ်(စ်)ကားတွေပဲ။

ရန်ကုန်က နောက်ဆုံးခေါက် ထွက်တဲ့သဘောက ည (၉:၄၅) နာရီ
သဘောပဲဗျာ။ သန်လျင်ရေဆိပ်ကို ညဉ့် (၁၁)နာရီဝန်းကျင်မှ ရောက်တယ်။

အခု အခြေအနေကြည့်ပြီး ကြာတာလည်း ရှိတယ်ပေါ့။

ကိုတရုတ်ကြီးတို့ကားသိမ်းချိန်ကညှဉ်း (၁၀:၃၀) နာရီကနေ ညှဉ်း (၁၁) နာရီ ဝန်းကျင်ဖြစ်တယ်။ သဘောစောင့်ရင်း သောက်တယ်။ ကားသိမ်းပြီး သောက်တယ်။

သို့သော် - ကိုတရုတ်ကြီး အရက်မူးပြီးရန်ဖြစ်တာ မရှိဘူး။ မူးရင် ရပ်တာ ရယ်။ စကားလုံး အကြီးကြီးတွေ ပြောတာရယ်။ ဟုတ်ဟုတ် - မဟုတ်ဟုတ် သယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူးတော့ - သတ္တိရှိတဲ့ကောင်ထွက်။

ငါ့နာမည် တရုတ်ကြီးတွေ၊ ဒါမျိုးတော့ ဟစ်လေ့ရှိတယ်ဗျ။
“ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူး” ဆိုတာ မှန်တာပဲလေဗျ။
အရပ်က သူ့ကို အပြစ်မပြောပါဘူး။ ဒီအဿနက လွဲတဲ့မှားတဲ့ အမြင်မှ မဟုတ်တာ။ မပြင်းကြဘူး။

“သတ္တိရှိတဲ့ကောင်ထွက်” ဆိုတဲ့စကားလည်း အရပ်က ထွက်မရှင်းပေါင်ဗျ။ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်လို့ ပြောတာလေဗျ။ သတ္တိရှိတဲ့လူ၊ မိုတ်တဲ့လူ ထွက်လို့ စိန်ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုတရုတ်ကြီး စိန်ခေါ်တာက ခွေးတွေကို စိန်ခေါ်တာ။
လူတွေကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။
ဒီအတွက် အရပ်ထဲမှာ ရိုက်နှက်စကားများ ဆွဲလွှဲရုံးရောက်၊ ဂတ်ရောက် မဖြစ်ဘူး။ အားလုံးက နားလည်ကြတယ်။

ထွက်တဲ့ကောင်တွေ ရှိတယ်။
လမ်းထဲက ဂုတ်ကျား၊ စိတ်တို၊ အောင်နက်၊ မြီးတို အစရှိတဲ့ ခွေးထီး၊ ခွေးမ၊ ခွေးအို၊ ခွေးမုဆိုးဖို၊ ခွေးတစ်ခုလပ်၊ ခွေးနှစ်လပ် သုံးလပ်ကွာတွေဟာ သူတို့ ခွေးမျိုးခွေးနွယ် ခွေးဇာတ်ဂုတ်ကို ဖော်ကားတယ်ဆိုပြီး ကြားရာအရပ် ကနေ ထွက်ဟောင်ကြ၊ ဝိုင်းဆွဲမလို လုပ်ကြတာ ညတိုင်းနီးပါပဲ။

ခွေးမှာလည်း ခွေးသိက္ခာရှိတာပဲလေဗျ။
လမ်းသွားလမ်းလာကို သက်သက်မဲ့ ထွက်ဆွဲတာက ခွေးရမ်းကားတွေ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း ဗိုလ်ကျတာက ခွေးကြီးမိုက်တွေ။ အများအားဖြင့် ညဈေး ညတာ သူရို၊ သူဂုက်၊ လူစိမ်း၊ သူစိမ်းတွေရင် ဟောင်ရကိုက်ရတာက ခွေးရဲ့

သခင်အပေါ် ဆပ်တဲ့ ကျေးဇူးပဲလေဗျ။ ခွေးကျေးဇူးကန်းတာ မှားပါတယ် ဗျာ။

သခင်အိမ်ရှင်ကျွေးတဲ့ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန် စားနေတာကို အိမ်ရှင် ရပ်ရွာအကျိုး သယ်ပိုးတာပေါ့။

တစ္ဆေ သရဲ၊ အမှောင်ပယောဂ ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲ ဝင်လာရင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူရတာ ခွေးရဲ့ အဓိကအလုပ်ဗျ။

ခွေးက နာနာဘာဝတွေကို မြင်တယ်လေဗျ။
ကိုတရုတ်ကြီးတို့၊ ငစိုးကြီးတို့ မြင်လို့လား။

အဲဒါ - ခွေးရဲ့အလုပ်ခွေးလုပ်တာကို အချိန်မတော် နားညည်းတယ်ဆိုပြီး ဆဲကြ၊ ဟောက်ကြ၊ လေးရွနဲ့ ပစ်ကြ။

အမှန်က နာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါး ပရသားတွေ ရပ်ထဲရွာထဲ ဝင်လာ တာ မြင်လို့ အူပြီးနှင်တာ။ အူပြီး အသံပြု သတိပေးတာ။ ဘုရားစာရွတ်တော့ တရားစာရွတ်ကြတော့လို့ အသိပေး၊ သတိပေးတာ။

ခုတော့ ကိုတရုတ်ကြီး အပါအဝင် ရပ်ထဲရွာထဲက အိမ်ရှင်လူအတော် များများက လေးရွနဲ့ပစ်၊ ဝုန်းဝုန်းတီးမောင်း - ဟဲ့ - ခွေးသူတောင်းစားတွေ သွား ကြလို့ လုပ်တော့ ...။

ခွေးရဲ့စေတနာကိုလူတွေ နားမလည်တာသည် ခွေးအစော်ကားခံရတာ လို့ ပြောရင် မှားမလားဗျာ - ဟင် - ။

နန်းတော်နီးပါး တိုက်အိမ်ကြီးက ဘိုခွေးကြီးတွေလို ဆီဦးထောပတ် စားပြီး ကိုယ့်သခင်ပဲ လိုက်ကြည့်ညှိစောင့်ရှောက်တဲ့ ခွေးစာရင်းမှာ မြန်တ ခွေးစစ်စစ်တွေ မပါဘူးဗျ။

ကျွန်တော် ခွေးစကား နားလည်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ခွေး ဘက်က စဉ်းစားကြည့်တာပါ။

ပြီး - လမ်းခွေး၊ ရွာခွေး၊ အိမ်ခွေးဆိုတာက နေ့စဉ်ညစဉ် မျက်မှန်ဘန်း မိတဲ့ လူကို ဟောင်ခဲပါတယ်ဗျာ။

မသိလို့ ထဟောင်ချင် ဟောင်မယ်။

အသံကြား လူမြင်လို့ကတော့ ...

ဒါ-ကိုတရုတ်ကြီးပါလား။ ဒါ-သူ့အစ်ကို စာရေးဆရာ ညိုနှိုင်းပါလား။

ဒါက ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ် နေ့တိုင်းရိုက်နက်နေတဲ့ ကြွေးထူ မင်းကြည်လိုင် ပါလား။

ခွေးက သိသွားရင် မဟောင်းတော့ပါဘူးဗျာ။

တအိအိ တအိအိအိနဲ့လုပ်ပြီး မျက်နှာချိုတောင် သွေးတတ်ပါသေးရဲ့။

ရုဉ္ဇူတာ ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်ဘူးဆိုတော့။

ဘယ်ခွေးကရော သူတို့ကို လူထင်ပေးပါလို့ ရပ်ကွက်ပါတီ၊ ကောင်စီ၊

ပြန်ပေါက်ကောင်စီကို စာတင်လို့လဲ။ တောင်းဆိုနေလို့လဲ ...။

သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်တဲ့။

ကိုတရုတ်ကြီး လွန်တာပေါ့ဗျာ။

စဉ်းစားကြည့်ဗျာ ...

ဘယ်ခွေးမှ အရက်မသောက်ဘူး။ ဘိန်းမစားဘူး။ ကဖိန်းမစုပ်ဘူးဗျာ။

ခွေးထက်မိုက်လူအချို့သာ ခွေး မလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ခွေးကို စော်ကား နေတာဗျာ။

ဒီလို ခွေးသိက္ခာ၊ ခွေးမာန၊ ခွေးဇာတိဂုဏ်ကို ထိပါးစော်ကားလာတော့ ဘယ်ခံကြမှာလဲဗျာ။

မှတ်ပုံတင်မထားတဲ့ ခွေးအဖွဲ့အစည်းတွေ လမ်းထဲမှာ အများကြီးဥစ္စာ။ ခွေးတွေဟာ ညီညွတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ ဝါးရင်းတုတ်မကိုင်ဘဲ ကိုတရုတ်ကြီးကို ထိုးဟောင်းပြေးဆွဲ လုပ်ကြပါရော။

ဒီမှ ကိုတရုတ်ကြီးက မူးမူးနဲ့ ပုဆိုးလှန်ပြတယ်။

ခွေးပေမယ့် မျက်စိမိုက်ထားရတယ်။ မကြည့်ရဲဘူး။ ပြီး- အုတ်ပိုင်းကျိုးနဲ့ ထုတယ်။ ဂုတ်ကျားဆိုတဲ့ကောင်၊ ညာဘက်ခြေထောက် အုတ်ပိုင်းကျိုးမန်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တာ လမ်းထဲ ဆူညံသွားတာပဲ။

ဆယ်ရက်လောက် ဂုတ်ကျား တော့နှင်ထော့နှင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဆေးဖိုး ဝါးမရဘူး။ နာကျင်ကြေး မရဘူး။ ဘယ်ဆေးရုံ ဆေးခန်းမှလည်း သွားမပြ နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ခြေနာကို ကိုယ့်လျှာနဲ့ ကိုယ်ပြန်လျက်ပြီး ဥဗ္ဗလုပ်ခဲ့ရတယ်။

ဒီလို ဂုတ်ကျားရဲ့ အပြင်ဝေဒနာနဲ့ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကိုတရုတ်ကြီး မုဒိတာ မပွားခဲ့ဘူး။

သူ့ရိုက်တာရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင်ပဲရိုက်တယ်။ ဟိုကရပ်ကွက် ဆူညံမှုနဲ့ သူ့ကို နှစ်ည သုံးည ထိတ်တုံးခတ်လို့ ရတယ်လေဗျာ။

✓✓✓

သို့သော် - ကိုမောင်တရုတ်ကြီးမှာ ကောင်းတာလေးတွေ ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ။ လူဆိုတာ အကောင်းနဲ့အဆိုး ဒွန်တွဲနေတဲ့ သတ္တဝါပဲလေဗျာ - နော်။

သူ ကားသိမ်းပြီးရင် အရက်သောက်တယ်။

ဆင်ခြေက တစ်နေကုန် ကားပေါ်ထိုင်နေရတာ ညောင်းညာပင်ပန်း လို့တဲ့။ အရက်မူးပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက် အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်။

တစ်ရေးနီးရင် အိပ်ရာက နိုးပြီး။

ဆီးသွားချင်ရင် အိပ်ရာက နိုးပြီး။

အရက် ဘယ်လောက်သောက်သောက် အိပ်ရာထဲမှာ ဆီးမသွားဘူး။ အိပ်ရာတက် ဆီးသွားပြီးရင် ရေသောက်မယ်၊ ပြီးရင် ဘုရားရှိခိုးပါရော။ တစ်ခါတလေ အသံကျယ်တယ်။

များသောအားဖြင့် အာလေးကြီးနဲ့ ဘုရားစာမျိုးစုံရွတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး တယ်။ အဲဒီလို တစ်ရေးနီးဆီးသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးတဲ့အချိန်ဟာ ညဉ့်ဦးယံ နံနက် (၁)နာရီလည်း ဖြစ်တတ်သလို အရှက်တက်ချိန်လည်း ဖြစ်တတ် တယ်။

ဘုရားကို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ သံစဉ်မှန်မှန်ရှိခိုးတယ်။ ပြီးရင် (၃၁)ဘုံ သား အားလုံး အမျှပေးဝေတယ်။ သည့်နောက် - မိန်းမ စိတ်ထဲထဲ ဖြစ်တတ် နှင် ထမင်း ကြော်စား။ ကားအုံနာ အိမ်ကိုသွား။ ကားထုတ်၊ ပြီးထဲထဲမှာ နေထိုင် ထိုး။

ဒါ - ကိုတရုတ်ကြီးရဲ့ ဘဝသံသရာပဲ။

သူတ စာတော့ တအားဖတ်တာပဲနော်၊

ကျွန်တော် စီစဉ်တဲ့ ကိုးမုခ်ရှင် ဒီပါအေးဘုရားပွဲတော် ပဒေသာကပွဲမှာ သူတ ခြောက်မင်းသား လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီကောင် တရုတ်ကြီးက အသား ခြံရုံ ချစ်ခြင်းဖြင့် အရပ်အနေ အနေတော်လည်း ဖြစ်ပြန် ...။

ပြဇာတ်ရဲ့ ဖာတ်ဝင်ခန်း ကျက်စာတွေဆိုရင် သူက တစ်လုံးမကျန် အလွတ်ကျက်ပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ် လက်ရပ်တဖြောင်းခြောင်းတီး ဩဘာ ဖေးရအောင်ကို ဖာတ်ခုံပေါ်မှာ ပြောဆိုသရုပ်ဆောင်တာများ။

သန်လျင်မှာ တရုတ်ကြီးပြဇာတ်မင်းသားလုပ် ကပြဆို ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဇွေးဇွေးလှုပ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုသောင်းညွန့်ဦးတို့ကလည်း တော်ရုံ ကြေးစားဖာတ်နဲ့ ပြဇာတ်ယှဉ်က ပြမယ်ဟေ့ဆိုပြီး ပဒေသာဖာတ်ထောင် ကကြတာလေ။

မြို့ပရိသတ်က ကျွန်တော်တို့ကို အားပေးပြီးသား ...။

ယုံကြည်ပြီးသားပဲ ခင်ဗျ ...။

ပြောပါပကောဗျာ ...။

လူဆိုတာ အကောင်းနဲ့အဆိုး ခွန်တွဲနေတဲ့ သတ္တဝါ။

ဘုရားရဟန္တာ မဖြစ်သေးသ၍ အမှားရော၊ အမှန်ရော ပြောဆိုလုပ် ကိုင်မိကြမှာပဲ။ ရှင်ဘုရင်တောင် မကင်းပေါင်ဗျာ။

ကြည့်လေဗျာ - ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ...။

ဦးရဲတင့် အဖြစ်ကိုကြည့် ...

ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့်က ည (၁၀း၃၀) လောက်ဆိုရင် ကောင်စီရုံးတံခါးပိတ် သော့ခတ်ပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်ပြီး ကျွန်အဖွဲ့ဝင်တွေလည်း သူ့အိမ်၊ ကိုယ့်အိမ် အသီးသီး ပြန်ကြပေါ့ဗျာ။

ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့်က လက်နှိပ်မီးတစ်လက်နဲ့ လောက်လေးခွတစ်ချောင်း လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်၊ ညဉ့်ရေးညဉ့်ရာ စောင့်လေ့ရှိတာကိုး။

သူ ကောင်စီရုံးက ပြန်ရင် လောက်စာလုံးနဲ့ လေးခွကို အသင့်ကိုင်ထား လေ့ရှိတယ်။ လမ်းမှာ ဟောင်တဲ့ ဆွဲတဲ့ ခွေးတွေရင် ဥက္ကဋ္ဌက လေးခွနဲ့ ပစ် လေ့ရှိတယ်။

ပြောရရင် ရပ်ကွက်ထဲ၊ လမ်းထဲက ခွေးအတော်များများ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရဲတင့်ရဲ့ လောက်စာလုံးနဲ့ မကြာခဏ ရေခက်ဆုံဖူးတော့ ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့် လာတာမြင် ရင် ဗုံးစိုကျင်းတဲ့သို့သော လုံခြုံရာအရပ်၊ ကျည်ကွယ်မျက်တွယ် လောက်စာလုံးကွယ် အရပ်ကို ပြေးရှောင်ပုန်းကြတယ်။

ပုန်းရင်းရှောင်ရင်း ကျည်လွှဲ ခွေးဂါထာမန္တန်တွေကို ရွတ်နေကြရတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့် သူနေတဲ့ လမ်းထဲအိမ်ထဲ ရောက်သွားပြီလို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က ခပ်ကျယ်ကျယ် ဟောင်သံပေးမှပဲ ...

ဗုံးစိုကျင်းအမျိုးမျိုးထဲ ရောက်နေပုန်းနေတဲ့ ခွေးတွေ ခေါင်းထောင် ရင်ကော့ ထွတ်လာပြီး ခွေးစကားနဲ့ မေးကြပြီ။

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘယ်ရောက်သွားလဲဟေ - ဂုတ်ကျား”

“အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပြီ - ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“တောက် - အူခေါက်ကျောကို နောက်ကနေဆွဲပြီး ဥက္ကဋ္ဌ တင်ပဆုံသား ငါးဆယ်သားလောက်ကို အစိမ်းလိုက် ငါးစားချင်တာ ဂုတ်ကျားရ - ထို့”

အမှန်အတိုင်းရေးရင် ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင့်ရဲ့တင်ပါးဟာ အသားငါးဆယ်သား မရှိပါဘူးဗျာ။ သာသာထိုးထိုး မြီးညောင်းရိုးပေါ်အောင် ခြစ်ယူပြီး ရှိန်ရင်တောင် အများဆုံးရှိရင် ငါးကျပ်သားပဲ ရှိမယ်ဗျာ။ ဥက္ကဋ္ဌသာ ခြစ်နေတာ လူက ဝါးခြမ်း ပြား၊ ယောက်ျားမီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက်ဥစ္စာဗျာ။

ကျန်တဲ့ ခွေးကျို၊ ခွေးနာ၊ ခွေးပိန်၊ ခွေးသူရီး၊ ခွေးကျလေပီ၊ ခွေးအမြီးပြတ် တွေကလည်း ရဲစိတ်ရဲသွေးတွေ ကြွလို့ ဥက္ကဋ္ဌအိပ်ရှေ့ကနေ ဝိုင်းအုံကြ ဟောင်ကြ။

“အူ - ဂု - ဂု - ဂု”

“အိန် - ဂိန် - ဂိန် - ဂိန်”

“ဂုတ် - ဂုတ် - ဂုတ် - ဂရီးဂရီ”

“ဥက္ကဋ္ဌ - သတ္တိရှိရင် - ထွက်”

“ဝီး”

“တောင်း”

“ဝိနိ-သေဝိပြီ-ယောက္ခမရဲ့-ဂိနိ-ဂိနိ-ဂိနိ”

ခွေးဟာ ခွေးပဲဗျာ၊ လူကို အံတုလို့ ရမှာလား၊ အထူးသဖြင့် ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်ရှေ့မှာ မရှိမသေ မခန့်လေးစား သွားလုပ်လို့ ရမလား၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရဲတင်ရဲ့ သားရေသုံးပင်ပြီး ကျွဲချိုလေးခွေးပစ်ချက်က ထောင်ကျယ်ကျယ် လှုပ်ချင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ခွေးရဲ့ နားထင်ကို သွားထိမှန်တာရယ် ...။

နားထဲမှာ အနုမြူငှက်ကဲ့သလို အသံ “ဖောင်း” ဂုန်း “ကြားရပြီး ခွေးခေါင်း ဆောင် ချာလည်လည်သွားပါရော၊ ခွေးမျိုးပါ မေ့သွားတာဗျ၊

သူတို့ အားကိုးတဲ့ ခွေးနှုတ်ခေါင်းဆောင်ကြီး လမ်းမမှာ အသံကုန် အော်ပြီး လည်ပင်းရော ခေါင်းရော လိမ်နေတာ မြင်ရော၊

ဘာပြောကောင်းမှာလဲ ...။

ကျားဖမ်းမယ်၊ ဆင်ဖမ်းမယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌအသား အစိမ်းစားမယ်ဆိုတဲ့ ခွေး အုပ်ကြီး ပြေးလိုက်တာမှ ချေးရောသေးပါ ထွက်ကရော ...။

ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင်ရဲ့ လိုင်းစင်မလုပ်ရသေးတဲ့ ကျွဲချိုလေးခွေးက နေ့လောက် စာလုံးရော၊ တျောက်စရစ်ခဲလုံးရော၊ ဖာဝီလုံးရော၊ ဂျီသရီး၊ ဂျီစီး ဆွဲသလို ခွေးအုပ်ရှိရာ ပြေးဝင်လာတော့ ပြေးတာပေါ့။

မတော်လို့ မျက်လုံးကိုများ ထိမှန်လို့ ကန်းသွားရင် ဘယ်ခွေးမတမ်းက ဟိုယ်လို တစ်လုံးကန်းကို လက်ထပ်ချင်မှာလဲလေ။

ပြေး - အသက်လုပြေး။ ဘဝကျားမကောင်း ဖြစ်သွားမယ်၊ ဘယ်သူမှ သိယောဇဉ်မထားနဲ့၊ ပြေး ...။

ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌရဲ့ လောက်လေးခွေးကို ရှောင်နိုင်ရင် ခွေးဘဝ အေးချမ်းတယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ယှဉ်ဖြစ်ရင် ကိုယ်ပဲ ကျိုးကန်းဒုက္ခတ ဖြစ်သွား ပြင်တယ်။

အပြေးမြန်ခြင်းသည် ခွေးသတ်တမ်းရှည်၏။

အဓိက ပြောချင်တာက ရပ်ကွက်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးရဲတင်က ညဘက် တောင်စီရုံးက ပြန်ရင် မသင်္ကာတဲ့ နေရာတွေကို လက်စွဲတော် လောက်လေးခွေး နှင့် ပစ်လေ့ရှိတယ်ဗျ၊

ချုံပုတ်တွေလည်း ပစ်တာပဲ၊ ညောင်ပင်လည်း ပစ်တာပဲ။

ရပ်ခွေးလမ်းခွေးတွေကတော့ အတာပေါက်သွားပြီ။

ညဉ့် (၁၁) နာရီခန့်ရောက်ရင် အသံမထွက်ကြတော့ဘူး၊ ပြေးဆွဲမလိုလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဥက္ကဋ္ဌက ဘာမှမလုပ်ဘူး။

သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပဲ။

ဆူဆူပူပူ လုပ်ရင်တော့ ပစ်ပြီ၊ ခွေးတွေလည်း ခံရပေါင်းများလို့ နှပ်သွား ကြပြီ၊ ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကို မြင်ရင် လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ရှောင်ပြေးကြ တော့တယ်။

ဦးရဲတင်အလုပ်က ရပ်ကွက်လုံခြုံရေးကို ကြီးမှူးကြီးကြပ်ရတဲ့ ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌ အလုပ်၊ သူခိုး သူဝှက်ရန်က ကင်းအောင် ကင်းလှည့်လိုက်ကြည့်ရ တယ်၊ ပြဿနာရှိရင် ရှင်းပေးရတယ်။

ကင်းလှည့်ပြီး ပြန်ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲ။

ပြဿနာက အဲဒီမှာ ဖြစ်တာပဲ။

ဥက္ကဋ္ဌဦးရဲတင်က အရပ်ရဲလုံခြုံရေးပြီးရင် ကိုယ့်ရဲလုံခြုံရေးလည်း ဂရု စိုက်ရတယ်၊ ကိုယ်လည်း မလိုသူရှိရင် ရှိမှလေ၊ မတော် ညဘက် အိမ်ပြန် မှာ မှောင်ရိပ်တို့ ချုံပုတ်နံဘေးတို့က ရှောင်ရိုက်ရင် ကိုယ်ခံရမှာ။

ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရင် ချုံပုတ်တွေကို လေးခွနှင့်ပစ်တယ်။ မသင်္ကာတဲ့ ညောင်ပင်၊ ကုက္ကိုပင်ကို လေးခွနှင့် ပစ်တယ်။ လက်ကမြင်းကြောထတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူခိုး သူဝှက် မသမာသူများ ပုန်းနေရင်း ထွက်လာအောင် ပစ်တာ၊ လှန့်တာ၊ ခြောက်တာ။

တစ်ည - ညဉ့် (၁၁:၃၀) နာရီခန့် ...။

ကောင်စီရုံးကနေ ပြန်လာရင် ကြခတ်ဝါးရုံက လှုပ်နေလို့ မသင်္ကာတာ နဲ့ လက်စွဲတော် လေးခွနှင့် ပစ်ရော။

“ဝိုး...”

“ဝိုး-ဝိုး”

“ဟင်...”

ကြခတ်ဝါးရုံထဲက လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာဖို့ရော။

ကြာတ်ချွန်နဲ့ ပိစပ်ချွန်ကို လှစ်ခနဲ တိုးဝင်ပြေးသွားတော့တယ်။
 ကိုရောင်လည်း မီးထိုးပြီး ချုံအနံ့ ရှာတယ်။ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။
 ဘယ်လိုလဲဟ-ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ ...။
 နေ့နံ့ဦးပေါ့-အဘိုးကြီးရ။ နက်ဖြန်ကျမှ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့
 ဝိုင်းပြီး ပမ်းပြမယ်ဟေ့။ လက်ရမိတော့မှ ...

“ဟေ့ - ဝါးရုံအောက်မှာ ဘယ်သူလဲ”
 ပါးစပ်ကလည်း မေး၊ လက်နှိပ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်တော့ ခေါင်းတုံး
 ပြောင်နဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူထွားထွားကြီးတစ်ဦး ...။ အကျီကျောပြောင်
 ခါတောင်းကျိုက်နဲ့။
 “စောစောက လေးခွနဲ့ပစ်တာ မင်းလား”
 “ဟုတ်တယ် - ကျုပ်က ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ နာမည်
 ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ဥက္ကဋ္ဌကိုရံတင် လူကြီးကို မေးခွန်းတွေ တစ်စုံတစ်ရာမေးလိုက်တော့လေကြီး
 ကပြန်ပြောတယ်။
 “ငါ့မျက်နှာကို မင်းပစ်တဲ့ လောက်တလုံး လာမှန်တယ်”
 “ခင်ဗျားကရာ အချိန်မတော် ချုံပုတ်ထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ လာ-
 ခင်ဗျား ရုံးခန်းကို လိုက်ခွဲ”
 “ငါ လိုက်စရာမလိုဘူး။ မင်း - နောင်ကို လက်မဆော့နဲ့”
 “မလိုက်လို့ မရဘူး။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသင်္ကာဘူး”
 “ငါ့နေရာ ငါနေတာ လိုက်စရာမလိုဘူးကွ။ မင်းကို ငါ သတိပေးလိုက်
 မယ်။ နောင်ကို မင်း လေးခွနဲ့ ဟိုပစ်ဒီပစ် လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါဆို
 ငါတို့ အလွန်လို့ မပြောနဲ့ - နားလည်လား”
 လူခေါင်းတုံးကြီးက သို့ကလိုပြောရင်း ကြခတ်ချုံနဲ့ ပိစပ်ချုံကြားကို
 မြေးဝင်ပြီး ပျောက်သွားပါရော။
 “ဟေ့လူ - မပြေးနဲ့”
 မီးနဲ့ ထိုးရှာတယ်။ ခေါင်းတုံးကျောပြောင် ခါးတောင်းကျိုက်ကြီးကို
 လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘူး။
 “တောက် - ဘယ်က သူ့ခိုးလည်း မသိဘူးကွာ”

နောက်နေ့ည ရုံးကပြန်တော့ သူ မှောင်ရိပ်တွေကို သတိထားပြီး မီးနဲ့
 ထိုးကြည့်တယ်။ ချုံတွေကို လေးခွနဲ့ ပစ်ကြည့်တယ်။ ညောင်ပင်ပေါ်ကို မီးထိုး
 ကြည့်တယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားကို မီးထိုးကြည့်တယ်။
 ဒီလိုနဲ့ မနေ့ညက ကြုံခဲ့ရတဲ့ ပိစပ်ချုံနှင့် ကပ်လျက်၊ ကြခတ်ချုံကို
 ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ရပ်ကြည့်လိုက်တယ်။
 ချုံက နှစ်ချုံဆက်မို့ ကြီးမားတယ်။ သူ့ခိုးသူဝုတ်လည်း ခိုလို့ရသလို
 မတောင်းတဲ့ မိန်းမနှင့် ပျော်ပါးတဲ့ လူတွေလည်း ခိုလို့ရတဲ့ ချုံကြီးပဲ။ လိုရ
 ညှစ်ရလေးခွနှင့် ချုံနေရာအနှံ့ကို ပစ်လိုက်ပြီးရော ...

“တောက”

“ထင် - ဒါလူတစ်ယောက် တောက်ခတ်တဲ့ အသံပဲဟေ့။ ချုံထဲကနေ တောက်ခတ်တာ ဘယ်သူလဲကွ ထွက်ခဲ့စမ်း။ ထွက်ခဲ့လို့ ငါ ပြောနေတယ် လေ။ ထွက်လာဘူးလား - ကဲသွား”

“ဦး”

“တောက်”

“ဦး”

“ဘုတ်”

“တောက်”

သုံးလေးချက် ပစ်ထည့်လိုက်ရော။ အလို - မနေ့က လူကြီးပါလား။ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ ကျောပြောင်ကြီး။ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ မီးရောင်မှာ အထင်းသား မြင်နေရတယ်။

လူကြီးရဲ့ ဗျက်နှာမှာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေတာကို သိသိသာသာ အကဲခတ်လို့ ရနေတယ်။

“ခင်ဗျားပဲကိုး။ နေပါဦး - အဘိုးကြီး။ ခင်ဗျား ဒီချုံထဲမှာ ဒီနေ့ညနဲ့ဆို နှစ်ညရှိပြီ။ ပြော - ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အထဲမှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ။ ဟေ့ - အကုန်ထွက်ကြစမ်း။ ငါ - ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပဲဟေ့ - ထွက်ခဲ့”

ဒီမှာပဲ ခေါင်းတုံးကြီးက ...

“ဒီမှာဟေ့ကောင် - မင်းကို ငါ မနေ့ညကလည်း ပြောပြီးပြီ။ ချုံပုတ်တွေ ညောင်ပင်တွေကို လေးခွနဲ့ မပစ်ပါနဲ့လို့ ငါ ကြံပြောသတိပေးရက်နဲ့ မင်း ခုတ် ပစ်တယ်”

“ခင်ဗျား - ဘာလို့ ချုံပုတ်ထဲမှာနေလဲ”

“မင်း - အတော်လွန်သွားပြီ - ကိုယ့်လူ”

“ဒီမှာ - ဟေ့လူ၊ ကျွန်ုပ် - ခင်ဗျားကို မသင်္ကာဘူး။ လာ - ရုံးကို လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူးကွာ - ဒါ ငါ့နေရာကွ။ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား - ရူးနေလား။ ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူး။ ချုံပုတ်။ ဟေ့ - အထဲမှာ ဝုန်း နေတဲ့လူတွေ ထွက်လို့ ငါ ပြောနေတယ်နော်။ မထွက်ရင် ပစ်လိုက်မယ် ဟေ့”

ဥက္ကဋ္ဌ ကိုရဲတင်က လေးခွနှင့် ချုံရိုရာကို ချိန်ကိုက်ရော။ ခေါင်းတုံးနှင့် လူကြီးက ...

“ပြောလို့မရတဲ့ကောင်။ ငါ့အကြောင်း သိရမှာပေါ့ကွာ - ထို့”

သို့ကလို့ပြောပြီး ကြာခတ်ချုံနဲ့ ပိတ်ချုံထဲကို လှစ်ခနဲ တိုးဝင်ပြေးသွားတော့ တယ်။ ကိုရဲတင်လည်း မီးထိုးပြီး ချုံအနံ့ရှာတယ်။ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဘယ်လို လဲဟ - ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ...။

နေနင်းဦးပေါ့ - အဘိုးကြီးရာ။ နက်ဖြန်ကျမှ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ပိုင်းပြီး ဝမ်းပြ မယ်ဟေ့။ လက်ရမိတော့မှ ...

သူ ကြိမ်းငါးပြီး အိမ်ကို ပြန်လာလိုက်တယ်။

မြဝရောက်ခါနီးလည်းကျရော ...

“ဝုန်း”

“အမလေးဗျ”

“အား - လာကြပါဦးဗျ - ဦး - ဦး - အား - အီး”

အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ကိုရဲတင် အိမ်သားတွေ ရော၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေရော မီးခွင့် ထွက်ကြည့်ကြရော။

ဥက္ကဋ္ဌ ကိုရဲတင် မြဝမြေပြင်မှာ ကျောကော့လူးလွန် လျှာတန်းလန်းကျ တတ်မလိုဖြစ်နေတာကို မြင်ကြပြီး အော်ကြတစ်ကြ ခေါ်ကြ။

“ကိုရဲတင် - ကိုရဲတင်”

“ယောက်ျား - ကိုရဲ၊ အမလေး - လုပ်ကြပါဦးရှင်”

“အား - အီး - ဦး - ဦး”

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘာဖြစ်တာတုံး။ ခင်ဗျားကို ရိုက်သွားလို့လား - ဟုတ်လား”

“အား - မလေး - အား - ဦး - ဦး - အီး”

လူတွေလည်းလာကြ၊ ပွေ့သူပွေ့၊ နှိပ်သူ နှိပ်ကြ၊

ခေးလည်း စကားမပြောနိုင်၊ လျှာက တန်းလန်းကြီး၊

နာကျင်စွာလူးလွန်အော်ဟစ်ရင်း မျက်လုံးပြူးနေပြီ ...၊

ဒီအချိန်မှာ ကိုတရုတ်ကြီး ကားသိမ်းပြန် အရက်မူးပြီး ဒေယီးအယိုင်နဲ့ လာနေတယ်။ လာရင်းကနေ ရှေ့မှာ လူရုံးစုရုံးစုနဲ့ အော်ဟစ်လှုပ်ရှားနေတာ မြင်တော့ သူ့ဝဲသီထုံးစံအတိုင်း မူးမူးနဲ့ ဟစ်မေးပါရော ...၊

“ဟေ့ - ရှေ့က ရုန်းရုန်းရုတ်ရုတ်က ဘယ်သူတွေလဲဟေ့၊ အေ့ - အေ့ - ဟေ - ဘယ်သူတွေတုံး - အေ့”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - တရုတ်ကြီး လာနေတယ်ကွ၊ ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌကလွဲရင် အကုန်ဖယ်ကြ - အေ့ - အေ့”

ဥက္ကဋ္ဌကိုဝိုင်းကြည့်တူမ၊ ရေတိုက်၊ စေးတိုက်လုပ်နေသူတွေကလည်း ကိုတရုတ်ကြီးမှန်းသိလို့ ဘာမှမပြောကြဘဲ ဥက္ကဋ္ဌကိုပဲ သတိရအောင် လုပ်နေတုန်းမှာပဲ။

ငမူး ကိုတရုတ်ကြီး သူတို့အနီးကို ဒေယီးအယိုင်နဲ့ ရောက်လာတယ်။

“ဟေ့ - ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဖယ်ကြစမ်း - အေ့ - အေ့”

ကိုတရုတ်ကြီးက လူအုပ်ကိုထွန်းပြီး ငုံ့ကြည့်တယ်။

“ဟ - ဒါ - ဒါ - ဥ - ဥက္ကဋ္ဌ - ကိုရဲတင့်ပါလား၊ အေ့ - ဥက္ကဋ္ဌ - ဘာ - ဘာ ဖြစ်လို့တုံးဗျ - အေ့ - အေ့”

“ဟူး - ဟူး - ဟူး - ဟူး - ဟီး - ဟီး - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း”

“ဟ - ဟေ့လူ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာတုံး၊ ကျုပ်လေဗျာ - ကိုတရုတ်ကြီး ပါ၊ မြင်လား - ဟင်း - ဟင်း”

“ဦး”

“ဟာ - ဟာ”

“ဝူး - တ - တရုတ်ကြီး - မင်း - မင်းကိုပါ - သတ် - သတ်မယ်၊ ဖယ် - မင်း ကိုပါ သတ်မယ်ဟေ့”

“ဝုန်း”

“ဟာ - ဟာ - ဟဲ့ - ကိုရဲ”

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - ဆွဲကြပါဟဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ - ဒါ - ကိုတရုတ်ကြီးလေ”

လဲကျလျာထွက်နေတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက သို့ကလို အသံဝါကြီးနဲ့ ကြုံးအော် ပြောပြီး ကုန်းထတာ။

“တ - ရုတ် - ကြီးရော၊ ဒီကောင်ကိုပါ ဒီည ငါ - ငါ - သတ်မယ်၊ ဟေ့ - ဝူး ဖယ်ကြ - ဝူး - အူး - ဖူး - ဖူး”

“ဆွဲပါဟဲ့ - ထိန်းကြပါဟ”

ကိုတရုတ်ကြီး မျက်လုံးပြူး၊ လျှာတန်းလန်းနဲ့ ပယောဂဝင်နေပုံရတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ရုန်းကန်ထလာတာ မြင်ရော ...

တစ်ချိုးတည်း သူ့အိမ်ကို တန်းပြေးပါရော ...၊

သောက်သာတဲ့ အမူးလည်း ပျောက်သွားပြီ ...၊

ကိုတရုတ်ကြီး သိလိုက်ပြီဗျာ၊ စောစောတုန်းက သူ့ကိုပါ ဒီည သတ် ဖယ်လို့ အော်လိုက်တဲ့အသံက မူလ (အော်ရီရင်နယ်) ဥက္ကဋ္ဌ ကိုရဲတင့်အသံ တုတ်သွားလေ။

အခြားသူ တစ်ဦးရဲ့အသံ၊ သေရာတယ် - ဥက္ကဋ္ဌကို အပမိုနေတာ၊ တစ်နည်းမကောင်းဆိုးဝါ၊ ဝင်ပူးကပ်နေတာ။

ကိုတရုတ်ကြီး ဘုရားကို ကုန်းပြီးဦးချလိုက်တယ်၊ ပြီး - အထက်ဆရာ တော် ဘုရားကြီးများ ပုံတော်တွေကို ဦးချတန်တော့လိုက်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်က တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရား ကြီး ဦးဥတ္တမသာရရဲ့ ပရိတ်ရေစင်ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး အိမ်ပေါ်က အမြန် ဆင်းလာခဲ့လိုက်တယ်။

ဒီပရိတ်ရေဟာ ရေဆူပရိတ်ရေ ...၊

တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရားကြီး မေတ္တာပို့ ဂုဏ်တော် တွေ ရွတ်လိုက်တာနဲ့ ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ပရိတ်ရေပုလင်း ပရိတ်ဆီပုလင်း ချက်ချင်း အဖုံးစွင့်ပြီး ရေရော၊ ဆီရော ပွက်ပွက်ဆူတာ၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ချက်မြင်ပဲဗျာ။

ဝေသာကဝင်ရင် သုံးလို့ရတယ်။

စုန်းဆိုက်၊ နတ်ဆိုက်၊ အင်းဆိုက် အဆိုက်မှန်သမျှ ဒီပရိတ်ရေက
နိုင်တယ်။ ကိုတရုတ်ကြီး ပရိတ်ရေပုလင်း ကိုင်ပြေးလာပြီး ...

“ဇယ်ကြစမ်းဟေ့ - အားလုံးဇယ်”

“ဟူး - ဟူး - ဟူး - အင်း - ဟင်း - ဟင်း”

“ဟေ့ကောင် - ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်မှာ ဝင်ပူးနှောင့်ယှက်နေတဲ့ကောင်၊ မင်း
ဘာကောင်တုန်း၊ ပြောစမ်း ...”

“သတ်မယ် - အားလုံးကို သတ်မယ်ဟေ့ - ဝူး”

ဥက္ကဋ္ဌကိုတရုတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ ပြီး - လျှာတန်းလန်း
ကျ ဇက်ကျိုးသလို ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

“ဟေ့ကောင် - မကောင်းဆိုးဝါး၊ ဒီမှာ - ကြည့်စမ်း”

“ဟင်”

ကိုတရုတ်ကြီးက ပရိတ်ရေပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါး ပူးသလို
ဖြစ်နေတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာရှေ့ပြလိုက်ရော ဥက္ကဋ္ဌ (ပူးဝင်ခံနေသူ) မျက်လုံး
ပြူးပြီး ခေါင်းပြန်ထောင်လာတယ်။

“ပြော - မင်း ဘာကောင်လဲ”

“မ - ပြော - ဘူး - သတ် - မယ် - ဟေ့ - ဝူး - ဟူး - ဟူး”

“ငါက မေတ္တာနဲ့ မေးတာကို မဖြေဘဲ သတ်မယ်ပြောတဲ့ကောင် - ကိုင်း
ဟာ - ကိုင်းဟာ”

“အား - အား - အား - မ - လုပ် - ပါနဲ့၊ အမလေး -”

“ကိုင်းဟာ”

“အား - အား - ပူတယ် - ပူတယ်၊ အမလေး - မလုပ်ပါနဲ့”

ကိုတရုတ်ကြီးက တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
ရေဆူ ပရိတ်ရေနှင့် သင်းမျက်နှာကို ပက်လိုက်ရော ...။

ပယောကဝင်နေတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကိုရဲတင့်ထွန်ထွန်လူးအော်ရင်း လျှာတန်းလန်း
ဖြစ်၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့တယ်။

ဒီလိုရှိတယ် - ဥက္ကဋ္ဌ၊ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့က ပုဒ္ဒဘာသာဝင်
တွေပါဗျာ။ ဘုရားဟောအရ ပရသား တစ္ဆေ သရဲ၊ ပြိတ္တာဆိုတာ
ရှိတယ် ဥက္ကဋ္ဌ။ သူတို့တွေဟာ ချုံပုတ်၊ ညောင်ပင်၊ ဂူကျောင်း၊
ဘုရားပျက်၊ သစ်ငုတ်၊ ပင်စယ်ကမ်းစပ်၊ တောကြိုတောကြား၊
ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား သင့်သလိုနေထိုင်ကြရတယ်ဗျာ။
ဒါ ဘုရားဟောပဲ။ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပြိတ္တာဘုံသားတွေပေါ့။
သူတို့နေထိုင်တာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့မမြင်ရဘူးလေ ...

ဝိုင်းကြည့်နေကြသူတွေလည်း အံ့သြကုန်ကြပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တာပဲ - ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ မူလအသံမှမဟုတ်ပဲကိုး။

“ပြော - မင်း - ဘာကြောင့် ငါတို့ဥက္ကဋ္ဌကို ပူးဝင်နှောင့်ယှက်ရတာလဲ။

ပြောလေ - မပြောရင် ပရိတ်ရေ လောင်းချလိုက်မယ်”

“ပြော - ပြောပါမယ် - ပြောပါမယ် - မလောင်းပါနဲ့”

“ဒါဆိုပြော - မပြောရင်တော့ တွေ့လား - ဒီမှာ - ပြော”

“သူ - သူ - ကျုပ် - ကျုပ်တို့နေထိုင်မိမိတို့ နေရာကို ညတိုင်း လေးခွနဲ့
ဆစ် - ပစ်လို့ - ပါ”

“မင်းတ ဘယ်မှာနေလို့တုံး”

“ကြွတ်ချုံမှာ နေပါတယ်”

“ကြွတ်ချုံမှာ နေတယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘာတုံး”

“ဟို-ဟို”

“ပြော-နော်”

“တ-တစ္ဆေ”

“တစ္ဆေ”

“အင်း-အင်း-အင်း”

“မင်းမှာ နာမည်ရော ရှိလား”

“အင်း”

“ရှိရင် ပြော”

“ကတုံး”

“ကတုံး။ ဟုတ်ပြီ - တစ္ဆေကတုံး မင်း ဘာကြောင့် ရပ်ရွာအကျိုး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကို နှောင့်ယှက်တာတုံး”

“သူ - သူ - ညဘက်ပြန်ရင် ကျုပ်တို့နေတဲ့ ကြွတ်ချုံကို လေးခွနဲ့ ညတိုင်းပစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ကို လောက်စာလုံး ထိမှန်ပြီး နေထိုင်လို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ သူ - သူ့ကို - ကျုပ် - ကိုယ်ထင်ပြီး လေးခွနဲ့ မပစ်ဖို့ ပြောတယ်။ မရဘူး - ညတိုင်းပစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ လေးခွကို ကြောက်တယ်။ အခု သည်း မခံနိုင်လို့ အသေလုပ်ဖို့ ကုတ်ချိုးသတ်ဖို့ လုပ်လိုက်တာပါ - ဝူး - ဟူး - ဟူး”

“အော် - ဒီလိုကိုး။ မင်းတို့ တစ္ဆေဘဝနဲ့ ကြွတ်ချုံမှာနေမှန်း မသိလို့ ပစ်မိတာပါ။ မင်းတို့ကလည်း ရှင်းအောင်မပြောလို့ ဖြစ်တာပါ ခေါင်းတုံး။ သူက ငါတို့အားထားနေရတဲ့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌပါ။ နောင် - မင်းတို့နေတဲ့ ချုံတို့ ညောင်ပင်၊ သစ်ပင်ကြီးတို့ကို မပစ်စေရပါဘူး။ မင်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး မင်း နေရာ မင်းပြန်ပါ။ ဥက္ကဋ္ဌကို မနှိပ်စက် ရန်မပြုပါနဲ့”

“ဟု - ဟူး - ဟူး - ဟူး”

“ကြားရဲ့လား”

“သူ - သူ - အကြိမ်ပေါင်း - များ - များ”

“ကြာတယ်ကွာ။ မင်း - ခုချက်ချင်းထွက်ပြီး မင်းနေရာမင်းပြန်။ ကြာတယ်ကွာ - ပရိတ်ရေ လောင်းချတာပဲ ကောင်းတယ် - ကိုင်း”

“မ - မ - လုပ် - ပါနဲ့။ ကြောက်ပါတယ်ဗျ - ထွက် - ထွက်ပါ့မယ်။ သွားပါ တော့မယ်ဗျ - အီး - ဟူး - ဟူး - ဝူး”

“အိန် - အိန် - ဂိန် - ဂိန် - ဂိန်”

“အူ - ဝူး - ဝူး - ဝူး - ဝူး”

“အူ - ဝူး - ဝူး - ဝူး - ဝူး”

တစ္ဆေကတုံးဟာ ပြောရင်းကနေ ဝူးခနဲ အသံပြုပြီး ထွက်သွားရော၊ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ ဒါနဲ့အတူ လမ်းထဲက ခွေးအုပ်ကြီးရဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့အသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး အနီးရှိ လူတွေလည်း ကြက်သီးထ ခေါင်းနားပန်းကြီး အံ့သြကြောက်လန့်ကုန်ကြပါရောဗျာ။

အူနေတဲ့ ခွေးအုပ်ကြီးဟာ ဥက္ကဋ္ဌအနီးကနေ ဟိုရေ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရပ်ကြည့် အူပြီးလိုက်နေပုံနယ်။ အတော့်ကို ကြောချမ်းစရာပါပဲ။

အားလုံးကလည်း ဇာတ်စုံသီရိမြို့မို့ ကိုတရုတ်ကြီးကို အားကိုးကြပါရော။ ဥက္ကဋ္ဌ မိန်းမလည်း ငိုပြီးပြောရဲ့။

“ကိုတရုတ်ကြီး - ကြည့်ပါဦး - ကိုတရုတ်ကြီးရဲ့”

“အသက်ရှိသေးရဲ့လားကွာ - ဟင် - မောင်တရုတ်”

“ရှိပါတယ်ဗျာ - တစ္ဆေကောင် ထွက်သွားလို့ ပုံလျက်လဲကျန်ရစ်တာပါ။ ဘေးဖယ်နေကြ ...”

သည့်နောက် ကိုတရုတ်ကြီးက သတိလစ်နေတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာပေါ်ကို တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ပရိတ်ရေ ဖျန်းပေးလိုက်ရော။ ဥက္ကဋ္ဌ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာပါရော။

နောက်တစ်ခါ ပရိတ်ရေ ဖျန်းပေး တိုက်ပေးလိုက်တော့ ဥက္ကဋ္ဌ ပြန်ခနဲ ထထိုင်ပြီး အနီးရှိလူတွေကို အံ့အံ့သြသြ ကြည့်ရင်းက ...

“ကျုပ် - ကျုပ် - ဘာဖြစ်တာလဲဟင် - ဟင်”

“သိရင်ရင် - ကိုတရုတ်ကြီးကိုသာမေး - ဥတ္တဋ္ဌရေ”

ဒီမှာ ကိုတရုတ်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“ဥတ္တဋ္ဌ ညဘက် ရုံးကပြန်ရင် ချုံတွေ ညောင်ပင်တွေကို လေးခွနဲ့ ပစ်သလား”

“ပစ်တယ်ဗျာ - သူ့ခိုးသူဝှက်များ ကပ်နေမလားဆိုပြီး ခြောက်လှန့်ပစ်တာပါ”

“ဒီလိုရှိတယ် - ဥတ္တဋ္ဌ၊ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါဗျာ။ ဘုရားဟောအရ ပရသား တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ဗြိတ္တာဆိုတာ ရှိတယ် ဥတ္တဋ္ဌ။ သူတို့တွေဟာ ချုံပုတ်၊ ညောင်ပင်၊ ဂူကျောင်း၊ ဘုရားပျက်၊ သစ်ငုတ်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်၊ တောကြိုတောကြား၊ ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား သင့်သလို နေထိုင်ကြရတယ်ဗျာ။ ဒါ ဘုရားဟောပဲ။ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဗြိတ္တာဘုံသားတွေပေါ့။ သူတို့ နေထိုင်တာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူး လေ။

ခင်ဗျားကလည်း မမြင်၊ မသိ၊ မကြားဘူးတော့ လေးခွနဲ့ ပစ်ရော။ အဲဒီမှာ သူတို့ကို ထိမှန်သွားရောဗျာ။ အခု ဥတ္တဋ္ဌဖြစ်တာ အဲဒါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်ထင်ပြပြီး လေးခွနဲ့ မပစ်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်တဲ့။ သူ ဒီမှာ နေပါတယ်လို့လည်း ပြောသတဲ့။ သို့သော် - ဥတ္တဋ္ဌက သဘောမပေါက်ဘူး။ ညတုန်းက ထပ်ပစ်တယ်။ ရည်ရွယ်တာက သူတို့ကို မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - ထိမှန်ခံရပြီး ဒေါသဖြစ်ရတာက သူ (ခေါင်းတုံးတစ္ဆေ)ပဲ။ နောက်ဆုံး ဒေါသဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားကို ဝင်ပူးပြီး သေအောင် နှိပ်မလို လုပ်တာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကယ်တာ ကျုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီပရိတ်ရေ ပုလင်းပဲ။ ဒါ - တောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဦးဥတ္တမသာရရဲ့ ပရိတ်ရေ အစွမ်းကြောင့်ပဲ။ ကိုင်း - အားလုံး သဘောပေါက်ပါပြီလား - ဥတ္တဋ္ဌ”

ပေါက်ပါပြီဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ကိုတရုတ်ရာ၊ ခင်ဗျားက အရက်သောက်ပေမယ့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို မမေ့တဲ့သူပါ။ စာလည်း ဖတ်တဲ့

သူပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ရှင်းပြတာတွေကို မှတ်ထားပြီး ဆင်ခြင်သွားတဲ့ခေတ် ကိုတရုတ်ကြီးရာ - နော်”

ကိုတရုတ်ကြီး ယနေ့ထက်တိုင် အသက်ရှင်နေတုန်းပါ။

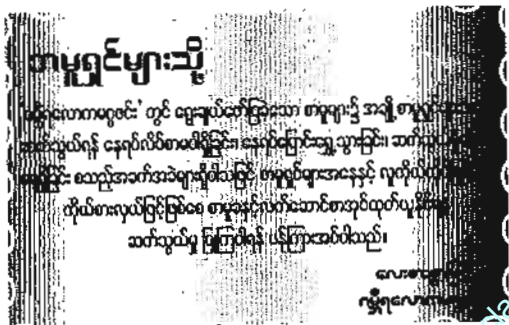
သူ အရက်လုံးဝမသောက်တော့ဘူး။

ဘတ်စ်ကားလည်း မမောင်းတော့ဘူး။

အသက်အရွယ် ရလာခဲ့ပါပြီ။

ဘုရား၊ တရား အလုပ် လုပ်၊ ဗုဒ္ဓဘာ ကြိမ်ရေးများစွာဝတ်ပြီး အချိန်ရသမျှ ဝိပဿနာ မှတ်ရှုရင်း လူသားတစ်ယောက် ဝိသစ္စာကျင့်ကြံနေထိုင် ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ ခင်ဗျာ။

»»» မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

Handwritten signature or scribble.

ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့် ရေပြန်အစွမ်း

နန္ဒာမိုးကြယ်

သည်နှစ်မိုးက ခါတိုင်းနှစ်လိုမဟုတ်။

မိုးဦးလည်းကောင်း၊ မိုးလယ်လည်းကောင်း၊ မိုးနှောင်းလည်းကောင်း
ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အောက်ပြည်အောက်ရွာ၌ မိုးကောင်းသလောက်
အထက် အညာဒေသများမှာတော့ မိုးက ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်မျှပင်
အသံမပေးခဲ့။ သည်တော့ - နှမ်းစိုက် တောင်သူအပေါင်းတို့ အတော်
ကလေးပင် ညည်းညူနေကြရသည်ဆိုပဲ။

သည်ကာလမှာပင် မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြထံမှ စကားထွက်လာ
သည်။

“ဗျို-ကိုရင်- ကျုပ် အညာဘက် ခရီးထွက်စရာရှိတယ်။ အဲဒါ-ကိုရင်
လိုက်နိုင်မလား”

မိုးတွင်းကာလ၏စွတ်စိုခြင်းကို မခံနိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ စာရေးရာ
အကြောင်းအရာအချက်အလက်တို့ပါးရှားနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မရောက်
ဖူးသေးသည့် နယ်ပယ်စိမ်းကို ရောက်လိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်း
ကြောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး...

ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့်
ရေပြန်အစွမ်း

“ဟာ-လိုက်မယ်-ဆရာမြ-လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်းခရီးထွက်ချင်
မိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်နေတာ၊ ခုလိုခေါ်တော့ - ရေဆာတုန်း - ရေသန့်ဘူး
ရောက်လာသလိုပေါ့ဗျာ”

ဟူ၍မရှက်မကြောက်တမ်းအဖြေပေးလိုက်မိလေ၏။

“တိုရင် လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို ဖိတ်
ထားတဲ့ မိတ်ဆွေကလည်း ကျုပ်မလာခဲ့ရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး - ဆရာမြရဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကြည်ဝင်းတဲ့ဗျ။ ထန်းပင်သုံးရာလောက်ပိုင်တဲ့သူပေါ့။ ထန်းလုပ်ငန်း
နဲ့ပဲ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်နေတာ”

“သူက ထန်းတက်တာလား”

“ဘယ်ကလာ - ကိုရင်ရာ။ ပိုင်ရှင်ပဲဥစ္စာ။ ထန်းလုပ်မယ့်သူတွေကို
ထက်ဝက်စားနဲ့ အငှားချစားတာပေါ့။ ဒါ့အပြင် စပါးတို့၊ ပဲတို့၊ နှမ်းတို့လည်း
သိုလှောင်တတ်သေးတယ်။ စီးပွားရေးအကွက်မြင်တော့ ချောင်ချောင်
လည်လည် ရှိပေတာပေါ့။ ပြီးတော့ - သူက စာကလေး၊ ဝေပကလေးလည်း
ဇတ်တဲ့ သူ။ ကိုရင်ကို လူချင်းမသိပေမဲ့ ကိုရင်ရေးတဲ့စာတွေ သူ အများကြီး
ဇတ်ဖူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် - ကျုပ်ကိုဇာတ်ဆောင်ထားပြီးရေးတာတွေဆို
သိမ်းတောင်ထားတာများ။ တကယ်လို့ - ကိုရင်သာ ကျွန်နဲ့ ပါလာတာသိလို့
တတော့ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲလို့ဗျာ။ မျက်စိထဲတောင်မှ
မြင်ယောင်နေပါသေး...”

သို့နှင့်ပင် မိမိလည်း ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်၍ မိတ်ဆွေကြီး
ဂန္ဓာရီဆရာမြ စီစဉ်ထားသည့်ရက်၌ ၎င်းနှင့်အတူ အညာအရပ်ဒေသဆီသို့
လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်း သူတာရောက်တော့ မိမိတို့နှစ်ယောက်သား
ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ မီးရထားစကြိုကိုရောက်တော့ ...

“ဗို- ဆရာမြ - ဆရာမြ”

ဟူသော အာလုတ်သံနှင့်အတူ ကြေးနီရောင်အသားအရည်ပိုင်ခွင်း
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူလတ်တစ်ဦးသည် မိမိတို့ရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟာ - ကိုကြည်ဝင်းပါလား။ စောင့်နေရတာ ကြာပလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး - ဆရာမြရယ်။ ပုဂံရထားက ရန်ကုန်က ဝင်လာ
ချိန်မှာ မှန်ပါတယ်။ အဲ - ပုဂံက ပြန်ထွက်တော့မှသာ”

“ဪ - ကိုကြည်ဝင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ - ကိုကြည်ဝင်း
သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်က ကျုပ်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာလေ”

ဆရာမြ၏မိတ်ဆက်စကားကြောင့် ကိုကြည်ဝင်း၏မျက်နှာတစ်ပြင်
လုံးမှာ ဝင်းလက်သွားသည်နှင့်အမျှ လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပုံ
ရလေ၏။

“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ - ဆရာရယ်။ ဆရာ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတုန်း
မှာ ဆရာမြနဲ့ ပါလာတယ်ဆိုတော့ ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ - ဆရာရယ်။
ကျွန်တော်က ဆရာရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ပါ”

“ကိုင်း - ကိုကြည်ဝင်းရေ - နောက်မှ စကားတွေ စောင်ဖွဲ့ ကြပေတော့
ဗို။ ညတုန်းက တစ်မှေးမှမရခဲ့လို့ သွားကြရအောင်”

“ဪ - ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား
တယ်။ သူတာအဝင်မှာ ကားရပ်ထားပါတယ် - ဆရာ။ သွားကြတာပေါ့”

ကိုကြည်ဝင်းမျောပါးစပ်က ပြောလည်းပြော၊ ဆရာမြနှင့် ဆွဲအိတ်တို့ကို
ယူကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့၏။

သူတာဝမှာတော့ ဂျစ်ကားကလေးတစ်စီး ရပ်ထား၏။ ကိုကြည်ဝင်း
လည်း ထိုဂျစ်ကားပေါ်သို့ ဆွဲအိတ်တို့ကိုတင်ရင်း -

“တက်ပါ - ဆရာတို့။ အိမ်မှာ စားသောက်ဖို့ နားနေဖို့စီစဉ်ထားပါတယ်။
လိုအပ်တာတွေလည်း ကြိုတင်ဝယ်ခြမ်းထားပြီးပါပြီ။ ရွာမှာက အကြင်သည်
လောက်ပဲရတာ”

သည်စကား၏အဓိပ္ပာယ် မိမိသဘောပေါက်ပါ၏။

“တန့်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး - ကိုကြည်ဝင်း။ သည်လိုဆိုလိုက်
တော့ ခုသားဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဂန္ဓာရီဆရာပြန်မဆံ့ခင် လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အထိကတော့ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသား
သဝနဲ့သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလေ့လွေလုပ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အခုတော့ - လုံးဝဆို
လုံးဝပါပဲ - ကိုကြည်ဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ၊ စောစောက မသိစိတ်နဲ့ ပြောဆိုတာကို ခွင့်လွှတ်
ဧ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ စာရေးဆရာလောကမှာလည်း အရက်ဆိုတဲ့အရိပ်
မည်းကြီးက အုပ်ဆိုင်းနေတာဆိုတော့လည်း ပရိသတ်အဖို့ ထင်ယောင်
စိုးတမ်းဖြစ်ကြတာပဲပေါ့။ ခုတော့ - အဲသည်အဖြစ်တွေဟာ တော်တော်လေး
တင်းကုန်ပါပြီ။ အရက်မသောက်တတ်တဲ့၊ အရက်မသောက်ကြတဲ့ စာရေး
ဆရာတွေအများကြီးပါ။ မသောက်ရမနေနိုင်လို့သောက်ကြတဲ့ စာရေးဆရာ
တော်တော်များများဟာ အရက်ကောင်းကြောင်းကို မညွှန်းကြပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ - ဆရာရယ်၊ သည်တစ်ချက်ထဲနဲ့တင် စာရေးဆရာတွေကို
ကြည့်ညှိသွားပါပြီ”

အသွားမနီးသည့် ကားကလေးပေါ်မှာတော့ အိမ်ရှင် ကိုကြည်ဝင်းနှင့်
ဧည့်သည်မိမိတို့စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေခဲ့သော်ငြား မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာ
မြမှာတော့ မီးသေနေသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲလျက် မျက်လွှာချကာ
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဝဲယာမှာတော့ အညာ၏
သင်္ကေတ ဖြစ်သည့် ထနောင်းပင်၊ တမာပင်၊ ကုတ္တီပင်တွေက အစီအရီ၊
တစ်ခါတစ်ရံချိုးကူသံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေရပါသေးတော့။

ဂျစ်ကားကလေးသည် ကတ္တရာလမ်းမှသည် မြေလမ်းသို့ ဖွဲ့ဆင်းကာ
ဟိုကွေ့သည်လိမ်၊ သည်လိမ်ဟိုကွေ့ဖြင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ရွေ့လျားလျက် ရှိပေ
၏။ ထန်းပင်တွေက နေရာအနှံ့ အပြိုင်းအရိုင်း။

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး - ဆရာ၊ ရှေ့တစ်ခေါ်ဆိုရင် ရောက်တော့မှာပါ”
မိမိတို့အဖို့ ကားကလေးရှိ၍သာ တော်ရောသည်။ ခြေကျင်လျှောက်ရ
မည်ဆိုပါက ဝန်စည်စလှယ်နှင့်အတူ သေချင်စေန်နံ့သွားပေလိမ့်မည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော်ခေါင်ပေသားဟူ၍ပင် မှတ်ယူထားလိုက်
တော့၏။

မကြာမီမှာတော့ သက်တမ်းရင့် မန်ကျည်း၊ ကုတ္တီပင်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်း
လျက်ရှိသော ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ကြတော့သည်။ အညာကျေးလက်အိမ်များ
ကား ထန်းလက်မိုး၊ ထန်းလက်ကာဖြင့် အညာသရုပ် ပီလွန်းပါပေစွ။ ထိုစဉ်
မှာပင် ဂျစ်ကားကလေးသည် မြဲကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်ကာ တံတစ်တံ
အနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း - ရောက်ပါပြီ - ဆရာတို့”

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်း၌ ပတ်ပေါင်းပေါင်းထားသည့် လူတစ်
ယောက် ကားအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ကိုင်း - မောင်တက်ရေ - ဧည့်သည်တွေရဲ့အိတ်တွေကို အိမ်ပေါ်ယူ
သွားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အာစရိ”

ကိုမောင်တက်ကား ကိုကြည်ဝင်းတို့မိသားစုအတွက် လွန်စွာမှ ဖင်ပေါ့
ဆည့် လက်တိုလက်တောင်းသမား ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သွက်လက်ချက်
ရာစွာဖြင့် မိမိတို့၏အိတ်များအား ဆွဲယူလျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေပြီ။
ကြီးမားခိုင်ခံ့၍ သစ်ကောင်းတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားကာ ရေနံရည်ဝလျက်
ရှိသော အိမ်ကြီးရံရံကိုကြည့်လျက် ကိုကြည်ဝင်းတို့၏ စီးပွားရေးအနေ
အထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

“ကိုင်း - ဆရာတို့ - အိမ်ပေါ်မှာ ဓေတ္တဓကာလောက် အနားယူကြတာ
ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ - ထန်းတောဘက် သွားကြတာပေါ့နော်”

“ကောင်းပါလေ့ - ကိုကြည်ဝင်းရယ်”

သည့်နောက်မှာတော့ ကိုကြည်ဝင်းလည်း စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ်
၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခိုက်အသက် (၆၀) ခန့် တုတ်တုတ်
နီနီနီ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူထဲထဲ၊ အသားခပ်လတ်လတ်၊ ဆံပင်သျှန်းထုံနှင့်
လူတစ်ယောက်သည် မြဲအတွင်းဝင်လာကာ မိမိတို့ထိုင်နေရာသို့ လှမ်းအတံ

ဆက်ရင်းရေခွေးတန်းမလာသော ကိုမောင်တက်အား စကားစလိုက်သည်ကို မိမိတို့ ကြားလိုက်ရချေ၏။

“ဟေ့ကောင် - မောင်တက် - ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာကျား၊ အာစရိရဲ့ ခြံက ဧည့်သည်တွေပါ။ အပေါ် တက်လေ၊ ရေခွေးကြမ်းလေး၊ ဘာလေး သောက်ရအောင်”

“မတက်တော့ပါဘူးကွာ။ တောင်ချားက လူမမာ စံအေးမြင့်ကို သွား ကြည့်ရဦးမယ်။ နောက်ရက်ကျတော့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လာတာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း - သွားပဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာကျား”

ဆရာကျားဆိုသူသည် မိမိနှင့် ဂန္ဓာရီဆရာမြက ဓပုဒ်ကြည့်ရှုပြီးလေမှ ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုမောင်တက် လည်း အခြားဆန်းကန်များနှင့်အတူ ရေခွေးတန်းကို လာချလေ၏။ မိမိအဖို့ ဆရာကျားဆိုသူ၏ တန်ပန်အမှုအရာ၊ အပြောအဆိုတို့အပေါ် အာရုံစွဲနေမိ သည့်အတွက် ကိုမောင်တက်အား မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် စပ်စပ်စုစု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

“ဗျို - ကိုမောင်တက် - စောစောက ဆရာကျားဆိုတဲ့လူက ဆေးဆရာ လား”

“အင်း - ဆရာလေးက မေးလာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောမပြီး မတီး မမြည်ဆိုသလို ပြောရတော့မယ်။

ဒီလိုဆရာလေးရဲ့ - ဆရာကျားဆိုတာ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ရောက် လာပြီး ဒီကရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ ပယောဂကုန်တော့ ဆရာပါ။ ပြောလက် စနဲ့ပဲ ပြောရဦးတော့မှာပဲ - ဆရာလေးရေ၊ ဆရာကျားဟာ ရွာထဲမှာ လူညံ့ လည်လို့ ဆေးကုနေတတ်ပြီး သူတို့နဲ့ မအိမ်လေးကတော့ အိမ်မှာပဲ နေလေ့ ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်များလည်းဆို - အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်တောင် ထွက်မိ တယ်”

“အင်း - မဟုတ်မှလွဲရော - လင်မယားနှစ်ယောက် လက်ခုပ်လက်ဝါး လုပ်ထားကြပြီနဲ့တူရဲ့”

“ဆရာလေးပြောတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ရွာထဲမှာ မကြာခဏဆိုသလို လူအပြုစားခံရတယ်ဆိုပြီး တစ်လတို လူနာ သုံးလေးယောက်မက ဖြစ်နေတယ် - ဆရာ၊ အဲသည်မှာ - ဆရာကျား ကုလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြုစားခံရပါတယ်ဆိုတဲ့ လူနာမှန်သမျှ ပတတိတို့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလေရော - ဆရာလေးရ”

မိမိနှင့် ကိုမောင်တက်တို့ စကားအပေးအယူမျှနေမှုအပေါ် ဂန္ဓာရီဆရာ မြသည် တစ်လုံးတစ်ခွန်းမျှပင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ ရေခွေးကြမ်း ကို ပူတ်သောက်လျက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်သာ ညိတ်လျက်နေချေ၏။

“ဆက်စမ်းပါဦး - ကိုမောင်တက်”

“အဲဒါနဲ့ပေါ့ - ဆရာလေးရာ၊ ဆရာကျားဟာဖြင့် ပယောဂကုတာ သိပ် စွမ်းတာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံးကသာ မကဘူး။ ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ ပယောဂဖြစ်လာရင် ဆရာကျား - ဆရာကျားနဲ့ တစ်ကျားထဲကျားနေကြတာ ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ဒေါ်မြလေးဟာ သူတတ်ကျွမ်းတဲ့ စုန်းကစေ ပညာနဲ့ အိမ်ကနေပြီး လူနာရအောင် ဇန်တီးပယ်၊ သည်အခါ - သုယောကျ်ား ဆရာကျားက သွားပြီးကုပေါ့။ တစ်ခုထူးတာက ဆရာကျားဟာ ကျွန်တော် တို့ရွာနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်ရွာကလာခေါ်ခေါ်ဆေးကုမလိုက် တာပဲ”

“ဘယ်လိုက်ပါ့မလဲလေ၊ တခြားရွာတွေမှာကလည်း သူ့အပိုင်စားနဲ့သူ ပညာရှင်ရွာသူတွေ ရှိနေတာမဟုတ်လား”

သည်စကားကို ဝင်ပြောလိုက်သူက တစ်ချိန်လုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလေ သော ဂန္ဓာရီဆရာမြပင် ဖြစ်ချေ၏။

✓✓✓

“ကိုင်း - ဆရာတို့ - ထန်းတောဘက် သွားရအောင်၊ အားလုံးစီမံဥဉ်ခဲ့ ပြန်”

ကိုကြည်ဝင်း၏ စကားသံက လှိုက်လှဲပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု
ကြောင့် အသက်မပါသလိုချည်း ဖြစ်နေမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ဤတွင်
အတင်းပါးလှသော ဂန္ဓာရီဆရာမြက ...

“ကိုကြည်ဝင်းရေ - ကျုပ်တို့နှစ်ဦးတို့ဆိုတာက ဧည့်သည်နှစ်ဦးအိမ်ရှင်
မှန်ပေမယ့် အရေးရှိရင် တကယ့်ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပါ။ ခင်ဗျားမှန်တဲ့အတိုင်း
ပြောစမ်းပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ခင်ဗျားမှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာမြကို ကျွန်တော် မလိမ့်ဝံ့ပါဘူး။ စောစောတုန်းကပဲ
ကောက်ကာငင်ကာဆိုသလို ကျွန်တော့်မိန်းမမသင်းကြူ ဘာဖြစ်တယ်မှန်း
မသိဘူး။ မေးမရ၊ ခေါ်မထူးနဲ့ ဝူဝူဝိုင်းဝိုင်းကြီးဖြစ်နေတယ် - ဆရာ၊ မလုပ်မရှား
ဘဲ တောင်ငေး၊ မြောက်ငေးနဲ့ ...။ ကျွန်တော်တော့ ပယောဂ ဝင်တယ်မှတ်
တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ - ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးဆိုရင် အသေနိုင်တဲ့ဆရာ ကျွန်တော်
တို့ရွာမှာ ရှိပါတယ်။ သူနဲ့ပြလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ - ဆရာမြရယ်”

“ဘာလဲ - ဆရာကျားဆိုတဲ့လူကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟင် - ဆရာမြက ဆရာကျားကို သိနေတယ် - ဟုတ်လား”

“ဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါ - ကိုကြည်ဝင်းရယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမ
မသင်းကြူရဲ့ဖြစ်နေတဲ့ဝေဒနာကို ကျုပ်ကပေးမယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားလက်ခံ
မလား”

“ဟာ - ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် - ဆရာမြရယ်။ ဆရာမြဟာ ဘာသာ
ရေးသမားတစ်ယောက်၊ ငြီးတော့ - အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ်ကို လှည့်လည်ပြီး
ဝိဇ္ဇာစရ ဂန္ဓီရုပညာတွေ၊ ဗဟုသုတတွေ ကြွယ်ဝသူပါပဲ။ သည်တော့ - ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ပဲ လက်ခံပါတယ် - ဆရာမြရယ် - လက်ခံပါတယ်”

မိမိအပါအဝင် အားလုံးပင် ဆရာမြ၏အစွမ်းသတ္တိကို သိလိုနေကြရ
လေကား လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

“ကိုင်း - ကိုကြည်ဝင်းရေ - ခင်ဗျားမိန်းမ မသင်းကြူကို ကျုပ်ရှေ့ခေါ်
လာခဲ့လိုက်ပါ”

သည်နည်းကို မဟာဆေးဝန်ပါဆရာတော်ကြီးရဲ့
တရားပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက်နာယူရင်းနဲ့ ရှုလိုက်တာပါပဲ။
ဆရာတော်ကြီးက ပယောဂဝင်အောင် ပြုစားခံရသူ၊
အပင်းအဆိပ်သင့်တဲ့သူတွေကို ‘ရေပြန်’လို့ ခေါ်တဲ့
ကလေးရဲ့ ကျင်ငယ်ရေကို တိုက်ပေးလိုက်ရင် သွင်းထားတဲ့
အဆိပ်အပင်းတွေ အကုန်လုံး ပြန်အန်ထွက်စေတယ်တဲ့ -
မှတ်ထားကြပါ ...

ကိုကြည်ဝင်းတစ်ယောက် နေရာမှ ထသွားချိန်တွင် ဆရာမြလည်း
ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့သို့သွားလျက် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာရှိခိုးကန်တော့
ရင်းမှ လက်စွဲတော် ပိတောက်သားပုတီးကို စိပ်နေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ - ဝတ်ဖြည့်ရာမှ ထလာကာ ကိုကြည်ဝင်းကို ခေါ်
လိုက်၍ နှစ်ကိုယ်ကြားစကား ပြောနေလေ၏။ ဤတွင် ကိုကြည်ဝင်းလည်း
လက်စွဲတော် ကိုမောင်တက်ကို ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“မောင်တက်ရေ - ငါ့မှာက ကလေးမရှိဘူး။ မင်းက ကလေးရှိတဲ့သူ၊
သည်တော့ - ဆရာမြ ခိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ - အာစရိ”

ကိုမောင်တက်လည်း သူ့ဆရာကိုကြည်ဝင်းဆိုသူမျှကိုခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညီတံပြီးသည့်နောက်အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။ ထိုအချိန်ဝယ်လူနာ
မသင်းကြူ၏ရှေ့မှောက်၌ဆရာမြလည်းအကျအနနေရာယူပြီးလေပြီ။

“မသင်းကြူ - ကျုပ်ကိုသိလား”

“ဟင့်အင်း - နင် ဘယ်သူလဲ။ နင့်ကို ငါမသိဘူး - ငါမသိဘူး။ ဒီကို
ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဒီမှာ လူစွာလာမလုပ်နဲ့။ နင်လာတာ ငါမကြိုက်ဘူး။
အကောင်းဆုံးက အမြန်ပြန်သွားတာပဲ”

ဂန္ဓာရီဆရာမြအား မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် စူးစူးပါးပါးကြည့်လျက်
အစ်တစ်တစ်အသံဖြင့် စကားပြောဆိုနေသည့် မသင်းကြူကို တွေ့မြင်
ရသည်ကား အကဲမလှ။ ကိုကြည်ဝင်းကား ဆရာမြအပေါ်လွန်စွာမှ အားတုံ
အားနာ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သည်အတွက် ဆရာမြလည်း ဘာမျှမဖြစ်သည့်
အနေအထားဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုမောင်တက်သည် အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးကိုင်
လျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့၏။

“အဆင်ပြေရဲ့မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် - ဆရာမြ”

“ဒါဖြင့် - ကိုကြည်ဝင်းက မသင်းကြူကို ပါးစပ်အတင်းဟုစေပြီး
ဝင်အောင်တိုက်ပေတော့”

ဆရာမြ၏စေစားမှုဖြင့် ကိုကြည်ဝင်းလည်း မသင်းကြူကို အနောက်မှ
သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်ကာ ပါးစပ်ကို အတင်းဟုစေ၏။ ဤတွင် ကိုမောင်တက်
သည် ဟုနေသော မသင်းကြူ၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဝန်းကန်လုံးထဲမှအရည်
များကိုတိုက်လေ၏။

ဤတွင် မသင်းကြူသည် ဝက်ရှူးပြန်သကဲ့သို့ မျက်ဖြူများလန်ကာ
တစွီးစွီးဖြင့် ခြေကြောလက်ကြောများ ဆွဲလေတော့၏။ ပြီးနောက် - ပါးစပ်
တွင်းမှ အမြှုပ်များ စီးကျလာသည်။

“ဝေါ့ - အော့”

စီးကျလာသော အမြှုပ်များနှင့်အတူ ပါးစပ်အတွင်းမှ အစိမ်းရောင်အင်
ရောင် ပျစ်ရွှဲခဲ့အရည်များ ထွက်လာပြန်၏။

“ဝေါ့”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆံချည်မျှင်များသည် အထွေးလိုက် ထွက်ကျလာ
လေ၏။

“မသင်းကြူ - မသင်းကြူ”

“ရှင် - ကိုကြည်ဝင်း - ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် - ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး - မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကိုင်း - ကိုကြည်ဝင်းရေ - အားလုံးကောင်းသွားပါပြီ။ မသင်းကြူမှာ
ဘာပယောဂတွေမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အနားယူရအောင် - အိပ်ရာထဲ ခေါ်သွား
ပါတော့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ - ဆရာမြရယ် - ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေပဲဗျာ - ပြောစရာမရှိပါဘူး”

မိမိနှင့်တကွပရိသတ်အားလုံးပင် မသင်းကြူ၏ပယောဂအားလက်တွေ့
မျက်တွေ့ ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည့်ဆရာမြအား တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတော့
သည်။

✓✓✓

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသည့်စကားကား မှန်လှပါပေစွ။
ကိုမောင်တက်၏သတင်းဖြန့်ဝေမှုကို အစပြုလျက် ဆင့်ပွားသွားလိုက်
သည်မှာ တစ်ရွာလုံးသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်တိုင်အောင်ပင်။

“တကယ်စွမ်းတဲ့ဆရာပဲကွာ”

“အေးကွာ - ဥပဓိရုပ်ကလည်း တကယ့်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့
ဆရာကျားနဲ့များ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“စွမ်းပုံများကတော့ ဆေးတစ်ခွက်ပဲတိုက်လိုက်ရတယ်။ ပယောဂတို့က်
ပြီး အပင်းသွင်းထားသမျှ ဘာတစ်စမှမကျန်အောင် စွမ်းလိုက်တာ”

“ဒါမှ - တကယ့်ဆရာစစ်၊ ဆရာမှန်ပဲ”

ရိုးမွမ်းဝေဖန်သံတွေကားမှီးသီးပိုးပေါက်တွေအလား၊ မိမိတို့ရှိနေသည့် အိမ်ပေါ်မှာတော့ လူတွေက တရုံးရုံး၊

ထိုအခိုက် ဆံတောက်ကလေးတဖားတဖားနှင့် သူငယ်မတစ်ယောက် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ရောက်လာသည်။

“မြို့က ဧည့်သည်တွေ စားဖို့တဲ့၊ ဆရာကျားတို့အိမ်က ဖိုခိုင်းလိုက်တာပါ” ဟုပြောဆိုပေးသွားတာ ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ လာရောက် ပေးသွားသော ပန်းကန်ပြားထဲမှာတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေက အုန်းသီး မျှင်တွေနှင့်အဖွေးသား၊ မိမိကား ကောက်ညှင်းပေါင်းကြိုက်တတ်သူ၊ သည် အတွက် ရေနွေးကြမ်းနှင့်ပြည့်ရန် လက်လှမ်းမည်အပြု -

“ဗျို - ကိုရင် - မစားနဲ့ - မစားနဲ့”

ဟူသော ဆရာမြ၏အသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆရာမြသည် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်အား ဝရန်တာမှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ဟာ”

“တင်”

“တယ်”

အံ့ဩစွာသံတောင်းလောက်အောင်ပင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန် လည်း ဖြေဝေကျသည်နှင့် အမျိုးအမည်ပိုင်ရှင်မသိသော ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင်သည် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်အား ဖြေးဟပ်ကိုက်ချီကာ ခြံအတွင်းမှ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩစွာသံတောင်းသည့်အနေအထားကြောင့် မိမိအပါအဝင် အိမ် ပေါ်ရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ ဝါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြလေ၏။

“ကိုင်း - အားလုံးပဲ အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သည်တော့ - အားလုံး အမြင်ရှင်းသွားပြီ။ ကိုကြည်ဝင်းရဲ့ဇနီး မသင်ကြာလို ပယောဂဖမ်းစားခြင်းခံရသူတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ သက်သာပျောက်ကင်းစေ မယ့်လက်တွေ့ကုထုံးကလေးကိုပါ ပြောခဲ့ပါမယ်။ သည်ကုထုံးဟာ တန်ပြန် ကုထုံး ဖြစ်ပါတယ်”

ဂန္ဓာရီဆရာမြ၏ လေးနက်တည်ကြည်လှစွာသော အသံအောက်ဝယ် ထန်းတက်သမားများအပါအဝင် ရွာသူရွာသားများမှာ ငြိမ်သက်ငုံ့လင့်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအထဲ၌ ကိုကြည်ဝင်း၊ ကိုမောင်တက်နှင့် မိမိလည်း အပါအဝင်။

“သည်နည်းကို မဟာဆေးဝက်ပါဆရာတော်ကြီးရဲ့တရားပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက်နာယူရင်းနဲ့ရလိုက်တာပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးကပယောဂဝင်အောင် ပြစားခံရသူ၊ အပင်းအဆိပ်သင့်တဲ့သူတွေကို “ရေပြန်” လို့ခေါ်တဲ့ ကလေးရဲ့ ကျင်ငယ်ရေကို တိုက်ပေးလိုက်ရင် သွင်းထားတဲ့ အဆိပ်အပင်းတွေ အကုန် လုံး ပြန်အန်ထွက်စေတယ်တဲ့ - မှတ်ထားကြပါ”

ဤတွင် တစ်စခန်းထလာသူက အလုပ်အကိုင်ဖင်ပေါ်သကဲ့သို့ နှုတ် သွက်အာသွက်နိုင်လှသော ကိုမောင်တက်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒါဆို - စောစောက အာစရိကတော်ကို တိုက်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်သား ရဲ့ကျင်ငယ်ရေဆိုတာ “ရေပြန်” ပဲပေါ့နော်”

“မှန်တာပေါ့ - ကိုမောင်တက်”

“တကယ်လို့များ - ကလေးရဲ့ကျင်ငယ်ရေမရဘဲ လူကြီးရဲ့ကျင်ငယ်ရေ တို့တိုက်လို့ကော မရဘူးလား - ဆရာကြီး”

“ရတာပေါ့ - ကိုမောင်တက်ရယ်၊ ကျင်ငယ်ရေဆိုတာ ရေကပြန်လာတဲ့ ရေပြန်ချည်းပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ - ကလေးရဲ့ကျင်ငယ်ရေဆိုတာ ပိုပြီးသန့်ပါတယ်”

အဲသလို - ရေပြန်ကို တိုက်တော့မယ်ဆိုရင် မတိုက်ကျွေးခင် ကိုယ့် အတွက် အရံအတားဖြစ်ရလေအောင် သရကာဝံ ကိုယ်လုံးခြုံတဲ့ဂါထာကို လည်း ရွတ်ပေးသင့်တယ်ဗျ”

“အမိန့်ရှိပါဦး - ဆရာကြီး”

“အဲသည်ဂါထာကလည်း မဟာဆေးဝက်ပါဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယ ထာပံစိဗွဲပေးထားတာပါ။ အဲဒါကတော့...”

“ဗုဒ္ဓေါမေ သတ္တပါကာရံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဓမ္မောမေ သတ္တပါကာရံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သံဃောမေ သတ္တပါကာရံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

လာဘံ ဖဟိ၊ ဓနံဖဟိ၊ နမောဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓိ။

ပဲမြစ်ပါတယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာ သုံးပါး တံတိုင်းခုနစ်ထပ် ကာရံပတ်စေပြီး လာဘ်လာဘတွေ၊ ဥစ္စာနေတွေ ဖိတ်ခေါ်ရင်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ သရဏဝံသုံးပါး တည်တဲ့အနေနဲ့ ဒုတိယမို့၊ ဖုတ်ယမို့ဆိုပြီး ရွတ်ပေးသင့်ပါတယ်”

ဂန္ဓာရီဆရာမြတ်၊ အဟောအပြော၌ ပရိသတ်အပေါင်းလည်း မျောနှစ် သွားကြသည်။ ပရိသတ်အပေါင်းကဲ့သို့ပင် မိမိမှာလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်း ကာယကံရှင် ကိုကြည်ဝင်းအစို့ ဆရာမြတ်အပေါ်လှိုက်လှိုက်ကြည်ညိုမှု ရှိနေသည်က မငြင်းသာလောက်အောင် အမူအရာတွေက ပေါ်လွင်လွန်းလှ သည်။

✓✓✓

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မိမိတို့ထံသို့ သတင်းစကားတစ်ခု ရောက်လာ ခဲ့သည်။ သတင်းစကားကို သယ်လာခဲ့သူကား ကိုမောင်တက်မှလွဲ၍ အခြား မည်သူရှိဦးမှာတဲ့နည်း။

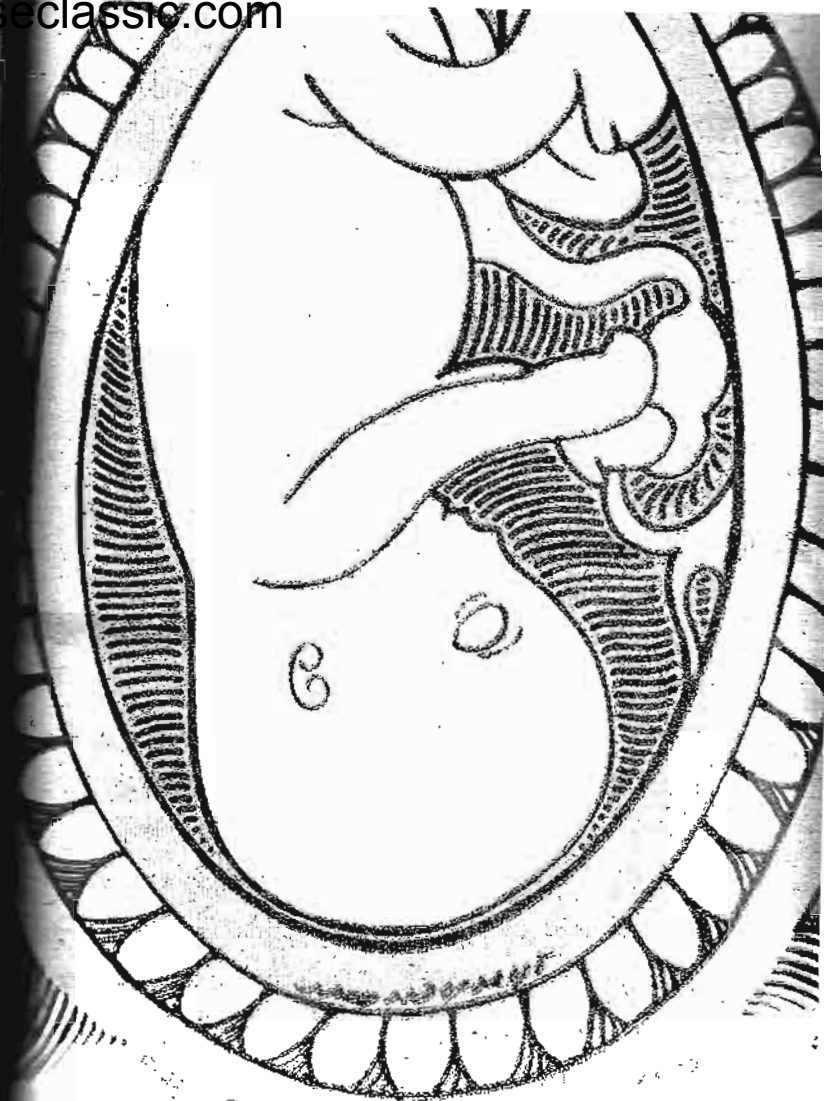
“ဆရာလေးရေ - ဆရာကျားတို့လင်မယားတော့ ဒီရွာကနေ ပျောက် ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီဗျို့။ သူတို့အတွက် စားပေါက်ပိတ်သွားပြီဆိုတာသိ လို့ခြေရာဖျောက်သွားတာနေမှာပဲ”

“ဒါပေါ့ - ကိုမောင်တက်ရယ်။ “ဘယ်သူမပြု မိမိမူ” ဆိုတဲ့စကားလည်း အရှိသားမဟုတ်လား”

မည်သို့ဆိုစေ - မိမိအစို့ရာကား။ မမျှော်လင့်ဘဲ အညာခရီးသို့ လိုက်ပါမိ ခဲ့ခြင်းအတွက် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ အများသူငါ အကျိုးရှိစေမည့် ကုန် ကြမ်းကလေးတစ်ခု ရရှိလိုက်ပေပြီ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် ကုန်ကြမ်းဟူသည် တန်ဖိုးကြီးမား လှသောအရာ ဖြစ်ချေသည်မဟုတ်ပါလား။

» » » နန္ဒာမိုးကြည်

မောင်တက်ရွာ

လူဝင်စား ဦးမြတ်သာ

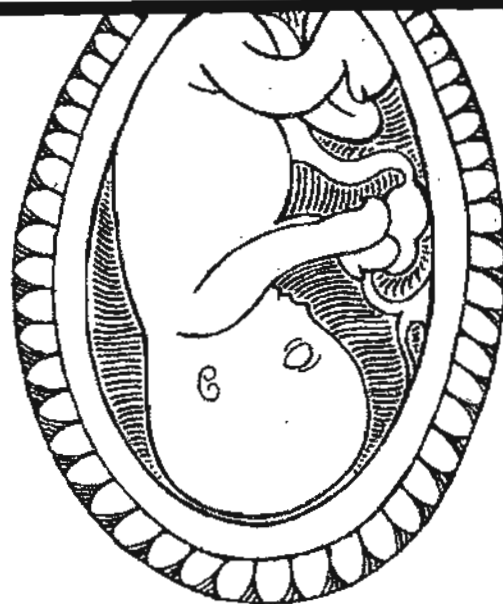
မောင်ကျော်စွာ

လူဝင်စားဟူသည် ဤဘဝမှနေ၊ သေလွန်ခဲ့၍ နောက်ဖြစ်ရာ အရပ်
လူ့ဘဝသို့ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်ခဲ့သော လွန်ပြီးသောဘဝ အဖြစ်အပျက်ကို
မှတ်မိ၊ သိရှိ၍ ထိုဘဝ၌ တော်စပ်ခဲ့သော ဆွေမျိုးညာတကာ အပေါင်းတို့သည်
မည်သူမည်ဝါ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်၊ ငါက မည်သူ စသည်ဖြင့်
ဘဝဟောင်း၏အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောနိုင်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အားဖြင့်ဆိုသော် ဇာတိသရ ဉာဏ်ရသူဟု
ခေါ်ဆိုလိုက်ပေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာသည် နစဉ်ဘဝ ရုဇာမင်းသမီးဖြစ်စဉ်မှ
ရှေး (၇) ဘဝ၊ နောက် (၇) ဘဝကို ပြန်ပြောင်းထင်ထင်မှတ်သားဟောကြား
နိုင်လေသည်။

ဤခေတ်တွင်ကား “လူဝင်စား” ဟုခေါ်သော သူများကို ကျွန်ုပ်တို့သည်
ယေစဉ်က ကြားဖူးခဲ့ကြသော်လည်း ကြားဖူးသမျှသာဖြစ်၏။ ယခုအခါကား
လူဝင်စားဖြစ်လာခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်၏အကြောင်းကို ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင်
ပြောကြားချက်အတိုင်း ရေးသားပါအံ့။

ဘကြီးသား သရဲကြီးဟာ တံပေါ်မှာ ခွစီးနေတာ
မြင်ရတာနဲ့ပဲ တစ်ခါတည်းလွန်ပြီး ဖျားပါရော။
စင်စစ်တော့ သည်အစိမ်းသရဲတို့ဟာ စိတ်တည်ကြည်
မပျံ့လွင့်တို့လူကို ဘာမှမပြုလုပ်နိုင်ဘူး။
တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်လျှင် စိတ်ထိတ်လန့်သွားအောင်၊
ပထမရှေးဦးစွာ ခြောက်လှန့်တတ်တာမျိုးပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟင်္သာတဒီစကြိုက်၊ ဓမ္မိဗျူဟ်နေစဉ် ဓမ္မိဗျူသား ဦးမြတ်
သာသည် ပထမအင်္ဂပူနယ်သားဖြစ်၏။ ထိုဘဝမှ သေဆုံး၍ ဒုတိယ သရဲ
တစ္ဆေ၏ဘဝ၊ တတိယ ဓမ္မိဗျူဟ် လူလာ၍ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိရပေ၏။

အခါတစ်ပါး၌ ဦးမြတ်သာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံစကားလက်ဆုံဟူမိ
သောအခါ ၎င်း၏ ဘဝဟောင်းအကြောင်းကို ပြောကြားရန် တောင်းဆိုရာ
ပထမရှေးဦးစွာ မပြောလိုဘူးဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သွယ်ဝိုက်ကာ

ဝေပျာသံဖြင့် ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူဝင်စားအကြောင်း၊ တစ္ဆေ၊ သရဲအကြောင်းကိုမှတ်သားကြားနာလိုသူအပေါင်းတို့က ဝင်ရောက် တောင်းပန်ကြသော် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် အတိုချုံး၍ လိုရင်း မှုပြောကြားသည်မှာ ...

ဦးမြတ်သာက "သည်လိုကိုး မောင်ရဲ့" ဟု စကားစချီပြီးလျှင် "ဦးဟာ - ဟိုဘဝကတော့ အင်္ဂပူနယ်သားပေါ့၊ ဖာတီရိုးရာက လယ်လုပ်စားတာပဲ။ နာမည်က မောင်မိုးတဲ့။ မယားမှာတော့ မမင်းသူတဲ့ - သားတွေ၊ သမီးတွေနှင့် ပေါ့ကွာ။ အခုတော့ သေကုန်ကြပါပြီ။ မြေးဖြစ်လောက်တော့ဖြင့် ရှိကြဦးမှာ ပဲ။ (ဤနေရာ၌ ဘဝဟောင်း၏ အမည်များကို စုံစမ်းသော်လည်း သေချာစွာ မသိရချေ။ ယခု အမည်များပင် မှန်လိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုကြ၏)။ အဲသည် အင်္ဂပူမှာ လယ်လုပ်နေရင်း တစ်နေ့တော့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လား - လား - ဆကြီးသား သရဲကြီးဟာ တဲပေါ်မှာ စွမ်းနေတာမြင်ရတာနဲ့ပဲ တစ်ခါ တည်းလန်ပြီး ဖျားပါရော။ စင်စစ်တော့ သည်အစိမ်းသရဲတို့ဟာ စိတ်တည် ကြည် မပျံ့လွင့်တဲ့လူကို ဘာမှမပြုလုပ်နိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်လျှင် စိတ်ထိတ်လန့်သွားအောင်၊ ပထမရှေးဦးစွာ မြောက်လှန့်တတ်တာမျိုးပဲ။

အင်း - ဒါနဲ့ ဖျားရင်းကမသက်သာဘဲ ဝမ်းပေါက်ပြီး သေပါရောကွာ။ အိမ်က သားမယားစိတ်၊ အလုပ်အကိုင်စိတ်နဲ့ အစွဲလွဲပြီး သရဲကြီး ဖြစ်ရ တာပေါ့။ ရွာအနောက်က ဥနဲပင်ကြီးမှာ နေရတယ်။ အစားအစာဆိုလည်း ဘာကိုမျှ မစားချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး။ အိမ်ပြန်လာပြီး အိမ်ကို တစ်ချက်လောက် ဆွဲလှုပ်လိုက်ရလျှင် ကျေနပ်တာပဲ။

တစ်ခါတလေလည်း အိမ်နားကပ်သွားတဲ့အခါ အိမ်ထဲက မယ်မင်းကြီး စော ကလေးတွေကို ဆူညံရှိက်ပုတ်လုပ်နေတော့ အိမ်နားကပ်သွားချင် စေမယ့် မသွားရဲဘူးကွ။ ရွာထဲ ဝင်သွားမိလို့ ခွေးများကဟောင်လိုက်လျှင် တော့ တစ်ခါတည်း အသည်းကို ပြောင်းပြန်လန်သွားတယ်လို့ ထင်လိုက်ရ တယ်။ ခွေးများတော့ အသေအလဲကြောက်တာပဲ။ အိမ်ကိုတော့ တစ်နေ့

မလုပ်ရ မနေနိုင်ဘူး။ သူတို့မိန်းမတွေ၊ သားသမီးတွေကတော့ ကြောက်တာ ပေါ့။ နိပေပေ - ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အဲသည်လိုနဲ့ချည်း (၃) နှစ်လုံးလုံး အိမ်သွားပြီးလုပ်တာပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဟောသည့် ဓမ္မိဘက်လျှောက်လာခဲ့တာ ပေကုန်းက ထန်းပင်မှာ အစောင့်သရဲမရှိ လွတ်လပ်တာနဲ့ တစ်ညဝင်ပြီး အိပ်ခဲ့တယ်။ စင်စစ်တော့ သစ်ပင်တွေဟာ တစ္ဆေ၊ သရဲတို့၏ နေရာအိမ်ပဲကွ။ အဲသည် ထန်းပင်ကနေပြီး ဟိုဘဝက သိခဲ့တဲ့အိမ်တွေ သွားပြီးလည်ပတ်နေတာပဲ။

တစ်နေ့တော့လည်ရာကအပြန်ထန်းပင်ကြီးဆီလာခဲ့တော့ ထန်းပင်မှာ လည်း အစိမ်းမကြီးတစ်ယောက် သားကလေးနှင့်ရောက်ပြီးနေနှင့်တော့ ထိုမှာ နေရာလက်လွတ်သွားပြန်ရော။ ဒါလည်းပဲ ကိုယ်နေတော့ ကိုယ့်အိမ်၊ သူ နေတော့ သူအိမ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

အဲဒါနဲ့ နေရာရအောင် ဓမ္မိဘက် လျှောက်အလာမှာ ကြေးစည်ရှိက်သံ ကြားရတာနဲ့ သြော် - ကျောင်းနား၊ ဘုရားနားသို့ ရောက်လာမှကိုးလို့၊ ကြေး စည်သံ အာရုံပြုပြီး ဘုရားကြည်ညိုမိရုံ ကလေးနဲ့ တစ်ခါတည်း မေ့သွားပြီး ခုဘဝ အမေ၏ ဝမ်းထဲ ဘယ်လိုရောက် လာတယ်လို့ မသိဘူး။ မွေးဖွားလို့ အတော်အတန်ကြီးခါမှ သြော် - ငါသည် ရောက်လာမှ ကိုးလို့ သိရတယ်။ အဲဒါပေါ့ကွယ် - "ဟု ရယ်မောကာ မိမိဘဝအကြောင်း စကားစပ်ကို ဖြတ် လိုက်လေ၏။

ဤ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားမိသည်မှာ တစ္ဆေ၊ သရဲများသည် စိတ်ကြည်၍ အစဉ်သတိဖြစ်သောသူအား မဖမ်းစားနိုင်ခြင်း၊ ခွေးဟောင်သံကို လွန်စွာ ကြောက်ခြင်း၊ ကျွတ်ချိန်၊ လွတ်ချိန်၌ ကောင်းသော နိမိတ်အာရုံတို့ကို ကြား ခြင်သိရခြင်း၊ မိခင်၏ဝမ်းသို့ သက်ဝင်သည့်အခါ ဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည် ဟု မသိရခြင်းအကြောင်းတို့သည် ထူးခြားသောမှတ်သားဖွယ်များ ဖြစ်ပေ၏။ ဦးမြတ်သာသည် ယခုဘဝ၌ ၁၂၉၂ - ခုနှစ်မှသာလျှင် ဇရာယွင်းယို၊ အိုးင်း ပြုဖြစ်ပါသောကြောင့် ကွယ်လွန်လေပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း။

မှတ်ချက် ။ ပုဂံပြည်ကြီးရင် ဘုရင်ကျန်စစ်မင်း၏မြေးတော်
 အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် လွန်ခဲ့သောဘဝက
 ပဋိက္ခရား ကုလားမင်းသားဖြစ်သည်ဟု ရှေးရာဇဝင်
 ဟောင်းများတွင် အဆိုရှိသည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း
 ပညာဝန် ဦးစိုးကျားရေးသားသော မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်
 စာအုပ်၌ “သမုဒ္ဒရာ၏ အနော်ရထာ၊ ကျွော” ဤသုံးဖြစ်
 အတူ၊ “ပြုစောထီး၊ သေဉ်လည်ကြောင်၊ ကျန်စစ်သား”
 ဤသုံး ဖြစ်အတူ၊ ကုလားကျ၊ စလေငရွေး၊ တရုတ်ပြေး၊
 ဤသုံးဖြစ် အတူဟု မင်းသုံးပါး ဘဝပေါင်း (၉)ခုသည်
 လည်း လှဝင်စားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

»»» မောင်ကျော်စွာ

မူလအုပ္ပာယ်

ရွေးချယ်ထောစာရုများကို ဖြန့်လည်ဝေးဝံ့
 ဧည့်တော်ဝါ၍ ဖိတ္တုဌားထားကြပါရန်။

အောင်မြင်စွာအဖို့
 လိမ္မော်လောက မဂ္ဂဇင်း

ကျော်စွာ
 မျက်နှာမပါသည့်
 လူ

မျက်နှာမပါသည့် လူ

ကျော်စိုးဗိုလ်

စာရေးသူအနေဖြင့် အပျော်တမ်းမဆိုး သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ကြုံဆုံစည်းရသော ဖြစ်ရပ်မှန်များစွာတို့အနက် တောတောင်အတွင်း တွင် အခြေရှာမရနိုင်သော ပဟေဠိများလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအထဲတွင် စာဖတ်သူများဖတ်၍ ကောင်းနိုင်သည့် အဖြစ်အပျက်များကို အလေးထား ရေးသားခဲ့ရာ စာဖတ်သူများ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွင် အတော် အတန် ဖတ်ရဖူးပေပြီ။ စာရေးသူရေးသားခဲ့ရာတွင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ဖတ်ကောင်းရုံမျှ ရေးဖွဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတွေ့အကြုံအရ ဖြစ်ရပ်မှန်တို့ကို သာ အခြေခံရေးဖွဲ့ခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့ ရေးဖွဲ့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်တစ်ချက်မျှ မပစ်လိုက် ရသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ်များလည်းရှိလေရာ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရသည့်နည်းတူ တောတောင်၊ ရေမြေအနေအထား၊ သာယာမှုရှုခင်း၊ အခြေအနေ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကို သိရှိခံစားနိုင်စေ ရန်နှင့် စာရေးသူက စာဖတ်သူအား တောတောင်အတွင်း လက်တွဲခေါ်ယူ

ပြသသည့် ခံစားမှုအနေအထားဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ သည်။

ထိုသို့ကြိုးစားရင်းမှတောတောင်အတွင်းတွင် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကိုလည်း သိရှိခံစားနိုင်စေရန် ဤဝတ္ထုအား ထပ်မံရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ ယခင်က တင်ပြသကဲ့သို့တောမြောက်၊ တောမှောက်၊ တော မှား ဆိုသည့်အချက်သုံးချက် အကြမ်းဖျင်း သတ်မှတ်ထားရာ ထိုအထဲတွင် တောမြောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ယခုဝတ္ထုတွင် တောမြောက်သည်လား၊ တောမှောက်သည်လား၊ သရဲ မြောက်ခြင်းလားဆိုသည်ကိုမူ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ယခုအချိန်အထိ မဝေခွဲ နိုင်သေးပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှ ပဲခူးမြို့သို့သွားရာ ကားလမ်းမပေါ်တွင် “အင်း တကော်” ဆိုသည့်ရွာကလေးတစ်ရွာရှိကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်တို့ဖြင့် စည်ကားလေ၏။ ရန်ကုန်မှ (၃၅) မိုင်တိတိ ဝေး၏။ အနီးအနားတွင် ပဲခူးရိုးမ၏ အစွန်အဖျားတောက ရှိနေပေ သည်။ ထိုရွာမှ မြောက်ဘက်သို့ လှည်းလမ်း အတိုင်းသွားမည်ဆိုလျှင် သစ် တော၊ ရာဘာစိုက်ခင်း၊ ကိုင်းတော၊ လယ်ကွင်း၊ လျှို၊ မြောင်တို့ကို အဆင့် ဆင့် ဖြတ်သန်းကာ “ပုဂံစိုရွာ”မှစ၍ “ထီးဖတုံ”၊ “ဆတ်အင်း”၊ “ဝါးလော”၊ “ညောင်ကုန်း”၊ “ကျွဲဖြူအင်း”၊ “ကရင်ဝါးတာ”၊ “ရှမ်းဝါးတာ” စသည့် ပဲခူးရိုးမ ၏ အရှေ့တောင်ဘက်ဆုံး တောစွယ်တောင်တန်းငယ်များ ရှိရာသို့ရောက် ပြီး ထိုမှအနောက်ဘက်သို့ထွက်လျှင် ဖောင်ကြီး အမြန်လမ်းမပေါ်သို့ရောက် ၏ မြောက်သို့ဆက်လျှင် ပဲခူးချောင်း “ထန်းတောကြီး”၊ “ဖောင်းတူ” သို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။ ခရီးမိုင် (၅၀) မျှ ရှိမည်။

ထိုတောစဉ်တောင်ဆက်ကောင်းရာ အရပ်ဒေသများတွင် ချေ(ဂျီ)၊ အလယ်၊ တောဝက်တို့က ပေါလုကာ ညောင်ကုန်းရွာလွန်လျှင် ဆတ်၊ ဝက်ဝံ၊ တျား၊ ကျားသစ်တို့ကိုပါ ပစ်ခတ်နိုင်ပေသည်။ ဆောင်းရာသီ စပါးရိတ်ချိန်တွင် လယ်ကွင်းများရှိရာ တောစပ်များတွင် ဝက်က အုပ်လိုက်သင်းလိုက်ဆင်း ပေရာ ဝက်အုပ်ကို လိုက်လံချောင်းမြောင်းသော ကျားသစ်များက ပေါလု

သည်။ ကျားကြီးကိုမူ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့်သာ တွေ့ရတတ်ပေ၏။

စာရေးသူမှာ ထိုတောသို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကပင် ရောက်ရှိခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်ရုံမက မိတ်ဆွေများလည်းရှိရာ တစ်ခါတစ်ရံ မိတ်ဆွေများဖြင့် သွားတတ်သကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူငယ်တို့၏ စရိုက်အတိုင်း တစ်ဦးတည်း စွန့်စွန့်စားစား တောပစ်သွားတတ်ပေသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူတွင် ပွိုင့် (၂၂) ဘိုး Baretta ရိုင်ဇယ်နှင့် Spring Field နှစ်လုံးပြူးကို လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ထားရာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို ရုံးအားရက်မျိုးတွင် သေနတ်နှစ်လက်ကို ထုပ်ဝိုး၍ ကျောပိုးအိတ်တွင် အဝတ်အစားထည့်ကာ ရန်ကုန် - ပဲခူး ဘတ်စ်ကားဖြင့် ထိုဒေသသို့ သွားတတ်ပေသည်။ ခရီးမှာလည်း ရန်ကုန်နှင့်နီးသဖြင့် တစ်ဦးတည်းသွားသည့်တိုင်အောင် အင်းတကော်ရွာသားတင်အေး၊ ငပျော့၊ ဖိုးတုတ်၊ ဦးသာဆင်၊ ကိုသက်ထွန်း၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းရွာသားကိုသောင်း၊ ကိုလင်း၊ ကိုခင်တို့က တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါးဦးပင် လိုက်ကြပေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ချမ်းအေးမှုက နံနက်စောစောတွင် အိပ်ရာမှ မထချင်လောက်အောင် အေးချမ်းလှ၏။ အင်းတကော်ရွာမှ ၁၄မိုင်မျှဝေးပြီး ကျွဲဖြူအင်းရွာနှင့် ၃၀မိုင်မျှဝေးသည့် တောကြားလယ်စောင်းရှိ တင်အေး၏ ထင်းတဲကလေးက မကျယ်လှသော်လည်း စလူမိုး စလူကာဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံဖို့ တော်သေးသည်။ ဆောင်းရာသီမြောက်လေက ကွင်းစပ်တောခြေတွင် တဟူးဟူးတိုက်နေရုံသာမက နံနက်ခင်းနင်းများ လေတိုက်ရာသို့ ဝှေ့ဝှေ့ပါနေသဖြင့် (၁၀) ကိုက်၊ (၁၅) ကိုက်ထက်ပင် ပို၍မြင့်ရ။ နေမှာ ထွက်စပြုနေသော်လည်း နင်းများက သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျနေသည်မို့ နေကြတ်နေသလားပင် အောက်မေ့ရသည်။

စာရေးသူက အိမ်ရှေ့ဘုရားကျောင်းဆောင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ အရှေ့ဘက် ခေါင်းပြုအိပ်နေရာ ခြင်ထောင်ကို ခေါင်းရင်းမှလှန်၍ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ခိုတိပြီး လယ်စပ်၌ လူ ၄၊ ၅၊ ၆ ဦး ရောက်နေပေပြီ။

“ဆရာစိုး - နီးလာပြီလား၊ နီးရင် မျက်နှာသစ်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အာပြုခြောက်ဖုတ် စားရအောင်”

ခေါင်းရင်ဘက်ကပ်လျက်တဲမှ ကိုသောင်းက စာရေးသူအား အသံပြုကာ နံနက်စာ စားရန် ခေါ်လိုက်၏။

“နီးတော့ နီးနေပါပြီဗျာ၊ အပေမဲ့ - အတော်အေးတယ်ဗျို့”

“အေးရင် ကွေးမနေနဲ့၊ ဒီဘက်ကိုလာ၊ မီးလှံရင်း နံနက်စာ စားတာပေါ့”

ကိုသောင်းက တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

“ဦးသာဆင်တို့ သစ်ခုတ်အဖွဲ့လည်း ရောက်နေပြီ၊ နေပွင့်လာရင် တောမောင်းကြရအောင်”

စာရေးသူက အိပ်ရာသိမ်း မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် ကိုသောင်းတဲသို့ တူးခိုရာ တင်အေးလည်း ပါလာလေ၏။ နံနက်စာ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အာပြုခြောက်ဖုတ်ကို စားပြီးသောအခါ နံနက် (၈) နာရီရှိပြီ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ တောစီးဖိနပ်စီးပြီးနောက် နှစ်လုံးပြူးကို ဆွဲ ယမ်းတောင့်ခါးပတ် ပတ်လိုက်ပြီး တောမောင်းကြရန် ထွက်တော့မည်၊ ကျွန်ုပ်က ...

“ငပျော့ရေ - မင်း၊ ငါ့ ပွိုင့် - ၂၂ နဲ့ ပစ်ကွာ၊ ရှေ့ - ဒီမှာ မဂ္ဂဇင်း”

ဟုဆိုကာ သေနတ်ပေးလိုက်လေ၏။ စာရေးသူ၏ ပွိုင့် - ၂၂ မှာ Semi Auto ဖြစ်၍ ငပျော့ပစ်ဖူးနေသော သေနတ်ဖြစ်၏။

တင်အေးက လုံးချင်းတစ်လက် ...

ကိုသောင်းက Browning Semi Auto 12 Gauge တစ်လက် ...

စာရေးသူက နှစ်လုံးပြူးတစ်လက်။

လေ့လာက ခွဲခြား (၂၂) တစ်လက်၊ စုစုပေါင်း (၄) လက်နှင့်ဆိုလျှင်တော့ လုံလောက်ပေပြီ။ တောမောင်းမည့်သူများမှာ ဦးသာဆင့်၊ ကိုသက်ထွန်းတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး လူခြောက်ယောက်မို့ တောမောင်း၍ ချိုင့်လှပေမည်။

“ဘယ်ဘက်ကို သွားမောင်းမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်က တင်အေးအား မေး၏။

“ညောင်ကုန်းနဲ့ ကွဲဖြူအင်းကြားတောကို ပိုင်းပိုင်းပြီး မောင်းမယ်”

တင်အေးက ဖြေ၏။

“ဟာ - တင်အေးကလည်း အဲဒီတောက ဝါးနဲ့ ခြတ်တောဆိုတော့ မင်း ဟာက ဂျီ(ချေ)ပဲ ထွက်မှာ၊ ဆတ်ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဒီနေ့အစဆိုတော့ နံနက်ပိုင်း ဂျီ(ချေ) မောင်းကြတာ ပေါ့။ အဲဒီတောက ချေပေါတယ်။ နောက်နေ့ကျမှ ဝါးတာနဲ့ သရတ္တူတောင် ဘက် ဆတ်မောင်းမယ်”

စာရေးသူက ဆတ်ကို အဓိကပစ်ချင်သော်လည်း ရက်များရသေး သည်မို့ ဂျီ(ချေ)ကို အရင်ပစ်ရန် သဘောတူခဲ့ကာ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

နံနက်ပိုင်းတောမောင်းကြည့်ရာ ဂျီ(ချေ)နှစ်ကောင်ရခဲ့ပြီး နေမှာလည်း အတော်ပူလာပြီမို့ လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ (၁၂)နာရီပင် ကျော်နေ ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ...

“ဦးသာဆင်နဲ့ ကိုသက်ထွန်းရေ၊ နေအတော်ပူနေပြီ။ ထမင်းလည်း ဆာပြီဗျာ။ တစ်တောလောက်ပြန်ရင်းနဲ့ မောင်းပြီး စခန်းပြန်ကြရအောင်။ စုလောက်ဆို ချေဝမ်းတွင်းသားလည်း ချက်ပြီးရောပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ချေနှစ်ကောင်ကို ရကတည်းက စခန်းသို့ပြန်ပို့ခိုင်းကာ ဝမ်းတွင်းသားချက်ထားရန် မှာထားပြီမို့ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်တော်တို့လည်း ဆာနေပြီ”

တောမောင်းနောက်လိုက်များကလည်း သဘောတူ၏။ သို့သော် - မတူ သူက ဦးသာဆင်၊ ဦးသာဆင်မှာ တောမောင်းလောဘကြီး၏။ သူပါလျှင် တောစေ့၏။ တောမကျန်အောင် မောင်းနိုင်သကဲ့သို့ အချိန်ကို အလကား

ထားတတ်။ တစ်တောပြီးလျှင် တစ်တော၊ နောက်တစ်တော၊ ကြာတော့ တောမောင်းသူသာမက တောစောင့်သည့် သေနတ်သမားပါ မောရ၏။

သေနတ်သမားများက တောစောင့်ရသည်ဆိုသော်လည်း တောကို ကွင်း၍ ရှေ့မှ ပတ်စောင့်ရသဖြင့် ကြာတော့ တောပတ်ရသည်မှာ ညောင်း လာ၏။ ရေဝတ်၏။ ထမင်းဆာ၏။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူက ...

“ဦးသာဆင်ရေ၊ လောဘမကြီးနဲ့ဗျာ။ နောက်ရက်တွေမောင်းဖို့ အား တွေ့ချန်ထားပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်မှ ...

“ကဲ - ဒါဆို ဆရာရေ၊ သဲတာတောကို မောင်းရင်းနဲ့ ပြန်ကြမယ်”

“သဲတာ”တောမှာ တောကြားလှည်းလမ်းရှိကာ တစ်မိုင်ခွဲ နှစ်မိုင်မျှ သဲထူ၏။ မည်မျှတူပါသနည်း။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲသောင်မြင်ကဲ့သို့ ထူ၏။ ထို့ကြောင့် လှည်းသွားလျှင် သဲဆွဲသောကြောင့် နွား (သို့မဟုတ်) ကျွဲမှာ ပင်ပန်းသဖြင့် ခြေကုန်ကာဝပ်တတ်သည်။ သဲတာနားရောက်လျှင် လှည်းနား။ နွားဖြတ်ခါ အရှိန်ယူရသည်။ ကျွဲ။ နွား အားပြည့်မှ ဝါးလှည်း။ ထင်းလှည်း။ သစ်လှည်းတို့ ခရီးဆက်ကြရသည်။ ဒါတောင် သဲတာနေရာမှာ ပြန်တော့မို့ တော်သေး သည်။ တောင်တက်ဖြစ်ပါက မလွယ်။

သဲတာတွင် ဒုက္ခပေးသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသေးသည်။ လှည်းမှာ ခြည်းခြည်းသာ သွားရ၍ လှည်းနှင့်အတူပါလာသည့် ခွေးကို ကျားသစ်က လှည်းလမ်းကြောင်းနံဘေး တောအတွင်းမှ စောင့်ကာ ဆွဲတတ်၏။ တစ်ခါ ထစ်ရံ လှည်းအောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးကို ကျားသစ်က ဝင်ဆွဲ၏။ ထစ်ခါတစ်ရံ ကျားသစ်ဆွဲမှာစိုး၍ လှည်းပေါ်ကို ခွေးတင်လာလျှင် လှည်းပေါ် ထက်ဆွဲတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လှည်းတစ်ထားသည့် နွား၊ ကျွဲတို့ကို ဟင်းနီ (ကျားကြီး) က ဆွဲခွဲဖူးခြင်း ရှိ၏။ သို့သော် လူကိုမူ ဟင်းမျိုးကသော်လည်း တောင်း။ ကျားသစ်ကသော်လည်း ဆွဲခွဲဖူးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါပေ။

ထို့အပြင် သဲတာမှာ တောင်နှင့်မြောက် တန်းနေပြီး အရှေ့ဘက်တွင် တောင်ကုန်း ထူထပ်၏။ လှည်းလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝါးတောနှင့် သိပ်ချို၊ ဆောက်ချို၊ ဆူးရစ်ချိုတို့ပေါက်ကာ အောက်ခြေရှုပ်သဖြင့် တောပိတ် ၏။ ထိုတောပိတ်ရာနှင့် အရှေ့ဘက်ကြောပေါ်မှ ညဘက်ဆိုလျှင် ဘာသံ ရယ်မသိ၊ တဂူဝူး၊ တဝေါဝေါ၊ တဂုန်းဂုန်း ကြားတတ်သည်။ လှည်းသမား များက တောမြောက်သည်ဆို၏။ သို့သော် - ရိုးနေပြီ၊ လှည်းသမားတိုင်း စလူခုတ်ဓားကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ လှည်းမောင်းရ၏။ စလူခုတ်ဓားမှာ (၄၀) ကျပ်သား၊ (၅၀) ကျပ်သားမျှရှိပြီး အရိုးအသွားတံတောင့်ထွာမျှရှိကာ ခပ်ပါးပါး လုပ်ထား၏။

“ဗြ” နေအောင် သွေးထားသဖြင့် စလူပင်ကို ဟိခနဲ ဝိုင်းနိုင်၏။ ထိုအရပ် ဒေသမှ လုပ်ငန်းသုံးသာမက ဆောင်ဓားအဖြစ်ပါ ကိုင်ဆောင်ကြပေသည်။

“သဲတာ”တွင် စာရေးသူက တောင်မှမြောက်သို့ ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်လာ ရင်း ငုံ့၍ငုံ့၍ ကြည့်လာရာ ကျားသစ်ခြေရာတစ်ခုစ နှစ်ခုစကို စတင်တွေ့ရပြီး နောက်ဆက်ခွဲရာ ခြေရာများ ရှုပ်လာသဖြင့် ရပ်၍ အကြီးအသေး ခွဲ၏။ သို့သော် - မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်၊ တရုတ်အကြမ်းပန်းကန်လုံးသာသာ ရှိပေ ၏။ စာရေးသူ သေသေချာချာကြည့်ရာ ကျားသစ်လေးကောင်ခန့် ဖြစ်ပေ မည်။

“ဆရာ - အားလုံးပေါင်း လေးကောင်ပဲ”

ဦးသာဆင်က ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်နေတာ လှည်းလမ်းပေါ်မှာ ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတယ်”

“ဒါ သူတို့ဓားကျက်ပဲ ဆရာ၊ ညောင်ကုန်းနဲ့ ကျွဲဖြူအင်းကူးတဲ့ လှည်းနဲ့ ခွေးကို စောင့်တာ၊ ပြီးတော့ - ဒိတ်လိုက်ချိန်စပြီ”

ထိုစဉ် - ကိုသောင်း ရောက်လာပြီး...

“ဒီကောင်တွေ နေရာမှန်းနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တောင် ညဘက်လာစောင့်မလို့”

ဟု ပြောလေ၏။

“အေးဗျာ - စောင့်ရင် လွယ်လွယ်နဲ့ပစ်ရမယ့်ပုံပဲ။ အခု လပြည့်ခါနီးဆို တော့ လရောင်နဲ့ စောင့်ပစ်ရင်ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ - စောင့်ဖို့နေရာမြင့်မြင့် မရှိတာက ခက်တယ်”

ကျွန်ုပ်က သင်မြင်ချက်ပေး၏။ ကိုသောင်းက ...

“ရှေ့နားမှာရှိတယ် - ဆရာ”

“နေရာရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား စောင့်ရအောင်”

ကိုသောင်းပြသည့်နေရာမှာ သဲတာလှည်းလမ်း၏ အနောက်ဘက် နံဘေးမှာ သပြေပင်ကြီးဖြစ်၏။ သပြေပင်ဟုဆိုသော်လည်း ကိုင်းများ မရှိ တော့၊ သူများ သစ်လုံးသွားသဖြင့် တုံးတိတ်ကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ သို့သော် သစ်လုံးသူများက မည်သို့လှသည်မသိ၊ ၁၅ပေလောက်အမြင့်မှ လှည်း သဖြင့် အပင်မှာ မသေဘဲ ဖြတ်ထားသည့်နေရာ၏ လုံးပတ်ပင်စည်မှ အခက် များ ဖြာထွက်နေရာ ပုန်းအိမ်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ အပင်လုံးပတ်အချင်း ၅၀ လေးပေမျှရှိပေရာ ထိုထိပ်တွင်ထိုင်နေပါက လူတစ်ယောက်ကောင်းစွာ ထိုင်နိုင်၊ ကွေး၍ အိပ်နိုင်ပေမည်။ နံဘေးမှ အခက်များထွက်နေ၍လည်း ထိုင်နေသည့် လူကိုမမြင်နိုင်၊ ထိုကျားသစ်များကိုစောင့်ရန် အကောင်းဆုံး နေရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် - အပင်လုံးချောကြီး ဖြစ်နေ၍ တက်ရန်မလွယ်။

“ကိုသောင်း - အပေါ်ကိုတော့ တက်ဖို့ခက်မယ်နော်”

ကျွန်ုပ်က မေး၏။

“မခက်ပါဘူး - ဆရာ၊ အလွယ်ကလေးပါ”

“ဘယ်လိုတက်မှာလဲ”

“ဝါးနက်တစ်လုံးမှတ် အဆစ်ကထွက်နေတဲ့ အခက်တွေကို ခြေနှင်းဖို့ အတက်ကလေးတွေ ရုန်းပြီးဖြတ်၊ ပြီးတော့ - ဝါးထောင်ပြီး နီးနီး ပင်စည်ကို ထိန်းတုပ်ပြီး တက်ရုံပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ - တစ်ယောက်ပဲ စောင့်စရာနေရာရှိတယ်။ နှစ်ယောက်စောင့် လို့ မရဘူး ဆရာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီည အရင်စောင့်ရအောင်”

“ကောင်းတယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီည အရင်စောင့်မယ်”

“ဟာ - ဘယ်ရမလဲ၊ ကျုပ် အရင်စောင့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် မဲနှိုက်မယ်”

“လုပ်လေ”

သူ့အကြံမှာ မျှတသဖြင့် စာရေးသူလက်ခံလိုက်ပြီး အများရှေ့တွင် မဲနှိုက်ကြ၏။

မဲနှိုက်ရာတွင် အလွယ်ကူဆုံးဖြစ်သည့် တုတ်အတို၊ အရှည်ဆွဲနည်း ဖြင့်ပင်လုပ်ရာ စာရေးသူက မြက်ပင်အတို အရှည်နှစ်ခုကို သူမမြင်အောင် နုတ်ယူလာကာ လက်ထဲတွင် အစကလေးသာ ဖော်ထား၍...

“ကဲ - ကိုသောင်း၊ ခင်ဗျားဆွဲ၊ ရှည်တဲ့သူ အရင်စောင့် - ဟုတ်ပလား”

ကိုသောင်း ဆွဲလိုက်ရာ မြက်အရှည်ရသွား၍ ဒီည သူ စတင်စောင့်ရပေ မည်။ ကောင်းပါသည်။ ဒါမှ သူ လှေကားအရင် လုပ်ထားရပေမပေါ့။

✓✓✓

နေစောင်းလာသောအခါ ကိုသောင်းက လင့်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေလေ ပြီ။ အနွေးထည်သာမက အောက်မှ ခုထိုင်ရန် (သို့မဟုတ်) ခြေထောက် စွပ် ထားရန် ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးကိုပါ ယူရလေ၏။ ရေဘူးနှင့် သူ့အကြိုက်ဆုံး ဆေးလိပ်ဖြစ်သော “ကြယ်နီ” ဆေးပေါ့လိပ်ကိုလည်း လက်တစ်ဆုပ်ယူ

သို့သော် - ရည်းကိုမတွေ့၊ ကိုသောင်းအား စိုက်၍ကြည့်သည်။ ရည်းမောင်းနေသံ၊ ဖြတ်သွားသံသကြားရပြီး ဘာရည်းမှ မတွေ့လိုက်။ ကိုသောင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည်။ စဉ်းစားရင်း အိပ်ငိုက်လာချေပြီ။ မဖြစ်၊ စိတ်တင်းထားရမည်။ ဤသို့တကား တောခြောက်တတ်သည့်နေရာ။ ခြောက်ရောင် ခြောက်ပါစေပေါ့။ ငါ့လက်ထဲမှာ သေနတ်အဆင်သင့် ...

လိုက်ကာ အင်္ကျီအိတ်အတွင်း သေနတ်အဆင်သင့် ထည့်ထားသော စာရေးသူ လက် ဆောင်ပေးထားသော တရုတ်လုပ် ဓာတ်ဆီမီးခြစ်အပြာရောင်ကိုလည်း ထည့်ယူလေ၏။ ကိုသောင်းမှာ အသားညို၊ ဂင်တိုစကားနည်းကာ သတ္တိ တောင်းသူဖြစ်၏။ သေနတ်ကမူ သူတိုင်နေကျ (၁၂)ဂီတ်တစ်လုံးထိုး ဆီမီး အော်တို၊ ဘရောင်နင်းသေနတ်ဖြစ်သည်။ သူ ထွက်ခါနီးတွင် စာရေးသူ တ ...

“ကိုသောင်း - ရော့၊ ဒီမှာ ကိုးလုံးခဲယမ်းတောင့် နှစ်တောင့်သူသွား၊ ခင်ဗျား လက်လုပ်ယမ်းတောင့်တွေနဲ့ မပစ်နဲ့”

ဟု ဆိုကာ အမေရိကန်လုပ် O.O.B ယမ်းတောင့်နှစ်တောင့်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ တစ်ဆက်တည်း...

“ခင်ဗျား - ဝါးကော့ ခုတ်သွားဘူးလား”

“လမ်းကျမှ ခုတ်သွားမယ်၊ ဓားပါ ပါတယ်”

“အင်း - အင်း - သပြေပင်က (၁၅)ပေလောက်ဆိုတော့ သတိထားနော်။ ကျားသစ်တက်လာဦးမယ်။ အိပ်လည်း အိပ်မနေနဲ့။ အပင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ သေနတ်မောင်းထိုးပြီးစောင့်၊ ပြီးတော့ - ဆေးလိပ်ချည်းပဲ စွပ်သောက်မနေနဲ့ဦး။ ဘာတောင်မှ မလာဘဲ နေဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ - ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ကြိုက်ပေမယ့် အကောင်စောင့်ရင် အာသာပြေရုံပဲ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် - ဆေးလိပ်လက်တစ်ဆုပ်ထည့်တာနဲ့ တူတယ်”

ဟု စာရေးသူက နောက်ပြောင်ရလေ၏။

ကိုသောင်း၊ သပြေပင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ နေမှာ ကွယ်ပျောက်သွားပြီ။ သို့သော် အလင်းရောင်က မပျောက်သေး။ သပြေပင်ပြတ်ကြီးပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရသည်မှာ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် ထိုင်ရသလိုဖြစ်၍ သက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ဒေသမှ အခက်အလက်များက သူ့အား မမြင်နိုင်အောင် အကာအကွယ်ပေးထားသဖြင့် သူကသာ လှည်းလမ်းသဲတာဖြူဖြူကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ ခိုးချုပ်ခါနီး တောတက်သော လှည်းတစ်စီးနှစ်စီးက ညောင်ကုန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်မောင်းသွားသည်။ မှောင်လျှင် ကျားသစ်ကြောက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လပြည့်ခါနီးရက်မို့ ယုန်စန်းငွေလမှာ သာလျှော်ရှိရာ ဘော်ငွေရောင် အလင်းက စိတ်ကြည်နူးစရာ၊ သို့သော် - မှောင်သည်နှင့် အအေးဓာတ်က

တစ်တောလုံးကို လွှမ်းမိုးလာခဲ့ပြီ။ ကိုသောင်းက သိပ်မအေးမီ မိုးကာလတောင်တို ဝတ်လိုက်ကာ ဂုန်နီအိတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် စွပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိဖွာရှိုက်နေမိ၏။ လူကမူ အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူထား၍ လဝန်းကြီးကို အထင်းသားမြင်ရသကဲ့သို့ အောက်တွင် လှည်းလမ်းက ထင်းနေသည်။ “လ” ရင့်လှာလေလေ၊ အလင်းရောင် ဗိုအားကောင်းလေဖြစ်သဖြင့် ကျားသစ်ထွက်ပါက မီးထိုးရန် မလို၊ လရောင်နှင့် ပစ်နိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းကြည့်ရန် နှစ်တောင့်ထိုးဓာတ်မီးသာ ယူခဲ့၏။

ည (၉)နာရီခွဲ (၁၀)နာရီခွဲခန့် ဖြစ်မည်။

“ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်”

အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းဆီမှ သစ်ခုတ်နေသံ ကြားရ၏။ ကိုသောင်းက စိတ်တွင်းမှ...

“ဟ - ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ၊ တောကြီးထဲမှာ ဒီလိုညကြီးမင်းကြီး သစ်လာခုတ်နေရတယ်လို့”

“ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း”

သစ်ခုတ်သံမှာ ပိုပြီးကျယ်လောင်လာသည်။

“ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း - ဒုန်း”

သစ်ခုတ်သံမှာ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာရုံသာမက သူ့စောင့်ရာ သစ်ပင်နှင့်နီး၍ လာသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ကျားသစ်က ဘယ်လာတော့မှာတုံး”

“ပြော - ပြော - ပြော - ပြော”

“ဗုန်း - ဗုန်း - ဖြောင်း - ဖြောင်း”

သစ်ပင်လဲသံ ကိုင်းများကျိုးသံက သူနှင့် အနီးကလေးတွင် ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် အသံမှာ လုံးဝမကြားရတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဇိ - ဇိ - ဇိ - ဇိ”

“ဂျီ - အိ - အိ - အိ”

ရင်ကွဲပုရစ်က ပြုန်းခနဲထအော်လိုက်ရာ ကိုသောင်းမှာ ကျောထဲမှ
မိမိခနဲခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို အားတင်းကာ ဂျာကင်အင်္ကျီကို
ရင်ပတ်စေ့ပြီး အထိုင်ပြောင်းလိုက်၏။ မကြာပါချေ။ ကျွဲခလောက်သံနှင့်
လှည်းမောင်းလာသည့် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရာ ညောင်ကုန်းဘက်မှ
ကျွဲမြူအင်းဘက်သို့ လာသည့် လှည်းဟုထင်ရသည်။

“ဖြတ် - ဖြတ် - ဖြတ် - ရွမ်း - ရွမ်း”

“ကလောင် - ကလောင် - ကလောင်”

ကျွဲအား ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်သံ၊ ကျွဲခလောက်မြည်သံက သူ့အပင်ခြေ လှည်း
လမ်းနားသို့ရောက်လာသည်။ မည်သူလှည်းလဲ။ သူက အားစိုက်၍ ကြည့်
သည်။ လမှာလည်း မွန်းတည့်လပြီမို့ ကြယ်ရံမြဲရံကာ ထိန်ထိန်သာလျက်မို့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် - လှည်းကိုမတွေ့၊ ကိုသောင်းအား
စိုက်၍ ကြည့်သည်။ လှည်းမောင်းနေသံ ဖြတ်သွားသံသာ ကြားရပြီး ဘာ
လှည်းမှ မတွေ့လိုက်။ ကိုသောင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသည်။ စဉ်းစား
ရင်း အိပ်ငိုက်လာချေပြီ။ မဖြစ်၊ စိတ်တင်းထားရမည်။ ဤသံတာကား တော
ခြောက်တတ်သည့်နေရာ။

ခြောက်လျှင် ခြောက်ပါစေစေပေါ့။ ငါ့လက်ထဲမှာ သေနတ်အဆင်သင့်၊
ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လာလုပ်လို့တော့ ပစ်ထည့်ပစ်မည်။ ဘာ အောက်မေ့
သလဲ။ မင်းတို့ကို မကြောက်လို့ တစ်ယောက်တည်း လာစောင့်တာကွဟု
စိတ်မှ ကြုံးဝါးထားသည်။

တောက တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပြီ။ ကိုသောင်းက ကျားသစ် ဘယ်တော့
ပေါ်လာမည်လဲဟု စိတ်ကရှိသလို နောက်ထပ် ဘာသံတွေ ပေါ်လာဦးမလဲ
တွေးရင်း အိပ်ငိုက်လာသဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီး
ညှိသည်။ မီးခြစ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေမိ
၏။ ည တစ်နာရီခန့်ရှိပြီဟု လက်ကြည့်ကာ ခန့်မှန်းရင်း အိပ်ငိုက်လာပြန်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်ကို ဘေးချကာ ခူးထောင်၍ ခူးကို လက်နှစ်ဖက်

မြင့်ပတ်ကာ သေနတ်ကို ယာလက်ဖြင့်ကိုင်လျက် ခူးပေါ် မေးတင်နေလိုက်
သည်။ အိပ်တော့ မအိပ်၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အိပ်သည် မထင်။

မည်မျှကြာသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ကိုသောင်း ထိုင်နေသည့် သစ်ပင်
ထိပ်ပြတ်နံဘေးမှ သစ်ခက်များ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားပြီးနောက် လူတစ်
ယောက် သူနားမှ သစ်ပင်အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ခုန်ဆင်းသွား
သူ၏ ဆံပင်များက လေတွင်ပျံ့ကာ လူနှင့်အတူ အောက်သို့ ရောက်သွား
သည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ကိုသောင်း ပြုန်းဆို သတိရလာသောအခါ သူ၏ ညာဘက်လက်တွင်
သူ ကိုင်ထားသော သေနတ်အစား သူ့အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်က လက်ထဲတွင်
ရောက်နေပြီး မီးကိုခြစ်ပြီးသကဲ့သို့ ပူလျက်ရှိသည်။ သို့သော် - မီးတောက်
မရှိ။ သေနတ်မှာ သူ့ညာလက် သူထိုင်ရာ နံလေးတွင် လဲလျက်ရှိနေသည်။
သူ ချက်ချင်းသတိရလာကာ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက်
ဝစ်မိပစ်ရာသို့ စွပ်၍ တစ်ချက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

နောက်တစ်ချက် ...

“ဒိုင်း” ...

ထိုနောက် နှစ်တောင့်ထိုးဓာတ်မီးကို မီးတွင်ထိုး၊ သပြေပင်လုံးမှ လျှော
ချဆင်းလိုက်ရာ ...

“ပြော - ပြော - ဗုန်း”

မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်ထိသည်နှင့် စခန်းရှိရာဘက်သို့ အားသွန်
ပြေးလာမိခဲ့လေပြီ။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံနှစ်ချက်လုံးကို စာရေးသူကြားရသဖြင့် လက်မှနာရီတို
ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ နံနက် (၂)နာရီထိုးရန် (၁၀)မိနစ်သာ လို
တော့သည်။

စာရေးသူက ခြင်္သေ့ထောင်အတွင်းမှ စောင်ကိုခွာ၍ ...

“တင်အေး - ဟေ့ - တင်အေး”

“ဗျာ”

“သေနတ်သံ ကြားလား”

“ကြားတယ် - ဆရာ၊ နှစ်ချက်တောင်ပဲ”

“အေးကွ - ကိုသောင်းတော့ ကျားသစ်ကို ဆော်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ”

“ကဲ - ချမ်းလိုက်တာကွာ၊ မီးထိမိသေး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဟုတ်ကဲ့”

စာရေးသူနှင့် တင်အေးမှာ တဲရှေ့မှ မီးငွေငွေသာရှိတော့သော မီးပုံအား ပြာများဖယ်၍ ထင်းထည့်နေစဉ် အသံတစ်သံ ကြားရ၏။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့ - ကယ်ကြပါဦး၊ နောက်က လိုက်လာတယ်”

ကိုသောင်းအသံဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ တစ်ဖက်က သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ဒရောသောပါးပြေးလာသဖြင့် တစ်စခန်းလုံး နိုးလာကြ၏။ ကျွန်ုပ်က အလျင်အမြန်ပင် ...

“တင်အေးရေ - ဆီးဖက်ထား၊ ငါက သေနတ်ကို ယူမယ်”

နှစ်ယောက်သား၊ ဖြိုင်တူပင် ကိုသောင်းအား ဝိုင်းဖမ်းကာ သေနတ်ကို လုထားလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကိုသောင်းမှာ မျက်လုံးများ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် စကား မေးမရတော့ဘဲ တင်အေး၏လက်ထဲတွင် မေ့၍သွားလေရာ သူ၏ တဲပေါ်သို့တင်ပြီး စောင်မြဲပေးကာ သိပ်ထားလိုက်ရ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် လည်း ပွန်း ရာပဲရာများဖြင့်၊

သို့သော် - ခဏအကြာတွင် ...

“တယ်ကြပါ - ကယ်ကြပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီကို လာတောင်းနေတယ်၊ လာတောင်းနေတယ်”

ဟု ထ - ထအော်နေသဖြင့် စာရေးသူ အပါအဝင် စခန်းရှိ ယောက်ျားများက တစ်လှည့်စီစောင့်ကာ ဖိ၍ပေးရင်းမှ ကိုယ်များ ချစ်ချစ်တောက်

ပူလာကာ အဖျားကြီးလာသဖြင့် နံနက်လင်းလျှင်လင်းခြင်း လှည်းဖြင့်တင်ကာ ဝဲရူးဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရလေသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ကိုသောင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စာရေးသူမှာ ရုံးတက်ရန်ရှိ၍တစ်ကြောင်း အင်းတကော်မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။

✓✓✓

ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ပြီး ကိုသောင်း၏ သတင်းကို မကြားရတော့။ တိုသောင်း နေကောင်းရန်သာ ဆုတောင်းမိပြီး အလုပ်မအားသဖြင့် အင်းတကော်ဘက်သို့ စာရေးသူ မရောက်ဖြစ်။

နောက်နှစ်လကြာပြီးနောက် စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်း ကိုဖော်သန်းက ဝဲရူးဆယ်ပိုင်ကုန်းသို့ နေချင်းပြန်သွား၍ တောမောင်းကာ ဂျီ(ချေ)ပစ်ရန် ခေါ်သဖြင့် စာရေးသူ၊ ကိုဖော်သန်း၊ ကိုကျော်၊ ဦးမောင်မောင်စိုးတို့ သွားခဲ့ကြရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကိုသောင်းအား ရွာမှအိမ်တွင် ကျန်းကျန်းမာမာ တွေ့ရသဖြင့် ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို မေးကြည့်သောအခါမှ အကြောင်းရံ သိရတော့၏။ ဖြစ်ပုံမှာ ...

✓✓✓

ကိုသောင်း ပြွန်းဆို သတိရလာသည်မှာ သူ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေချိန်တွင် အသက် (၃၀) ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့အား လှုပ်၍ နိုးလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာရှင့် - မီးတစ်တို့လောက် ညှိပေးပါလား”

“ဒီမှာရှင့် - မီးညှိချင်လို့”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် သူက ယာဘက်ဘက်မှ သေနတ်အား နှံ့သေးသို့ ချလိုက်ကာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ထုတ်လိုက်ပြီး လမ်းကတန်း

မီးခြစ်လိုက်၏။ လရောင်မှာ သူ၏မျက်နှာကို မြင်ရလောက်အောင် အလင်း
အား မကောင်း ...

မီးခြစ်မှာ ဓာတ်ဆီမီးခြစ်ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုက အေးသဖြင့် ချက်ချင်း
မတောက်။ ထို့ကြောင့် မီးတောက်ရန်ကိုသာ အားစိုက်ခြစ်နေပြီး သုံးလေး
ကြိမ် ခြစ်သောအခါ မီးတောက်လာလေရာ မီးကို လက်နှင့်ကာပြီး ထိုအမျိုး
သမီးဘက်သို့ ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ အနည်းငယ် အိပ်ချင်ပြေလာပြီ
ဖြစ်၏။

မီးကို ထိုအမျိုးသမီးဘက်သို့ ရွှေ့၍ပေးသဖြင့် အမျိုးသမီးက ဆေးပေါ့
လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သောအခါ ...

“ဟာ”

သူတွေ့လိုက်သည့်အရာမှာ ခပ်ပင်စားလျားနှင့်ထဘီရင်လျားထားသော
မျက်နှာဝတ်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတကား။ ပါးစပ်နေရာ
လောက်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်တပ်ထားကာ မီးညှို့ထားသဖြင့် မီးက ရဲခနဲ ရဲခနဲ
ဖြစ်၍နေပြီး မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားရွက်တို့ လုံးဝမပေါ်။ သူ
အံ့အားသင့်နေစဉ် နောက်သို့လှည့်ကာ သပြေပင်ပေါ်မှ ခုန်ချသွားလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကိုင်းခက်များ လှုပ်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူမှာ နဂိုက အိပ်တစ်ဝက်နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ
အိမ်တွင် ရှိနေသည်ဟုထင်ကာ အနီးနားတဲမှ မီးလာတောင်းသည် ထင်မိ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီး သပြေပင်ပေါ်မှ ခုန်ချသွားတော့ သတိဝင်လာကာ
လင့်စောင့်နေမှန်း သတိရပြီး အပင်မှ လျှောဆင်း၊ စခန်းသို့ပြန်ပြေးလာခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် - နောက်မှ လူအုပ်က လိုက်လာသကဲ့သို့ ဖြန်းခိုင်းဆန်ကာ
သူ့အား လိုက်ဖမ်းသည့်အလား ပါလာခဲ့သဖြင့် စခန်းရောက်ခါနီးတွင် “ကယ်
ကြပါဦးဗျို့” ဟု အကူအညီတောင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

✓✓✓

သူ ရှင်းပြရာတွင် လန့်ဖျား ဖျားခြင်းနှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ လျှောချသည့်
ဒဏ်ရာများကြောင့် ဆေးရုံတွင် (၁၅) ရက်မျှတက်ခဲ့ရကြောင်း၊ ဆေးရုံတွင်
လည်း ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ခဲ့သေးကြောင်း ပါဝင်လေ၏။ သရဇ္ဇ
ကျွဲဖြူအင်းတွင် သစ်မရုတ်တော့ဘဲ ဆယ်မိုင်ကုန်းသို့ ပြန်ပြောင်းလာပြီ
ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ဖြစ်ရလေ ကိုသောင်းရယ်၊ ခင်ဗျားက အရင် လင့်စောင့်ချင်ခဲ့တာကိုး။

(ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော ကိုသောင်းသို့ အမှတ်တရဖြင့် ဖြစ်ရပ်
မှန်၊ နေရာမှန်၊ အမည်မှန်များ ဖြစ်ပါသည်။)

»»» ကျော်စိုးစိုက်

ဒဂုန်ရွှေများ

ဒဂုန်ရွှေများ
နာနာဘဝ
ဓမ္မဇော်များ

ရှင်ဒေါင်းယဉ်

အထူးသဖြင့် မြို့ပြနှင့် အလှမ်းဝေးသော နယ်မြေဒေသများတွင် ထို
အယူအဆမျိုးကို ယနေ့ထက်တိုင် လက်ခံစွဲမှတ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ရထားလမ်း၊ ကားလမ်း ဆက်သွယ်ရေးအဆင်ပြေသည်။ မြို့အင်္ဂါရပ် အပြည့်အစုံရှိသည်။ မြို့လယ်တွင် စခန်းဆိုင်ကြီးများ၊ ရက်စတောရင့်များ၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်များနှင့် အနှိပ်ခန်းများ စသည်ဖြင့် စုံစုံလင်လင် ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ကျရောက်သောအခါ မိုးတွင် မြို့စွန်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သစ်ပင်အုပ်ကြီးများ၊ သစ်တောအုပ်များကြောင့် မှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြို့စွန်ပိုင်းသို့ သွားလေ့သွားထ မရှိကြတော့ပါချေ။

အကယ်၍ မသွားမဖြစ်၍ ဖြတ်သန်းသွားလာကြရသောအခါမျိုးတွင် လည်းမိမိတို့တတ်သမျှ၊ မှတ်မိသမျှ၊ ရသမျှ ဘုရားဂုဏ်တော်များ၊ သရဏဂုံ သုံးပါးဖြစ်စေ၊ သံဗုဒ္ဓေါဏ္ဍာတော်ကြီးကိုဖြစ်စေ မပြတ်တမ်း ရွတ်ဖတ် သရဏာယံ သွားကြလေ့ရှိသည်။

အဝါချိုသည် မြို့လယ်ရှိ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် အမျိုးသမီး ဇနီးကျာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းရှင်းတမ်းများ ပြုလုပ်နေရ သောကြောင့် ခါတိုင်းအလုပ်ဆင်းနေကျအချိန်ကို သတိမပြုမိလိုက်ပါချေ။ အလုပ်ထဲသို့သာ အာရုံရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညခုနစ်နာရီခွဲသောအခါကျမှ စာရင်းရှင်းတမ်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ အဝါချိုနှင့်အတူတွဲ၍ စာရင်းပြုစုခဲ့ကြသော ငွေကိုင်စာရေး တင်မောင်ဝင်း နှင့်အရောင်းငွေသိမ်းကောင်တာစာရေးမဖူးငုံတို့နှစ်ယောက်စလုံးမြို့လယ်တွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျသော်လည်း ပြဿနာမရှိကြပါချေ။ စတိုးဆိုင်မှ ခြေလှမ်းဝါးရာကျော်မျှ လျှောက်သွားလိုက်သည်နှင့် အိမ်သို့ရောက်နိုင်သည်။

အဝါချိုကမြို့ပြင်တွင်မြဲကျယ်၊ဝင်းကျယ်နှင့်နေသူဖြစ်သည်။အသက်
ဆုံးဆယ်ကျော်တိုင်အောင် အပျိုကြီးဘဝနှင့် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးနေခဲ့
ဖြစ်သည်။အိမ်တွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေး ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်များအတွက်
အဘကျော်တို့လင်မယားရှိသည်။

အဝါချိုသည် သူမ၏ ဖီးယက်ကားအိုလေးတစ်စင်းနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ဖြည့်အထိ မောင်းသွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုကားအိုလေးသည် ဖခင်လက်ထက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့သည်။ ဖခင်ဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် အဝါချိုလက်ထက်အထိ ဆက်လက်အသုံးပြုနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဝါချို၏မိခင်ဖြစ်သူ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်လေးလေးမာသည် ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်တိုင်း သမီး ရုံးဆင်းလာမည်ကို ခြံဝတွင် ကိုယ်တိုင်ရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ သမီးပြန်မရောက်သေးသမျှ စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အထိ အရွယ်လွန်နေပြီဖြစ်သော သမီးအဖို့ ကြီးကို ဒေါ်လေးလေးမာ၏ မျက်စိထဲတွင် ပီဘီ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမဖို့ လေးဟု ထင်နေဆဲမှတ်ရသည်။ သမီးမျက်နှာဝင်းဝင်းပပကို မြင်လိုက်ရသော အခါကျမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးပင်ပင်ကြီး ချလိုက်လေ့ရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာ တနှင့်တဝိုးကြီးလည်း ပျောက်ပြယ်သွားပုံ ရသည်။

“မမချို - တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ - ဖြစ်ပါ့မလား။ ဖူးငုံနဲ့ ကိုဝင်းတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

စတိုးဆိုင်အပြင်ဘက် ဖီးယက်ကားအိုလေးအနီးနားတွင် ရပ်နေသော အဝါချိုကို ဖူးငုံက စိုးရိမ်မကင်း၊ မိန်းမချင်း စာနာသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဒါဆို - ကောင်းတာပေါ့။ ဖူးငုံတို့က မမချိုကို ဖြည့်အရောက်လိုက်ပို့ကြ၊ မမချိုက ဖူးငုံတို့ကို ဖြည့်ပြန်ပို့၊ တစ်ညလုံး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်၊ သွားချည် ပြန်ချည်နဲ့ မိုးလင်းသွားတော့မှာပဲ”

အဝါချိုက ရယ်သံနောလျက် ပြောလိုက်သည်။ ဆက်လက်၍ ...

“ရပါတယ် - မမချို တစ်ယောက်တည်း ပြန်နေကျပဲ။ အဖော်မလိုလို့ တစ်ကိုယ်တည်းနေလာတာ ကျင့်သားရနေပါပြီကွယ်”

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက မရပ်ရဲပျောက်
ပြေးနေသောအရှိန်အဟုန်ကိုပင် လုံးဝမလျှော့ဘဲ
နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းသော အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အဝါချို၏ မြင်ကွင်းထဲမှ လုံးလုံးပျားပျား
ပျောက်ကွယ်သွားသည် ...

တူ၍ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသည်။ ထိုနောက် ဆလင်းဘက်လွယ်၍ ကားထဲခွင့်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းငုံ့၍ ကားထဲဝင်ကာ စတီယာရင်နောက်တွင် ချောလှလိုက်စဉ် ဖူးငုံက ကားတံခါးပြန်ပိတ်ပေးသည်။ အဝါချို စက်နှိုး၊ ဂီယာသွင်း မောင်းထွက်ခဲ့သောအခါ ဖူးငုံတို့က လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။
ဦးတွင်းရှိ စတိုးဆိုင်နှင့် ဖြည့်အရောက်သည့် စုစုပေါင်း ဆယ်မိုင်နှုန်းသာ ကွာလှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နာရီ သတ်မှတ်မိုင်နှုန်း မိုင်သုံးဆယ်နှင့် မောင်းလျှင်ပင် မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ရောက်သွားနိုင်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ အဝါချိုက တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသောစိတ်ထဲဖြင့် ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။

မြို့ပြင်ဘက် ခရီးထက်ဝက်ခန့်အရောက်တွင် အဝါချို မောင်းလာသော
မီးယက်ကားအိုလေးသည် တုံ့ခနဲ၊ တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ဆန့်ငင်၊ ဆန့်ငင်ဖြင့်
ရပ်သွားသည်။ ကားကို မောင်းရုံသာ မောင်းတတ်သော အဝါချိုတစ်ယောက်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကားရပ်သွားသောနေရာမှ ရှေ့သို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားပါက ခန့်မှန်း
ခြေ ငါးမိုင်မျှသာ လျှောက်လျှင် အဝါချိုတို့ခြံပေါက်သည့် ဒက်ထီရောက်နိုင်
သောအကွာအဝေးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဝါချိုသည် ကားကို ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့ရမှာကို ဝန်မလေးသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ငါးမိုင်ခရီး
(လူအသွားအလာမရှိ၊ ယာဉ်များကိုပင် မတွေ့ရသော) လမ်းတစ်လျှောက်
ခြေကျင်လျှောက်ဖြန့်ရန် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိသည်။

ကားထဲတွင် သည်အတိုင်း ငုတ်တုတ်ဆက်ထိုင်နေ၍လည်း မဖြစ်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တစ်စီးစီးတွေ့ပါက အကူအညီ
ရလိုခြား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကားထဲမှ ထွက်သည်။ ကားကို ကျောနင့်
တပ်၍ ရပ်နေမိသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် အဝါချို ကားရပ်သွားခဲ့သောနေရာသည် လမ်းဘေး
အစပ်တွင်ဖြစ်သော်လည်း အခက်အလက် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများ အုပ်ဆိုင်း
လျက် ပင်စည်ကြီးမားသော သက်ရင့်ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ လမ်းမီးတိုင် မှိန်ပျူနင့်
လည်း အလှမ်းဝေးနေသည်။ ထိုအနိက်အတန့်တွင် ...

“တောက်တဲ့ - တောက်တဲ့ - တောက်တဲ့ - တောက်တဲ့”

ဟူသော ကျယ်လောင်သောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

တောက်တဲ့ အော်မြည်သံသည် ဤမျှလောက် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အဝါချို တစ်ခါမျှ မထင်မိခဲ့ဘူးပါချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် အချိန်

အခါနှင့် နေရာပေါ်တွင် မူတည်၍ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော အချိန်သမီး
အလိုအကြီးအကျယ် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

အဝါချိုသည် ကားကို သည်အတိုင်းထားကာ အိမ်အရောက် သုတ်ခြေ
တင် ပြေးရကောင်းနိုးနိုး၊ သို့တည်းမဟုတ် မိုးလင်းချိန်အထိ ကားထဲတွင်
ငုတ်တုတ်ဝင်ထိုင်နေရကောင်းနိုးနိုး ဝေခွဲမရ၊ ဇဝေဝေဝါဖြစ်နေသည်။
လောလောဆယ်ကားရှေ့မီးကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုအတောအတွင်း
အဝါချိုရပ်ထားသော ကား၏ ရှေ့ဘက်ကိုက်တစ်ရာသာသာအကွာအဝေးမှ
ပြေးလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကားရှေ့မီးရောင်ကြောင့် မိန်းကလေး၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က ပိုမိုပီပြင်
လာသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်မျှ ရှိမည်ဟု အဝါချိုက ခန့်မှန်းလိုက်
မိသည်။ ဆံပင်ဖားလျားချထားသည်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို အုပ်ဆိုင်း
လွှမ်းခြုံထားသည့်ပမာ သည်းသည်းကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
တျစ်တျစ်လျစ်လျစ်နှင့် အထိတ်တလန့် ပြေးလာခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

အဝါချို ရပ်ထားသောကားနှင့် ဆက်ကိုက်မျှ အကွာသို့ အရောက်
တွင် ...

“အမယ်လေး - သေပါပြီ”

ဟူသော အော်ဟစ်သံ ခပ်အစ်အစ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်း
မှာပင် မိန်းကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကားလမ်းဘေး အနိမ့်ပိုင်းသို့
လိုင်ဆင်းလဲပြိုကျသွားသည်။

အဝါချိုက မိန်းမသားချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် မိန်းကလေး လိမ့်ဆင်းကျ
သွားသော ကားလမ်းဘေး ချိုင့်ဝှမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။
သို့ရာတွင် အဝါချို မရောက်မီ မိန်းကလေးက လဲကျနေရာမှ ကပျာကယာ
လူးလဲထကာ လမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းသို့ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် အသားကုန်
ပြေးဆင်းသွားသည်။

“ညီမလေး - မပြေးနဲ့၊ မင်းကို မမ ကူညီမလို့”

အဝါချိုက အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက မရပ်ရဲမျှမက ပြေးနေသောအရှိန်အဟုန် ကိုပင် လုံးဝမလျှော့ဘဲ နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းသော အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင် သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အဝါချို၏မြင်ကွင်းထဲမှ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အဝါချိုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သူမ၏ ကားရပ်ထားရာသို့ ပြန် လျှောက်ရန် ကားဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ကားနောက်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ အဝါချို၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောက မိန်းကလေးထံသို့ သူမ၏ အာရုံရောက်သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူမ၏ကားနောက်သို့မစွည်းထည့်သောအကန့် (TRUNK)တွင်းမှပစ္စည်း တစ်ခုခုကို အလစ်သုတ်ရန် ချဉ်းကပ်လာခြင်းပင်။

“ကားနောက်မှာ ဘယ်သူလဲ။ ထွက်ခဲ့စမ်း - ခုချက်ချင်း”

အဝါချိုက “မရဲသော်လည်း ပြေးစဲစေ” ဟူသောသဘောမျိုးဖြင့် ခက် ထန်မာကြောစွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ပမာမခန့် ပြောလိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံ ...။

အဝါချို၏ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကားနောက် ဘက်သို့သွက်လက်စွာလျှောက်ခဲ့သည်။ လက်နက်အဖြစ်အသုံးပြုရန်လွယ် ထားသော ဆလင်းဘက်အိတ်ကိုဖွင့်၍ အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ နှိတ်ယူသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။

ကားရှေ့မီးတစ်စုံ ဖွင့်ထားသောကြောင့် ကားနောက်သို့ အလင်းရောင် မှိန်ပျံ့ဖြင့် တွေ့နေရသည်။ အရာခပ်သိမ်းကို မြင်သာထင်သာရှိသည်။

တွေ့လိုက်ရသောလူတစ်ယောက်သည် ညာဘက်မျက်စိကို အနက်ရောင် ပတ္တမြားဖြင့် ဖုံးအုပ်စီးနှောင်ထားသော ဓမ္မနိကန်းတစ်ယောက်၏ အသွင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အစွဲရေးဗိုလ်ချုပ် မော်ရှီဒါယမ်းဟု ထင်နေသလား မပြောတတ်။

ပွင့်နေသော ဘယ်ဘက်မျက်စိထဲတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရိပ်အယောင်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သားနားသပ်ရပ်၊ သန့်ပြန့်မွန်ရည် သော အဝါချို၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကိလေသာ မီးတည်းညီးတောက်လောင်လာသည်။ လောဘမီးအဖြစ်မှာ တကွာရာဂမီး အဖြစ်သို့ တစ်မှဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ ဒီလောက်သားနားတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုအချိန် အခါအခိုက်နေရာမျိုးမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ - ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် ကံအကောင်းဆုံးနေ့ပဲ”

ထိုသူသည် တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် အဆုံးစွန်သောပျော်ရွှင်မှုမျိုး ဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။

ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။ လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝါချို၏ ပြည့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းကြိုး စက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အဝါချိုသည် လက်ထဲ တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဇာဂနာအချွန်ဘက်ဖြင့် ထိုသူ၏ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးထဲသို့ ဆောင့်ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

“အား” ခနဲအော်မြည်လိုက်သောလည်ချောင်းတွင်းမှစူးစူးဝါးဝါးအသံ နက်ကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လူသားတစ်ယောက်၏ နာနာ ကြည်းကြည်း အော်ဟစ်ညည်းတွားသံသည် ကြားရသူအတွက် နှလုံးသွေး ဖျက်ခန်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါချေ။

လူဆိုးသည် ပေါက်ထွက်၍ ကန်းသွားသောဘယ်မျက်လုံးကို လက်ထဲ ဖြင့် အုပ်ထားပြီး အော်ဟစ်ညည်းတွားနေဆဲပင်။ သူ၏လက်ချောင်းများ ကြားမှ နီရဲသောသွေးများက စိမ့်ထွက်စီးကျလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပိတောက်ရွှေဝါမြိုင်မြို့တွင်းမှရဲပတ္တရောင်ကားတစ်ကား ထွက်လာသည်။ ရဲကားမှဥဩသံကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်လူဆိုး သည်ကားလမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းသို့ဒရောသောပါးပြေးဆင်းသွားသည်။ စော စောက မိန်းကလေးပြေးသော စွပ်ကြောင်းအတိုင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပတ္တရောင်ရဲကားသည် အဝါချို၏ဖီးယက်ကားအိုလေးအနီးတွင်ဘေး ချင်းယှဉ်လျက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်တစ်ယောက်တို့ ဆင်းလာကြသည်။

အဝါချိုက သူမသည် မြို့တွင်းစတိုးဆိုင်ကြီးမှ မန်နေဂျာဖြစ်ကြောင်းမှ အစချီကာ လူဆိုးနှင့်တွေ့ရုံ၊ သူမ၏ဖာကလက်ချက်ကြောင့်ဒဏ်ရာရပြီး လူဆိုး ဆင်းပြေးသွားသော အနိမ့်ပိုင်းသို့ညွှန်ပြကာ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ - လူဆိုးနဲ့မတွေ့မီတစ်မိနစ်လောက်တုန်းကလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆံပင်ဖားလျားနဲ့အဲဒီကားလမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းထဲကိုပြေးဆင်း သွားခဲ့သေးတယ်”

အဝါချို၏စကားအဆုံးတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်က ဖီးယက်ကားအိုလေး၏ ချို့ယွင်းချက်ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ သာမန်ဆီပိတ် သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရဲအရာရှိက -

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ လူဆိုးဓားပြတွေ ရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြုံ ဖူးဘူး” ဟု၍ပြောသည်။ ထိုအခါအဝါချိုက ဘဝင်မကျစွာဖြင့် -

“ဒါဆိုရင် - ဧကန်အတန်အချွန်နဲ့ ထိုးလိုက်လို့ လူဆိုးမျက်လုံး တန်း သွားပြီး ကျွန်မလက်ရော၊ ဖာကလက်ပါ သွေးတွေ ရွှဲနေတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏လက်နက်နှင့်လက်ကိုပြသည်။

ရဲအရာရှိက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဖာကလက်တွင် မည် သည့်သွေးစသွေးနမူမရှိ၊ ပကတိပြောင်စင်နေသည်။ သူမ၏လက်ဖဝါးနှင့် လက်ချောင်းများအားလုံး ပကတိဖြူစင်သန့်ရှင်းနေသည်။

“ဒေါ်အဝါချို - ကျေနပ်ပြီလား။ လူဆိုးရော၊ မိန်းကလေးရော ဆင်းပြေး သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကားလမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းကိုလည်း လိုက်ကြည့်ပါဦး”

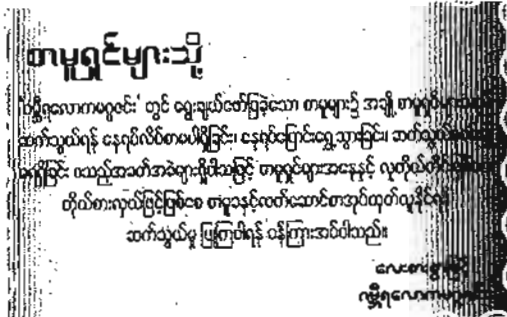
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရဲအရာရှိက ခေါ်သွားပြီး ရွှံ့ဗွက်မြေပျော့ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အားကောင်းသောလက်နှိပ် ဆလိုက်မီးဖြင့် ထိုးပြသည်။ မည်သည့်မြေရာလက်ရာ လူသွားသောအခြေအနေမျိုးမရှိ။

“ဒါ - ဒါဖြင့် - သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ” အဝါချိုက စိတ်ရှုပ်စွာ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“အဲဒီလမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းအတိုင်း ဆင်းလျှောက်သွားရင် နှစ်ဖာလုံ လောက်အကွာမှာ သချိုင်းကုန်းဟောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အခုတော့ - အဲဒီ နေရာဟာ သုသာန်တစ်စပြင် လူမသုံးတဲ့ ဖုန်းဆိုးမြေဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ တွေ့လိုက်တဲ့မိန်းမပျိုနဲ့ လူဆိုးဟာ အဲဒီမှာ နေကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

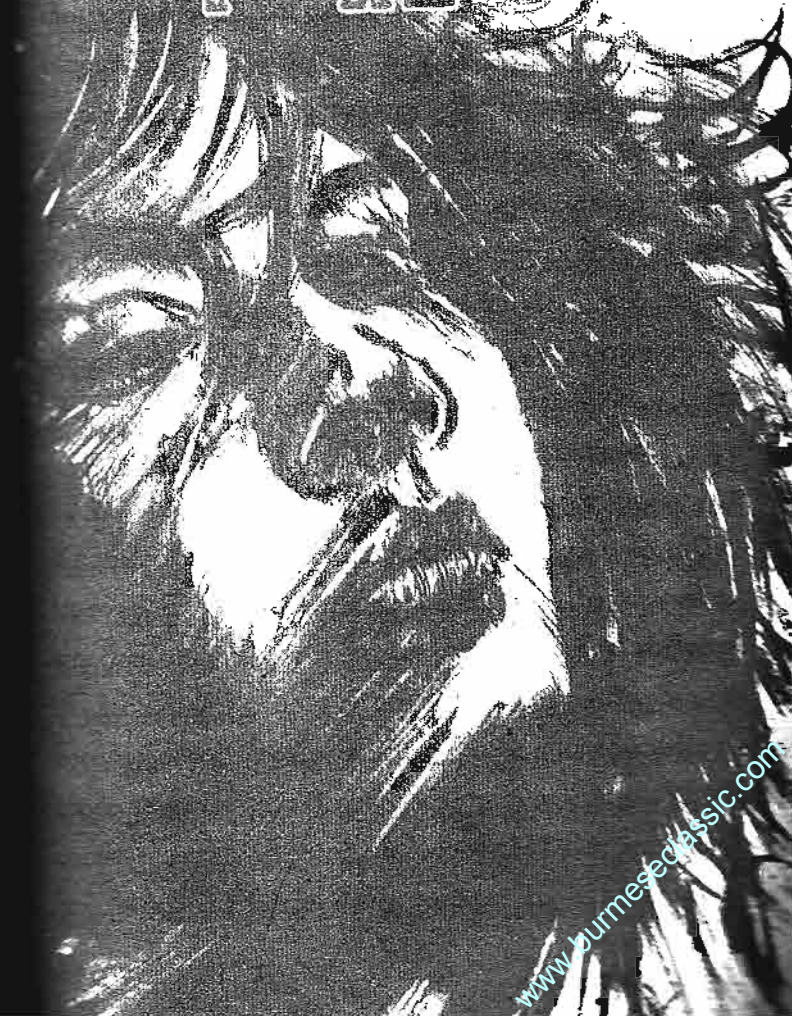
ဟူ၍ရဲအရာရှိက သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်လေတော့သည်။

»»» ရှင်ဒေါင်းယဉ်

အတိတ်မှလျှောက်ပြန်ခြင်း

“ဟဲ့-မိခင်ဆက်၊ တွေ့လား-ဟိုမှာလေ”

“ဘာလဲ-မိနောင်းရဲ့၊ ဘာကိုတွေ့လို့လဲ၊ ဟိတ်-တယ်-ဟိုဆိတ်သိုးက တစ်မောင့်၊ ညည်း-နားပြာကြီးကလည်း ခြေရည်ရန်ကော။ ကိုဘထယ် ယာဘက်ကို သွားနေပြီ၊ နောက်မှပြတော့ သွား-သွား-နားမောင်းချေဦး”

“အေး-အေး-ညည်း-ဆိတ်သိုးကြီးကိုပါ စားကျက်ဘက်ကို လှန်ခဲ့ မယ်”

မခင်ဆက်က ကန်ပေါင်ပေါ်ရှိ ထနောင်းပင်ရိပ်သို့ ဝင်ထိုင်ရင်း မိနောင်း ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လေးခွံဖြင့် ယာခင်းများဆီသို့ ဦးတည်နေသော ဆိတ်များကိုလည်း အဝေးမှ နေ၍ ပစ်ခတ်ခြောက်လှန်နေရသေး၏။ အညာကျေးလက်ဒေသ၏ တပေါင်း နေကား စူးစူးရဲရဲ၊ တံလျှပ်များ တရိပ်ရိပ်ထ၍ အလှအယက် ပြေးလွှားနေ ကြပုံမှာ ရေလှိုင်းများ ထနေသည့် ပမာ၊ ဤပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို သိထားခဲ့သူသာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ရေတွေဝိုင်းနေပြီဟု ထင်မှတ်နေမည် မှာ သေချာလှပေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ထနောင်းပင်၏ အရိပ်သည် ကျိုးတိုး တဲ့တဲသာ ရှိနေပေမယ့် အခြားသော သစ်ပင်ရိပ်များထက် ပိုမိုအေးမြ လှသည်တော့ အမှန်ပင်။

တန်ပေါင်၏ အောက်ဘက် (၁)ဇာလုံခန့်မျှသာ ဝေးသောနေရာတွင် သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခု တည်ရှိနေပါ၏။ သပြေယဉ်ရွာ၏ သင်္ချိုင်းကုန်းပင် ဖြစ် သည်။ မခင်ဆက်နှင့် မနောင်းတို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြရုံမျှမက နွား ကျောင်းဘက်၊ ဆိတ်ကျောင်းဘက်၊ အတူသွားအတူလာ နေလာကြသူတွေ၊ ထိုခေတ်အခါက တောရွာများတွင် စာသင်ကျောင်း မရှိကြ၊ ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာပင် သေစာ၊ ရှင်စာမျှကို သင်ယူကြရပြီး နောက်လုပ်ငန်းခွင်ဘက် သို့သာ ဦးတည်ကြရလေသည်။ တစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်ဆို သလောက်သာ ဖြူကျောင်းသို့ တတ်နိုင်သူ ရှိခဲ့တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ရှိခဲ့ပါကလည်း လောက ဓာတ်ကျောင်းသားကြီး၊ လောကဓာတ်ကျောင်းသူကြီးဟူ၍ မော့ကြည့်

ရလောက်အောင်ပင် အထင်ကြီး လေးစားကြပေသည်။ မကြာမီ မနောင်း လည်း နကန် (နှင်တန်) တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ထနောင်းပင်ရိပ်သို့ ရောက်လာကာ မခင်ဆက်အနီးတွင် ယဉ်ထိုင်လိုက်ပြီး အမော့ဖြေနေလိုက်၏။ မခင်ဆက်က ဖြတ်သွားသောစကားစကို ဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ-ပြစမ်းပါဦး၊ ညည်း-ဘာကို သွားတာလဲ”

“ဟို-မှာလေ၊ မမြင်ဘူးလား၊ အရင်လထဲက သေသွားတဲ့ တို့ရွာက တိုသာပုကြီးရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ ထောင်ထားတာလေ”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့အေ၊ မသာပျဉ်တစ်ချပ်ပဲ ဘယ်သူ လက်ကမြင်း ဆော့ပြီး ထောင်သွားတယ် မသိဘူး၊ အဲသည်လို အစိမ်းသေရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ လုပ်ထားတာလဲ၊ ဘယ်သူများ လာပြီး လုပ်သွားတာပါလိမ့်”

ထိုအခါ မနောင်းက ရှက်သွေးဖြန်းနေသော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘယ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ ကိုစံငြိမ်းပေါ့၊ ငါတို့ ဒီစားကျက်ဘက်ကို နွား ကျောင်းလာမယ်ဆိုတာ သိလို့တို့မရောက်ခင် အဲဒါကြီးကို လာလုပ်သွားတာ နေမှာ”

“ဟဲ့-မိနောင်းရဲ့၊ အဲဒါကြီးကို ထောင်စိုက်ထားတာနဲ့ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုန်း၊ နေစမ်းပါဦး-နင့်မျက်နှာကရော ဘာဖြစ်နေရတာလဲ”

“နှင်ကလည်းဟာ-အနားကို သွားကြည့်လိုက်ပါလား၊ သိရတော့ မပေါ့”

မခင်ဆက်က စိတ်မြန်လက်မြန် လက်တွေ့ဆန်သူ၊ မည်သည့် သရဲ၊ တစ္ဆေကိုမှလည်း လုံးဝမကြောက်တတ်၊ ချက်ချင်းပင် ထိုမြေပုံပေါ်တွင် စိုက် ထောင်ထားသော ပျဉ်ချပ်ဆီသို့ အရောက်သွားလိုက်တော့၏။ ထိုအချိန် အခါက သုသာန်ဆီသို့ အသုဘလာဖို့ပြီးတိုင်း လူသေထည့်ထားသော ခေါင်းတလားများကို ရွာသို့ ပြန်ယူလေ့မရှိကြ၊ ထိုနေရာမှာပင် ပျဉ်ချပ်ကို ရွာ၍ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။ ကိုသာပုကဲ့သို့ လူသတ်ခံရ၍ သေသော အစိမ်းသေချီး ဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၏။ နာမကျန်းဖြစ်၍ သေသောသူ၏တို့

ခေါင်းတလားကိုပါ မြေမြှုပ်ခြင်း ပြုကြသည်။ အနီကိုသာပုသည် တစ်ရွာမှ မိန်းကလေးအား ကျူးကျော်စော်ကားမိရာမှ အစပြု၍ လူသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ရွာခံမိန်းကလေးများကလည်း ကိုသာပုအား မနှစ်မြို့ကြပေ။ မခင်ဆက်က မြေပုံပေါ်တွင်စိုက်ထောင်ထားသော ယဉ်ချပ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ စာများ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးသွေးခဲဖြင့် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေးထားသောစာမှာ "မိနောင်းကိုချစ်တယ်" "စံငြိမ်း" ဟူ၍ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ပြီးနောက် မခင်ဆက်သည် ထနောင်းပင်ရိပ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ မနောင်းအား အကဲခတ်လျက် ...

"မိနောင်း - နင်တို့ရည်စားဖြစ်နေကြပြီလား။ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲ"

"အရင်တစ်ပတ် ဥပုသ်နေ့ကမှ စခဲ့တာပါဟယ်။ အဲဒီလူကြီး တော်တော်တိုတိုတယ်။ ငါကတော့ သူ့ကို အဖြေမပေးရသေးပါဘူး"

"တံတာက အရေးကြီးဘူးအေး၊ အဲဒီမီးသွေးခဲတွေက ဟိုနေရာကများ ထူလာပြီး ရေးထားတာလား မသိဘူး"

ထိုအခါ မနောင်းက သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဖိထားလျက် ...

"အယ် - ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ နီးနီးနားနားဆိုလို့ အဲဒါပဲရှိတာလေ။ အဲဒါနဲ့ ဘာကိုမှ မရေးကောင်းဘူးလို့ လူကြီးသူမတွေ ပြောတာကြားဖူးတယ်။ အဲဒီတိုက်ငြိမ်းကြီးကတော့ ခတ်တာပါပဲ"

မှန်ပေသည်။ သပြေယဉ် ရွာဦးကျောင်းသို့ တစ်ရွာမှ တောထွက်တိုရင်ကြီးတစ်ပါး ခေတ္တလာရောက်နေစဉ် ပျံလွန်တော်မူသွားသဖြင့် မီးသဏ္ဍိတ်ခြင်း ပြုခဲ့ရပေသည်။ ထိုနေရာမှာလည်း သချိုင်းကုန်းနှင့် တစ်ခေါ်လောက်မျှသာဝေးသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီး၏ အမေဖြစ်စေ၊ အဖေ ဖြစ်စေ သေဆုံးခဲ့ပါကလည်း ထိုနေရာမှာပင် မီးသဏ္ဍိတ်လေ့ရှိသည်။ မခင်ဆက်က ...

"ဟဲ့ - မိနောင်း၊ ညည်းလူက လုပ်ချင်တာပဲ သိတယ်။ လုပ်သင့်တာမလုပ်သင့်တာကိုတောင် မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အင်း - ငါတော့ ညည်းအတွက် ရင်လေးမိသေးတယ်"

"ဒါကတော့ မိခင်ဆက်ရယ်၊ သူ - ငါ့ကို ချစ်လို့ နေမှာပါ"

မနောင်း၏ ပုံစံက မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်နေပုံရ၏။ မခင်ဆက်က သူ ချစ်သော သူငယ်ချင်းနှင့် အတိုက်အခံစကား မပြောလိုတော့ပေ။ သို့အတွက် စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲလိုက်တော့၏။

"ညည်း ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေအေး၊ ငါတို့ ဒီနေ့ညနေ စောစောပြန်ကြရအောင်၊ နွားတွေရော ဆိတ်တွေရော ဗိုက်ပြည့်နေကြပြီပဲ"

"အေး - ကောင်းတယ်။ တို့ - ဒီနေ့ စောစောပြန်ကြမယ်"

ထိုတစ်ချိန်က လူပျို အပျိုများသည် တစ်ရွာတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပါက အိမ်ထောင်မပြုမိကာလအထိ ရည်းစားဖြစ်ကြသော်ငြားလည်း မောင်နှမများကဲ့သို့သာ နေထိုင်သော အစဉ်အလာရှိခဲ့ကြ၏။ မခင်ဆက်၊ မနောင်း၊ မဂွမ်းမြူ စသည့် အပျိုတစ်သိုက်နှင့် ကိုညီခွေး၊ ကိုစံငြိမ်း၊ ကိုတင်မောင် စသော လူပျိုတစ်သိုက်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာလေ့အရ စည်းကမ်းရှိစွာ နေထိုင်ကြပေသည်။ ထိုနှစ်က သပြေယဉ်ရွာတွင် ချစ်သူရည်းစားများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသူများမှာ မခင်ဆက်နှင့် ကိုညီခွေး၊ မနောင်းနှင့် ကိုစံငြိမ်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အများရိပ်မိသိရှိကြသည်မှာ မခင်ဆက်နှင့် ကိုညီခွေးတို့ကိုသာဖြစ်ပြီး မနောင်းနှင့် ကိုစံငြိမ်းတို့ကိုတော့ မည်သူမျှ မသိကြပေ။ သူတို့က အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်ကြသည်။ သိသူဆို၍ မခင်ဆက်တစ်ယောက်တည်းသာ။

နွေကာလသည် ရင့်ရော်အိုဟောင်းစ ပြုချေပြီ။ မိုးဦးပင်ကျတော့မည် ဖြစ်၏။ မိုးဦးနောက်ကျသော ယခုလိုနှစ်မျိုးတွင် ကဆုန်လသည် ရောနှာမလိုက်အောင် အရှိန်အဟုန်မြင့်စွာဖြင့် ပူပြင်းလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းလုံးရှိ မြင်ကွင်းအားလုံး လောက်နီနီ

စိမ်းစိုသော အရောင်များ ကင်းမဲ့နေလေ့ ရှိမပြီ။ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး စသည်တို့ အတွက်တော့စားကျက်ရှားပါးချိန်ဟုဆိုမည်။ “နယုန်ရိုးသေး၊ မြက်သားမွေး” ဆိုသည့်အတိုင်း ရှေ့လကျမှသာလျှင် စားကျက်သစ်များ စတင်ဖွံ့ထွားလာ မည် ဖြစ်သည်။ ဤလရာသီမျိုးတွင် နွား၊ ဆိတ်၊ သိုးတို့ကို ထိန်းကျောင်းကြ ရသော သူများမှာ ရွာနှင့်အလှမ်းဝေးသော နေရာများအထိ သွားကြရပေ သည်။ မခင်ဆက်သည် သူ၏နွားနှင့်ဆိတ်များကို ခြံထဲမှမထုတ်မီရွာလယ်မှ မနောင်းတို့အိမ်သို့ သွားရသေး၏။ ယနေ့အဖို့ အုတ်ရှစ်ပင်ကွင်းအထိ နွား ကျောင်းသွားကြရန် အဖော်ညှိခြင်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်း၍ နွားကျောင်းသွားတတ်ကြ၏။ နွားကျောင်းရန် စားကျက်ကျဉ်းခဲ့မှသာ တစ်နေရာ စီ ခွဲသွားလေ့ရှိသည်။

“မခင်ဆက်ရေ - ညည်း နွားတွေ လွှတ်ခဲ့တော့ဟေ့”

ရွာလယ်မှ မနောင်းအသံကို ကြားရပြီး မခင်ဆက်လည်း ခြံတံခါးကို ဖွင့် လျက် -

“အေး - တော့ - လွှတ်ခဲ့ပြီ”

သူတို့၏ပင်တိုင်အလုပ်သည် နွားကျောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဆိတ်နှင့်သိုး များတို့လည်း တွဲခေါ်ရသေး၏။ အညာတောရွာသူများ၏ လုပ်ငန်းများမှာ ဝေါင်းထိုး၊ မြတ်သင်၊ နမ်းနတ်၊ နမ်းခါ၊ မြေပဲကောက်၊ ပြောင်းနံ့ထစ် စသော အလုပ်များပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ အုတ်ရှစ်ပင်ကွင်းသို့ ရောက်အောင် နာရီ ဝက်ခန့် နွားများကို မောင်းသွားရ၏။ စားကျက်သို့ ရောက်သောအခါ နွားများ နှင့် ဆိတ်များကို လွှတ်ထားလိုက်ကြပြီး အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင် အောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် နားနေလိုက်ကြသည်။ ပါလာသော ထန်း လျက်ခဲထုပ်ထဲမှ ထန်းလျက်ခဲတချို့ကို အမောပြေစားလိုက်ကြသည်။ သူးသီး ခြောက် ရေဘူးထဲမှ ရေကို အနည်းငယ်စီ သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် မခင်ဆက်က ...

“မိနောင်း၊ နင် ကိုစံငြိမ်းကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ မနောင်းမျက်နှာက သိပ်မကောင်း၊ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလျက်

မှ -

“အင်း - ပေးလိုက်ပြီ”

“နင့်မျက်နှာက အိုအောက်အောက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။ နင်တို့က အခုမှ ဖြစ်ခါစရှိသေးတာ၊ ငါကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ သိသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နင့်မျက်နှာက ဖျက်နေရတာလဲ။ ငါ့ကို ပြောစမ်း၊ ငါ့ကိုမှ မပြောရင် နင် ဘယ်သူ့ကို ပြောစရာရှိလို့လဲ”

မခင်ဆက်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မနောင်းသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုပါလေတော့ သည်။

“တိတ်စမ်းပ - မိနောင်းရယ်၊ ငါတို့က ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေပါ။ ညည်း ဘက်က ငါ အမြဲရှိနေမှာပါ။ ငါ ဘာကူညီရမလဲ။ ပြောလေ - နင် ပြောမှ ငါ သိတော့မပေါ့”

“အဟင့် - ဟင့် - ဟင့် - ကိုစံငြိမ်းက ညည်းလူ ကိုညီခွေးလို တည်တည် တုံတုံ မဟုတ်ဘူးအေ့၊ နင် - တယ်ပင်ကန်ပေါက်ရွာဘက်ကို နွားကျောင်း သွားတဲ့နေ့ကပေါ့၊ ငါက သုသာန်ကုန်းဘက်ကို သွားတာ အဲဒီနေ့က ကိုစံငြိမ်း ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတယ်”

“ဟဲ့ - နင်က အဖြေပေးပြီးသားလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်က လိုက်လာရ တာတဲ့လဲ”

မနောင်းသည် ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော တဘက်အနွမ်းကို ဖြုတ်၍ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည်။ အငိုရပ်၍ ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး နောက် ...

“ငါလည်း အဲဒီလို ပြောတာပါပဲအေ့၊ သူက ငါ့ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း သက်သေပြစရာ ရှိလို့ ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတာလို့ပြောတော့ ငါလည်း သိချင်လာတာပေါ့”

“ညည်းတို့ဟာကအဆန်းသားပဲ။ ဘာကိုသက်သေပြတာလဲ၊ မကြားဖူးပါဘူးတော်”

“ငါလည်း သိချင်တာနဲ့ သူခေါ်တဲ့နေရာကို ရဲရဲတင်းတင်းပဲ လိုက်သွားတာပေါ့။ ဘာမှစိုးရိမ်မိတ် မဖြစ်မိဘူး။ ထုံးစံမှ ခရီးတာကိုး။ သင်္ချိုင်းကုန်းသေးနားက ရိုးထဲကို ခေါ်သွားတာ။ ရိုးထဲရောက်တော့ သူက ပြောတယ်။ ငါနင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြမယ်တဲ့။ တကယ်လို့သာ နင်က ငါ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုရင် ငါက ဟောဒီပျဉ်ပြားကြီးကို အမှတ်တရ တစ်သက်လုံးသိမ်းထားပြီး နင့်ကို လွမ်းနေမှာလို့ပြောပြီး နဘူးချုံ့ထဲမှာ ဖွက်ထားတဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ပျဉ်ပြားကြီးကို ထုတ်ပြတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါ - ငါလည်း သူ့ကို သနားသွားတယ်။ ယုံလည်း ယုံလိုက်မိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ - ပေါ့ - အေ”

မနောင်းစကားက အလိုလိုရပ်သွားပြန်သဖြင့် မခင်ဆက်က -

“နောက်ပြီးတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးသလဲ။ ပြောစမ်းပါ - မိနောင်းရယ်”

မနောင်းက ချက်ချင်းပဲ ကျလာပြန်လျက် -

“သူ - သူက - အေ၊ ငါ့ကို အတည်ယူမှာပါလို့ ပြောပြီးတော့”

မနောင်းစကားက ရပ်သွားပြန်၏။ မခင်ဆက် သဘောပေါက်လိုက်ပေပြီ။

“မိနောင်းရယ် - ညည်းမို့လို့ လက်ခံတယ်အေ။ တို့ရွာတွေမှာ ဒီလိုမျိုး ကိစ္စတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တာပဲ။ ညည်းကိုက -”

“နေ - နေပါဦး - မခင်ဆက်ရယ်။ ငါ ဆက်ပြောပါဦးမယ်။ သူက အဲဒီလို ပြောပြီး ချက်ချင်းသစ္စာဆိုတယ်။ သူ - သစ္စာဆိုတာက ဘုရားတပည့်တော် မိနောင်းအပေါ်မှာ သေအတူ ရှင်မကွာ သစ္စာထားပြီး ချစ်ပါ့မယ်လို့ပြောပြီး သူ့လက်ညှိုးထိပ်ကို သွားနဲ့ကိုက်လိုက်တယ်။ သွေးတွေက ငေါက်တောက်

စန်းတောင်ထွက် လာတာ။ အဲဒီသွေးတွေနဲ့ ဟိုပျဉ်ပြားကြီးပေါ်မှာ “သစ္စာ” ဆိုတဲ့စာကို ရေးပြတယ်။ ငါလည်း အဲဒီပျဉ်ပြားကြီးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာကို စိတ်ကြည်နေရင်းက သူ့ကို ပိုယုံသွားတာနဲ့...”

“ကဲပါ - အေ၊ သူ့ဘက်က အဲဒီလောက် ဖြစ်နေတယ်မှဆိုရင် ညည်း ပြောသလို သူ့ဘက်က တကယ်စဉ်းစားပြီးသား နေမှာပါ”

မခင်ဆက်၏ ပြောစကားကြောင့် မနောင်း အားတက်သွားပုံရ၏။

“သူက ထပ်ပြောသေးတယ်။ ဒီနှစ်တန်ဆောင်မုန်းလကျရင် နှမ်းရောင်းပြီး ငါ့ကို တောင်းရမ်းယူမှာတဲ့။ စိတ်ချဖို့အကြောင်းကိုလည်း ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောတာပဲအေ”

“ဒီကြားထဲမှာ တကယ်လို့များ အရာက ဟိုဒင်းပြုလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဲဒါကိုလည်း ငါ ပြောတာပေါ့ဟယ်။ သူက ပြောပါတယ်။ အရေးပေါ်လာရင် နှမ်းကြိုပေးငွေယူပြီးတော့ ချက်ချင်းဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်းပဲ သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မလိုလောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ညည်းတို့ကိစ္စက အစကတည်းက ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ထုံးမရှိစံမရှိနဲ့”

“ငါလည်းအေ - ညည်းမို့လို့ဖွင့်ပြောရတာပါ။ ဘယ်သူမှတော့ မသိပါစေနော်”

“အေးပါ - ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး - စိတ်ချပါ”

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မိုးချုပ်ခါနီးမှ ရွာသို့ နွားများ ပြန်သွင်းခဲ့လေသည်။

✓✓✓

ဝါတွင်းသုံးလကြာကာလအတွင်းတစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာအကြောင်းစပ်ရန် ရှိသောသားရေးသမီးရေးကိစ္စများကိုလူကြီးမိဘအချင်းချင်းတိုင်ပင်နှီးနှော လေ့ရှိသောအချိန်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ဝါကျွတ်သည်နှင့်ထိမ်းမြား မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲများပေါ်ထွက်လာကြခြင်းပင်။ ထိုနှစ်ဝါတွင်းကာလတွင် သပြေယဉ်ရွာမှ ကိုစံငြိမ်း၏မိဘများက ကုန်းကြီးရွာမှ မိန်းကလေးတစ် ယောက်နှင့်စေ့စပ်ထားမည်ဟုသတင်းထွက်ပေါ်လာသည်။ ကုန်းကြီးရွာနှင့် သပြေယဉ်ရွာတို့မှာ သိပ်မဝေးလှ။ မကွေးမှ နတ်မောက်သို့သွားသော ကား လမ်းမကြီး၏ (၁၄) မိုင်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိကြ၏။ ကုန်းကြီးရွာသည် ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ တောင်ဘက်ဘေးတွင်ကပ်လျက် တစ်ဖာလုံခန့် အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ သပြေယဉ်ရွာကတော့ ထိုလမ်းမကြီး၏ မြောက် ဘက်တစ်မိုင်သာသာခန့်အကွာတွင် တည်ရှိသောကြောင့် ရွာနီးချင်းများဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထိုသတင်း ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် မခင်ဆက်သည် နောင်အတွက် စိတ်ပူရလေပြီ။ မိုးတွင်းကာလများ ဖြစ်သည့်အတွက် ရွာနီးဝန်းကျင်မှာပင် နွားကျောင်းနိုင်ပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ငယ်ရွယ်သူများကို နွားကျောင်းစေပြီး အရွယ်ရောက်ကြသူများမှာ တောင်သူတို့ သဘာဝအရ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရပေသည်။ မခင်ဆက်နှင့် မနောင်းတို့သည်လည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငါအလုပ်ခွင် ဝင်နေကြရသဖြင့် မတွေ့ဖြစ်ကြရသည်မှာ အတော်ပင်ကြာပေပြီ။

ယနေ့သည်တောရွာများ၏အစဉ်အလာအရ ဗလိနတ်စပ.သကြမည့် နတ်ပွဲရှိသည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ဝါဝင်ချိန်မှာဖြစ်စေ၊ ဝါထွက်ချိန်မှာဖြစ်စေ နတ်ပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိကြ၏။ သို့အတွက် တစ်ရွာလုံးအလုပ်နားကြပြီးနောက် နတ်ပွဲ အတွက်ပြင်ဆင်နေကြချိန်လည်းဖြစ်၏။ မခင်ဆက်သည်အိမ်မှပြုလုပ်ထား သော မုန့်များမှ အဦးအဖျား မုန့်များကိုယူ၍ ရွာဦးကျောင်းသို့ သွားရောက် လှူဒါန်းလိုက်သည်။ ရွာဦးကျောင်းမှ ပြန်အလာတွင် ရွာအဝင် တံခါးအနီးရှိ တမာပင်အောက်တွင် ခေတ္တမျှ ထိုင်နေလိုက်မိသည်။ အမှန်မှာတော့ ရုတ်သု

ငယ်ချင်း မိနောင်းအတွက် အတွေးပေါင်းစုံစွာဖြင့် ပူပန်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။ မိနောင်းအတွက်မည်ကဲ့သို့အကူအညီပေးရမည်ကိုစဉ်းစားခန်းစွင့် နေမိတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ရွာအရှေ့ဘက် ထန်းတောဆီမှ မြူအိုးများကို ရွှေ့နောက်ထမ်းလျက်ဖြင့် ကိုညီဇွေးလာနေသည်ကိုမြင်နေရ၏။ မခင်ဆက် အနီးသို့ ကိုညီဇွေးရောက်လာသောအခါ...

“ကိုညီဇွေး-ဒီနေ့ ရှေ့မှာလည်း ငါးလုံး၊ နောက်မှာလည်း မြောက်လုံး တောင်မှပါလား၊ မြူအိုးတွေ ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကိုညီဇွေးသည် တမာပင်အောက်တွင် မြူအိုးများကို ခေတ္တချလိုက်ပြီး ထမ်းဝိုးကိုပါဖြုတ်လိုက်သည်။

“အေးဟ-ဒီနေ့ တို့ရွာက သူကြီးအိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ အစိုးရကြီး ထောက်ခံ သူကြီးက မှာထားတာ။ အဲဒါကြောင့် သူကြီးအိမ်ကို သွားဖို့ရမှာ လေ”

“ဪ-သိပြီသိပြီ၊ ဟုတ်ပါတော်။ အဲဒီအစိုးရကြီးလေ၊ မနေ့ညနေက ရွာလယ်လမ်းမှာ မူးပြီးလမ်းလျှောက်လာတာ၊ လမ်းလုံးပြည့်ပဲ၊ ကျုပ်ကို တောင်ဝင်တိုက်တော့မလို့၊ မနည်းပဲရှောင်ပြေးခဲ့ရတာ”

“တို့ရွာကို လာဖူးတဲ့ အစိုးရတွေထဲမှာတော့ အဲဒီကုလားကြီးက တော် တော်သောက်နိုင်တာပဲ။ ငါဆိုရင် ထန်းသုံးပင်ထွက်တဲ့ ထန်းရည်ပြုတ်တာ ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုညီဇွေးသည် မခင်ဆက်အနီးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ခေတ္တ အနားယူလိုက်သည်။ သူ့အလုပ်က ထန်းတက်သောအလုပ်နှင့် ရွာ ဆော်အလုပ်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ပြောသော အစိုးရကြီးဆိုသူမှာ နယ်ချဲ့လက်အောက်ခံ အိန္ဒိယတပ်မှ ပုလိပ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ရွာသို့ အခွန် စိစစ်ဖြင့် ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုခေတ်အခါက အညာကျေးလက်မှာ တွင်ကြုံကဲ့သို့ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတိုဝတ်၍ လာကြသောပုလိပ်များဆို

ရွာသူရွာသားများက အစိုးရဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြလေသည်။ ကိုညီခွေးသည် ခဏမျှအမောခြေပြီးနောက် ...

“ဟဲ့ - မိခင်ဆက်၊ နင့် သူငယ်ချင်း မိနောင်းတစ်ယောက်က အခုတလော မမြင်မိပါလား။ အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်နေတာလားမသိဘူး”

“မသိပါဘူးတော် - ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုညီခွေး၊ တော် - အဲဒါတွေကို သူကြီးအိမ် သွားပို့ရမှာဆိုရင် မိနောင်းတို့အိမ်ကို ဝင်ပြီး ပြောခဲ့ စမ်းပါ။ ညနေကျရင် နတ်ပွဲလာရင် ကျောင်းမြောက်ဘက်က မန်ကျည်းတန်း မှာ ကျုပ်စောင့်နေမယ်လို့ ပြောပေးပါနော်။ ကျုပ် သူငယ်ချင်းနဲ့ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ”

“အေး - ငါ ဝင်ပြီး ပြောခဲ့လိုက်ပါ့မယ်။ က - ငါ - သွားဦးမယ်နော်”

ကိုညီခွေးသည် ထမ်းပိုးဖြင့် မြူအိုးများကို လျှိုကာ ထမ်းလိုက်ပြီး ရွာ ဘက်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။ မခင်ဆက်ကတော့ လေးတွဲသော သက်ပြင်း ထန်ချက်တို့မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။ ညနေ အချိန်တွင် မနောင်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန်ရရန်အတွက် မိမိလုပ်စရာရှိသည်များကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းမြောက်ဘက်ရှိ မန်ကျည်းတန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိနောင်း ရောက်နှင့်နေသည်ကို အတန်ဝေးသောနေရာမှပင် မြင်လိုက်ရ၏။

မခင်ဆက်လည်း မိနောင်းထိုင်နေသော မန်ကျည်းပင်အောက်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မိနောင်း - မတွေ့တာ ကြာလို့လား မသိဘူး။ နင် ပိန်သွားသလိုပဲ”

မနောင်း၏ မျက်နှာမှာ မတုန်မလှုပ် အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေသည်။

“မိခင်ဆက် - နင် ဟိုသတင်းကို ကြားပြီးပြီလား”

“အေး - ကြားပြီးလို့ စိတ်ပူတာနဲ့ ညည်းနဲ့ တွေ့ရအောင် ကိုညီခွေးနောက် ကို မှာလိုက်တာ။ ညည်း - ကိုစံငြိမ်းနဲ့ တစ်ခါလောက် တွေ့ဖို့ကောင်းတယ်”

မနောင်း၏ ဘီသံကို ထပ်မံကြားရပြန်သောအခါ ကိုစံငြိမ်းမှာ များစွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် အကြောက်လွန်နေပေပြီ။ ပျူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိမ်အဝင်ဝရှိ ဆူးတံခါးဆီသို့သာ မပိုတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။ တုံးလုံးပင် မလှနိုင်တော့။ မကြာမီ ရွာဦးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံကို ကြားရပြီ။ မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ကြည့်နေသော ကိုစံငြိမ်းအဖို့ အားတက်လာသလိုလို

“ငါ - သူနဲ့တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူ ပြောတာကတော့ မိဘတွေစီမံတာကို ဘယ် လိုနည်းနဲ့ လွန်ဆန်ရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေပါတယ်တဲ့။ အခုချက်ချင်း တော့ ခေါင်းတွေ ပူထူနေပြီး စဉ်းစားလိုက် မရသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ငါလည်းပဲ အခုတလော ခေါင်းတွေ မူးရတာနဲ့ တစ်ခါတလေ အန်ရတာနဲ့ ငါ့အထင်တော့ ဟိုဥစ္စာများ ဖြစ်နေပြီလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးအေး။ အခု - ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

အလွန်နှုတ်သွက်လက်သွက်ရှိလှသော မခင်ဆက်တစ်ယောက်က ပုခုံး ပြီး နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ အကြာမှ မခင်နောင်းက ...

“ငါ - အခုဆိုရင် အလုပ် မလုပ်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ညဘက်မှာ ခွေးတွေ အူတဲ့ အသံကို ကြားရပြီဆိုရင် ရင်ခေါင်းထဲမှာ အောင့်အောင့်လာပြီး တဒုန်း ဒုန်းနဲ့၊ တော်တော်ကြာအောင် ခံစားရတယ်။ ပြီးရင် - မောဟိုက်သွားတော့ တာပဲ။ တစ်ခါမှာ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူးအေ။ ညောင်ပင်သာရွာက ဗိဇ္ဇာ ဆရာကြီး ဦးဖြူပြောတာကတော့ နှလုံးရောဂါဆိုလားပဲ။ ဟိုကိစ္စက တစ်မျိုး၊ ရောဂါက တစ်မျိုးနဲ့ ငါတော့ သေချင်တော့တာပါပဲ - သူငယ်ချင်းရယ်”

“မိနောင်းကလည်းဟယ် - ရောဂါက ကုလို့ရပါတယ်။ ဟိုကိစ္စအတွက် လည်း ပူမနေပါနဲ့။ ငါ - ကိုစံငြိမ်းနဲ့တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ စိတ်ချနေ - ဟုတ်ပြီလား”

“မိခင်ဆက်ရယ် - နင်တစ်ယောက်ပဲ ဝါဘဝကို နားလည်စာနာပေးနိုင် တာပါ”

“ဘာမှ ပူမနေနဲ့ - သူငယ်ချင်း၊ ကိုစံငြိမ်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ငါရှင်းပေး မယ်”

နောင်တ ဖျက်ချည်များပဲလျက် မခင်ဆက်၏မျက်နှာကို အတော်ကြာ အောင်ဝင် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော်ငြားလည်း ဤမျှအထိ ကြာအောင် တစ်ခါသော်မျှ စိုက်မကြည့်ဘူးခဲ့ပေ။ ထို့နောက် ရင်ခေါင်းသံဖြင့် ...

“အေးပါ - မိခင်ဆက်ရယ်။ သူငယ်ချင်းရယ်...”

ထုံးစံထက်ပို၍ သူငယ်ချင်းရယ်ဟု ပါ ထပ်ဆင့် ပြောလာသဖြင့် မခင်ဆက် အဖို့ ပိုမိုစိတ်ထိခိုက်ရတော့တော့သည်။ နတ်ပွဲကျင်းပရန် လူများရောက်ရှိလာတော့မှာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် လူချင်းခွဲလိုက်ကြတော့ ၏။ ထိုနေ့က မခင်ဆက်သည် ည (၇) နာရီခန့်တွင် ရွာ၏အရှေ့ဘက်သို့ အရဲ စွန့်၍ သွားခဲ့ပေသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ကိုညီခွေး၏ ထန်းတောမှ ထန်းရည်သောက်ပြီး ပြန်လာနေကျဖြစ်သော ကိုစံငြိမ်းကို စောင့်ရန်ဖြစ် သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း တံတောင့်ထွာခန့်ရှိမည့် ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်း ကို ကိုင် ဆောင်ထားလျက်၊ စကားပြော အဆင်မပြေခဲ့ပါက မှတ်လောက်

သားလောက်အောင် လက်စွမ်းပြလိုက်မည်ဟုလည်း စိတ်ထဲ၌ ကြုံးဝါးထား သည်။ မခင်ဆက် လက်မြန်ပုံကိုတော့ သပြေယဉ်တစ်ရွာလုံး သိပြီးသား ဖြစ်၏။ သိပ်မကြာပါချေ။ ကိုစံငြိမ်းတစ်ယောက်ကိုတော့ သပြေယဉ်တစ်ရွာ လုံး သိပြီးသား ဖြစ်၏။ သိပ်မကြာပါချေ။ ကိုစံငြိမ်းတစ်ယောက် ယိုင်တိ ထိုင်ထိုးဖြင့် သိုင်းကွက်နင်းကာ ပြန်လာပါချေပြီ။ မခင်ဆက်အနီးသို့ အရောက်တွင် ...

“ကိုစံငြိမ်း”

မာကျောသောအသံ၊ ကိုင်ထားသော တုတ်နှင့် မခင်ဆက်ကို မြင်လိုက် ခုသည်အခါ ...

“ဟိုက် - ဝူး - လန့်လိုက်တာဟာ။ မိခင်ဆက်ပါလား။ သောက်ထား တာလေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။ နင် - ညီခွေး ထန်းတဲကို သွားမလို့လား”

“ဒီမှာ စကားကို စည်းကမ်းနဲ့ပြောပါ။ ကျုပ်တို့က စည်းနဲ့၊ ကမ်းနဲ့၊ ဓလေ့ နဲ့ နေတဲ့လူတွေ တော်လိုချည်းများ အောက်မေ့နေသလား။ ကျုပ်က အခု တော့ကို စောင့်နေတာက မိနောင်းကိစ္စအတွက် ရှင်းချင်လို့”

“ဟာ - အထင်မလွဲပါနဲ့ - မိခင်ဆက်ရယ်။ ငါ့မိဘတွေက စီစဉ်ပေမယ့် ငါကတော့ မိနောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူး။ စိတ်သာချ - ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်ကျရင် ငါဒီရွာက ထွက်သွားမှာ။ ညီခွေးကိုလည်း ငါထွက်သွားမယ် လို့ ပြောခဲ့ပြီ။ နင် - မေးကြည့်ပေါ့ဟာ။ နင် သိအောင်တော့ ပြောခဲ့မယ်။ ရေနံ ချောင်းအနောက်ဘက်က ရှားတောရွာကိုသွားပြီး ရှောင်နေမှာ။ စီစဉ်ထား တဲ့ကိစ္စတွေ ဖျက်လောက်ပြီလို့ သတင်းရမှ ငါပြန်လာမှာ။ အဲဒါကို မိနောင်း သိအောင် ပြောဖြစ်အောင်တော့ ပြောပေးပါ။ မိခင်ဆက်ရယ် - ငါ့သွားတော့ မယ်နော်”

မခင်ဆက် ဘာမှပြန်မပြောမီ၊ အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်သွားမယ့် သူ ကိုင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်အရှိန်ကြောင့် လေပြည်တိုးသွားတားသလား ဒါမှမဟုတ် တကယ့်စိတ်ရင်းအမှန်ပဲလား။ မခွဲခြားတတ်ပါလေ ဟိုညီခွေးနှင့်

တွေ့ဖြစ်သောအခါကျမှ မေးကြည့်ရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်ထားလိုက်သည်။ ကိုစံငြိမ်းရွာထဲသို့ ရောက်လောက်ပြီဆိုမှ မခင်ဆက်လည်း ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။ ချစ်သူငယ်ချင်း မိနှောင်းအတွက်တော့ ဝမ်းသာရမလိုလို။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကိုစံငြိမ်း ထွက်သွားသည့်အကြောင်း ရွာထဲတွင် သတင်းပြန့်နှံနေပေပြီ။ ထိုသတင်းကိုတော့ မခင်ဆက် သဘောကျမိလေသည်။ ဤလရာသီမျိုးသည် တောရွာများတွင် အလွန်အရေးကြီးသော နှမ်းခါချိန် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ရွာလုံး အလုပ်ရှုပ်ကြရသော နေ့ရက်များဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ နှမ်းစိုက်သူများ၏ ဘဝမှာ မလွယ်လှပေ။ နှမ်းခါချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် တစ်နေ့တုန်းတစ်နေ့ခန်း မနားကြရတော့။ ယနေ့ မခင်ဆက် နှမ်းခါသွားရသည့် ယာခင်းသည် ရွာနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး နှမ်းဆိုင်တန်းကလည်း ဖျားလှသည်။ ည (၇) နာရီလောက်မှသာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့၏။ ပင်ပန်းသည့်အကြောင့် ထမင်းဆာလွန်းပြီး အူများပင် နာသလို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ထမင်းစားပွဲခုံပိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး နီးအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အမေ - ဘာဟင်းချက်ထားတာလဲ”

အဘွား သာမယ်က လေးလေးပင်ပင် လေသံမျိုးဖြင့်...

“ကဆစ်သီးနဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ချက်ထားတယ် - မိန်းကလေး”

ဆာနေသော မခင်ဆက်အဖို့ အဖြေမရမီကပင် ထမင်းတစ်လုတ် ဝင်ပြီး နေပေပြီ။ အမေ၏ လေသံသည် ဓါတိုင်းနှင့်မတူ။ လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေသဖြင့်...

“အမေ - နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် - မိန်းကလေးရယ်။ အမေ - ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

မခင်ဆက် စိတ်ထဲ၌ စနိုးစနောင့်တော့ ဖြစ်မိသည်။ ထမင်းလုတ်ကို အိမ်နရင်းမှ ဗလုံးဗထွေးဖြင့်...

“အမေ - သမီးတို့ တစ်ရပ် ပြောစရာရှိတယ် ထင်တယ်။ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြော”

“အင်းလေ - သမီးက ဇွတ်မေးနေမှတော့ ပြောရတော့မှာပေါ့။ သမီးသူငယ်ချင်း မိနှောင်းတစ်ယောက်တော့ ဒီနေ့ နေဝင်ချိန်လောက်ကပဲ ဆုံးသွားရပြီ”

“ဘာ - ဗလူး - ဝူး - ဝူး - ဝေါ့”

ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းများ ထွက်ကျကုန်တော့၏။ မခင်ဆက်သည် ထမင်းဆိုဆက်မစားတော့ဘဲ ရွာလယ်ပိုင်းသို့ အပြေးအလွှား သွားပေပြီ။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း အတွေးပေါင်းစုံလျက်။ မနက်ပိုင်းကမှ ကိုစံငြိမ်း ရွာကထွက်သွားသည်။ နေဝင်ချိန်ကျတော့ မိခင်နှောင်းက လူလောကမှ ထွက်ခွာသွားပြန်သည်။ တွေ့ခွင့်ပင် မရလိုက်။ သည်လောက်မြန်မည်ဟုလည်း နည်းနည်းဆက်မျှ မတွေးမိ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေက တစ်သိုက်တစ်ဝန်း၊ တစ်သက်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေလာခဲ့သော မခင်ဆက်အဖို့ မနှောင်းအတွက် အနည်းနေရုံမျှနှင့် မပြီးတော့။ မပြောလိုက်ရသည့် ဝန်တာကိုလည်း ရင်ဖွင့်ချော့ရှာမတွေ့။ သောကတွေပါပွားခဲ့ရတော့သည်။ မိနှောင်းတို့အိမ်မှာလူတွေ မများနေသောကြောင့် အလောင်းနားရောက်အောင် အတော်ကြိုးစားရသည်။ ဆေးဆရာကြီး၏ ပြောကြားချက်အရ နှလုံးရပ်သွားသည့်အတွက် ဆေးသွားသည်ဟု သိကြရ၏။ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်း၍ အိမ်မှာ သုံးရက်ထားသည်။ ဆွေမျိုးစုံအောင် စောင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာပင် ကိစ္စပြီးဆောင်ရွက်မည်ကို သိလိုက်ရသည်။ မိနှောင်း၏ အလောင်းကို ကြာကြာကြည့်ရက်တော့သဖြင့် မျက်ရည်သုတ်လျက် ပြန်ခဲ့တော့သည်။ ချစ်သူငယ်ချင်းအား ဝမ်းသာစရာစကား မပြောလိုက်ရခြင်းကို တွေးမိတိုင်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ညအိပ်ရာဝင်သည့်အချိန်မှာလည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မက်ကြုံခဲ့သော မိနှောင်းတို့၏ အခြေမုန်ကို သူတစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူမှလည်း မသိ။

နောက်ဆုံး၌ မြန်လွန်းသည့် သေခြင်းတရားကိုသာ ထပ်မံထပ်မံအပြစ်တင်
ရင်းသက်ကြီးခေါင်းချကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာမှသာ အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

✓✓✓

မနောင်းဆုံးပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ကိုစံငြိမ်းရွာသို့ ပြန်ရောက်လာ
သည်။ မည်သို့မည်ပုံ သတင်းကြားရသည်ကိုတော့ မသိကြရ။ ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း အလောင်းပြင်ထားသော ခေါင်းတလားနားတွင် တစ်နာရီ
လောက်အထိ ထိုင်ပြီးမှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သွားရှာသည်။ ငိုချင်ပါသော်လည်း
ငို၍ မဖြစ်ပါ။ ရွာသူရွာသားအချင်းချင်းဆိုသည့် သဘောမျှလောက်သော
အမှုအရာပြရပေသည်။ သူ့ရှင်ထံ၌ အမှန်တကယ်ရှိနေသော ခံစားချက်များ
ကိုတော့ ကြိုက်မှတ်မျှသိပ် ခုံးကွယ်ထားရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့်
တိုညီခွေး၏ ထန်းတောသို့သွားပြီး ထန်းပင်ကျရည် နှစ်မြူခန့်ကုန်သည်
အထိ ဆက်တိုက်သောတပစ်လိုက်သည်။ ကိုညီခွေးက တားသည်ကိုပင်
လတ်ဝမ်း ကိုညီခွေးနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောကြပြီးနောက် လမ်းကို
အနိုင်နိုင်လျှောက်လျက် ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နေဝင်လုလု ဆည်းဆာအချိန် ဝယ် တိမ်ပန်းချီ အဆင်ဆန်းများအား
အုံ့မခန်းအလှဆင်ပေးနေသော တိကျအလင်းရှင်ကြီးသည်ပင် ဈေးတော
သော စွမ်းအင်များဖြင့် နှုတ်ဆက်စပြုနေပေပြီ။ ဤမျှလှပနေသော နောက်ခံ
ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့ဝယ် ဦး တည်ရာမဲ့နေသည့် ဟန်ပန်ဖြင့် ဒယ်အယိုင်း
လမ်းလျှောက်နေသော ကိုစံငြိမ်း ၏ ပုံရိပ်ကတော့ အကျည်းတန်ပေစွာ
ရွာသို့ရောက်နိုင်ခဲ့လှသည်ထင်၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ရွာကို
မမြင်ရသေး။ အားစိုက်သွားနေရသဖြင့် ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ။ စိတ်မရှည်နိုင်
တော့။ တတ်လည်း မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ရောက်သည့်နေရာမှာပင် အိပ်
လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရာ အရှိန်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့သို့
မှောက်လျားထိုးလဲသွားတော့သည်။

ဦးစင်သုရား-ဦးစင်းဘုရား၊ ဒကာကြီး ပြောတာ
ဟုတ်တယ် ဘုရား။ ဦးစင်းရှေ့နားပေးမှာ သေသွားတဲ့
ဒကာမကြီး ခေါင်းတလားကိုငါ့ပြီး ရုပ်နေတယ်။
လက်တစ်ဖက်မှာလည်း ပျဉ်ပြားကြီးကို
ကိုင်ထားတယ် ဘုရား ...

လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်၍ ကုန်းထလိုက်ချိန်တွင် နေဝင်စအချိန်
အလင်းရောင်ဈေးဈေးဖြင့် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အလွန်ထင်
ထိတ်လန့်သွားမိတော့သည်။ မူးနေသည်မှာလည်း ဘယ်ဆီသို့ ရောက်သွား
ပြီကို မသိရတော့။ သူ ဇွက်ထားခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့်
သူ့ရှင်ဘတ်အောက်တွင် ရောက်ရှိနေရသည်ကို စဉ်းစား၍မရ။ အခုလို
သွားသောကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို သေချာစွာ ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည့်
ထိုအခါကျ မှပင် ပိုမိုလန့်ချပ်သွားရုံမျှမက ချက်ချင်းရွေးစေ့မှူး ထွက်လာ
သည်အထိ ကြောက်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရလေတော့သည်။

ကြောင့်ဆိုသော် သူ ရောက်နေသောနေရာမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။ ထိုမျှမက သူလဲကျသွားသည်မှာလည်း ကိုသာပု၏မြေပုံပေါ်မှာ။ သူခေါင်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီး၍ ကြီး၍ လာသည်ဟု ခံစားနေရပြီး ဆံပင်များမှာလည်း ထောင်နေပေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဖြိုးဖြိုးဖြန်းဖြန်း ထလာပြီးနောက် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ခါ ထိုနေရာမှာပင် မေ့မြောလဲကျသွားတော့သည်။

သူပြန်လည်သတိရလာသောအချိန်တွင် သူငယ်အိပ်ဆိတ်ကြက်တွန် သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ခေါင်းထဲတွင် ဆိုကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေပြီး ဇက် လေးနေသောကြောင့် ခေါင်းထူနိုင်ရန်ပင် ကြိုးစားနေရသည်။ အမူးပြေနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရွာသို့တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ အိပ်ရာထဲသို့ရောက် သည့်တိုင် မည်သို့မျှ အိပ်မပျော်။ တစ်ခါတစ်ခါရင်ထဲမှ အလုံးကြီးက ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ထိုးနေသေး၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အသက်ရှူ ရပ်သွားမလားပင် ထင်မှတ်ရသည်။ သန်းခေါင်ကြတ်များ တွန်ကြလေပြီ။ ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့ ဆူထဲခါးအပြင်ဘက်မှ...

“ကိုစံငြိမ်း-ကိုစံငြိမ်း”

မနောင်း၏ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆူးတံခါးဆီသို့ ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ငါးသေတ္တာဘူးခွံထဲတွင် ထည့်၍ ထွန်းထားသည့် ရေနံဆီမီးခွက်၏ မီးရောင်မှိုန်မှိုန်တွင် ဆူးတံခါးကို ကောင်းစွာ ဖြင်နေရသည်။ တောရွာများတွင် အိမ်ရှေ့အဝင်ပေါက်ကို ပြုလုပ်ရာဝယ် ဆီးဆက်များကို ထပ်၍ ထပ်၍ ဝါးဖြင့် ညှပ်ချည်ပြီးနောက် မ.၍ပိတ်ရ။ မ.၍ ခွင့်ရသော ဆူးတံခါးများကိုသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ နောက်ထပ်တစ်နာရီ လောက်အကြာတွင်...

“ကိုစံငြိမ်း-ကိုစံငြိမ်း-ကျုပ် ဒီမှာ ရှိတယ်လေ”

မနောင်း၏ ခေါ်သံကို ထပ်မံကြားရပြန်သောအခါ ကိုစံငြိမ်းမှာ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် အကြောက်လွန်နေပေပြီ။ ပြုံးကျယ်ဝိုင်းဝက်

သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိမ်အဝင်ဝရှိ ဆူးတံခါးဆီသို့သာ မမှိတ်မသုန် စိုက် ကြည့်နေတော့သည်။ တုံးလုံးပင် မလှဲနိုင်တော့။ မကြာမီ ရွာဦးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံကို ကြားရပြီ။ မတုန်မလှုပ်ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ကြည့်နေသော တိုစံငြိမ်းအဖို့ အားတက်လာသလိုလို။ မကြာမီ အရက်ကျင်း၍ အလင်း ရောင် ပေါ်လာတော့မည်။

“ကိုစံငြိမ်း-ကိုစံငြိမ်း-တော်မလာရင် ကျုပ်မလာလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လာရတော့မယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဆူးတံခါးအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသော မနောင်း တိုကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရပါသည်။ မနောင်း၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် နောက် ဘက်တွင် ရှိနေပြီး အစုံးမပါသော ခေါင်းတလားကို ဆွဲထားသည်။ ခေါင်း တလားကြီးသည် လက်ကိုင်မထားသောဘက်မှာ မြေကြီးနှင့် ထိလျက် တရွတ်တိုက်ဆွဲထားသည့် ပုံစံဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းတလား၏ ဘေးဘက်များတွင်လည်း “မနောင်း” “အသက် (၂၆) နှစ်” ဟု ရေးထားသည်ကို မြင်နေရပေသည်။ မနောင်း၏ ညာဘက်လက် တတော့ ရှေ့ဘက်မှာ ရှိနေပြီး သူလက်ထဲတွင် ပျဉ်ချပ်ကြီးကို ကိုင်ထား၏။ တိုစံငြိမ်း နည်းချဲ့ထဲတွင် ဖွက်ထားခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကြီးပင် ဖြစ်နေပြန်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ခဏအကြာတွင် မနောင်း သည် ဆူးတံခါး၏ အပြင်ဘက် မှာ ရပ်လျက်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထား သော ပျဉ်ချပ်ကြီးအား ထောင်ပြလိုက်သည်။ ထိုပျဉ်ချပ်ကြီးပေါ်တွင် ကိုစံငြိမ်း ၏ လက်ညှိုးမှ ထွက်လာသောသွေးဖြင့် ရေးထားခဲ့သည့် “သစ္စာ” ဆိုသည့် စာလုံးနှစ်လုံးကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ ပျဉ်ချပ်ကို ထောင်ပြ ပြီးနောက် မနောင်းသည် ကိုယ်ထည်မပျက်။ ခေါင်းတလားကြီးကို တရွတ် တိုက်ဆွဲလျက်ဖြင့် ဆူးတံခါးကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်လာလေသည်။ တိုစံငြိမ်းသည် နောက်ဖေးလှေခါးမှ အပြေးဆင်းပြီးနောက် ဦးတည့်ရာ ပြေးလေတော့၏။ ပါးစပ်မှလည်း...

“လုပ်ကြံပါဦးချို့-ကယ်ကြံပါဦး၊ မိနောင်း-ကျပ်နောက်ကိုလိုက်နေတယ်၊ ကယ်ကြံပါချို့...”

ထပ်တလဲလဲ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရင်း ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားနေတော့သည်။ အရှက်ဆွမ်းခံရန် ထွက်လာသော ဦးဇင်းနှင့် ကိုရင်များကို ရွာလယ်လမ်းတွင် တွေ့လိုက်ရသော အခါအားတက်လာပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ကြွလာသော ဦးဇင်းတိလောက၏ ခြေတော်ကို ဖက်လျက်...

“ဦးဇင်း-ဦးဇင်း-တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဦးဘုရား၊ တပည့်တော်နောက်ကို မိနောင်း လိုက်လာတယ်၊ ခေါင်းတလားကြီးကို ဆွဲပြီးလိုက်နေတာ ဘုရား၊ ဟို-ဟို-ဟိုမှာ-ဘုရား”

ကိုစံငြိမ်းက နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ အရှင်တိလောကသည် ကိုစံငြိမ်း လက်ညှိုးထိုးပြသောနေရာကို ကြည့်ပါသော်လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရပေ။

“အကာကြီး-စိတ်ချောက်ချားနေတာပါ၊ ဦးဇင်းတော့ ဘာကိုမှ မမြင်ရပါလား၊ သရက်ကန်ခြံခြံ ဂုဏ်တော်ခြံခြံ ရွတ်လိုက်ပါလား”

“ထင်-ထင်မို့-ဘုရား၊ ဝပ်-ဝပ်-ခွံ-ခွံ-သ-သ-က-ဟို-ဟိုမှာ-ရပ်ကြည့်နေတယ် ဘုရား”

ကိုစံငြိမ်းသည် ကြိုးစားရွတ်ဆိုပါသော်လည်း ပီပီသသ ဖြစ်မလာနိုင်။ မနောင်းကို တောက်လျှောက်မြင်တွေ့နေရသည်ကလည်း သူ၏ အကြောက်လွန်နေသောစိတ်ကို ပြဿနာပေးသည်သာ။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ဆုံးမှ ကိုရင်ငယ်နှစ်ပါးက ဦးတိလောက၏ရှေ့ပါးတစ်ပြန်အကွာခန့်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက် ပါးစပ်မှလည်း...

“ဦးဇင်းဘုရား-ဦးဇင်းဘုရား၊ အကာကြီး ပြောတာ ဟုတ်တယ် ဘုရား၊ ဦးဇင်းရှေ့နားလေးမှာ သေသွားတဲ့ အကာမကြီး ခေါင်းတလားကိုင်ပြီး ရပ်နေတယ်၊ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း ပျဉ်ပြားကြီးကို ကိုင်ထားတယ် ဘုရား”

“ဟဲ့-ကိုရင်တွေ၊ နင်တို့ တဏှယ်မြင်နေရတာလား”

“တင်ပါ-ဟုတ်ပါတယ်-ဘုရား”

ထိုအခါအရှင်တိလောကသည် ခေတ္တမျှ ရပ်တော်မူ၍ ခေတ္တသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လိုက်ပေသည်။ မနောင်းပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ကိုရင်လေးများ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဦးတိလောကသည် ကိုစံငြိမ်းအား ကျောင်းသို့ သွားနေနှင့်ရန် မှာကြားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဆွမ်းခံကြသွားသည်။ ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိကြသော အိမ်များမှ ဆွမ်းလောင်းရန် စောင့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရ၏။

ကံနီမ့်နေသူတချို့သည် ခေါင်းတလားကြီးကို မြေကြီးတွင် တရွတ်ဆွဲလျက် ပျဉ်ချပ်တစ်ခုကို ကိုင်ကာ ကိုစံငြိမ်းနောက်မှ လိုက်ပါနေသော မနောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရပေသည်။ တချို့ဆိုလျှင် အရှက်ဆွမ်းကိုပင် မလောင်းရဲတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးကုန်ကြသဖြင့် ရွာလယ်လမ်း တစ်လျှောက် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ကိုစံငြိမ်းအား အိမ်စောင့်နတ်၊ ဝိုင်းစောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်တို့လည်း မကယ်နိုင်ပြီ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဦးတိလောက၏ မိန့်မှာစကားအရ ရွာဦးကျောင်းသို့သာ ပြေးရတော့သည်။ ကျောင်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ လုံခြုံပြီးအထင်ဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မနောင်းသည် ကျောင်းအဝင်ဝတွင်ရပ်ပြီး ပျဉ်ချပ်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်-ကိုစံငြိမ်းနောက်သို့ အပြေးအလွှားဆက်လိုက်လာသည်။ ကြရာမသိ ဖြစ်နေသော ကိုစံငြိမ်းသည် ကျောင်းပေါ်အထိတက်ပြေးရ၏။ ဘုရားခန်းရှိ ဘုရားပလ္လင်ကို ကွယ်လျက် ပုန်းနေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ဦးကုဏ္ဍက မရှိဝေးသုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော အင်ကြင်းရွာသို့ ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲအတွက် ကြာသွားနေသည်။ ကိုစံငြိမ်းသည် ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မနောင်းကား ခေါင်းတလားဆွဲလျက် လိုက်လာဆဲပင်။ ကျောင်းကြီးပေါ်တွင်လည်း သူလယ်သမီးပျဉ်ချပ်ကို ထောင်ပြခြင်းအားဖြင့် ဝင်ခွင့်ရသွားပြန်ပါသည်။ ကိုစံငြိမ်းအား

ကယ်မည့်သူ မရှိတော့သလို မြေးစရာလည်း မရှိတော့ပြီ။ ကျောင်းနောက်
ဘက် စင်ပြင်ပေါ်တွင် သပိတ်များကို ဆေးကြောနေသော ကပ္ပိယကြီး ဦး
ခွေးက ဘုရားခန်းဆီမှ ဆူညံသော အသံဗလံများကို ကြားနေရသဖြင့် --

“ဟိတ် - ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ ဆူညံ - ဆူညံ - လုပ်နေ
တာ”

ထိုအသံကြောင့် မနှောင်းသည် လိုက်နေရာမှ စေတ္တရပ်သွားသည်။
ကျောင်း၌ လူရှိကြောင်း သိသွားသော ကိုစံငြိမ်းသည် ပလ္လင်ကို ပတ်ဖြေ
နေရာမှ ဦးစံခွေးရှိရာ သပိတ်ဆေးစင်ပြင်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးသွား
လိုက်ရင်း...

“ဘကြီးစံခွေး - ဘကြီးစံခွေး၊ ကျွန်တော့်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။
ကယ်ပါဦးဗျာ - ကျွန်တော့်နောက်ကို မိခင်နှောင်းတောက်လျှောက်လိုက်နေ
လို့”

ကိုစံငြိမ်းသည် သွေးရှူးတန်းရှူးဖြင့် ဘစံခွေးကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။
ဘစံခွေးသည် နောက်သို့ ဝင်ထိုင်လဲကျသွားသဖြင့် လက်ထောက်ထားလိုက်
ရမ်းတိုစံငြိမ်း၏နောက်မှ တစ်၍လိုက်လာသော မနှောင်း၏ ပုံစံကို ဘစံခွေး
မြင်လိုက်ရသောအခါ လိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ် လန့်သွားပြီး...

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - မိ - မိနှောင်း၊ အလိုလေး - လေး - ခေါင်းတလားကြီးလည်း
ဆွဲလို့ပါလား။ နင့် - နင့်လက်ထဲက ဘာကြီးလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ၊
ဟုတ်ကော ဟုတ်ကြသေးရဲ့လား”

ကပ္ပိယကြီး ဦးစံခွေးသည်လည်း ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ရပြီ။ မနှောင်း
က ဘစံခွေးအား ပျဉ်ချပ်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ဦးစံခွေးလည်း အထပ်
ထပ် အစေ့စေ့ အစေ့စေ့ဖြင့် ဖတ်လိုက်သည်။

“သစ် - သစ် - စာ - ဆို - ဆိုပါလား။ ဟဲ့ - စံငြိမ်း နင်ကရော လုပ်လား”

ကိုစံငြိမ်းက သွေးရှူးသွေးတန်း။ ကပ္ပိယကြီးလည်း ကြောင်စိစိဖြစ်နေ
၏။ မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ ကိုစံငြိမ်းသည် လက်ခုပ်တစ်ဖောင် ကျော်ကျော်ဖြင့်
သော သပိတ်ဆေးစင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ မြေကြီးပေါ်သို့

ဝမ်းလျားမောက်လျက် လဲကျသွား၏။ အကျနာသွားသဖြင့် တော်တော်နှင့်
လှုပ်။ ဆက်လက်ထွက်ပြေးရန်အတွက် လူးလုန့် ဘစဉ်မှာပင် နောက်မှ
လိုက်လာသော မနှောင်းက ခုန်ချလိုက်ပြီး သူ ဆွဲလာသော ခေါင်းတလားဖြင့်
ကိုစံငြိမ်းအပေါ်မှ အုပ်ချလိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော ဦးစံခွေး
လည်း အကြောက်လွန်ကာ ရွာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပေသည်။ ဦးစံခွေး
သည် ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ရွာသူရွာသားများအား ပြောပြပြီးနောက် လူစုလျက်
ကျောင်းသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သပိတ်ဆေးစင်ပြင်အောက်ရှိ
မြေပြင်ပေါ်၌ မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် မလှုပ်မရှားရှိနေသော ကိုစံငြိမ်း
အား ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု စစ်ဆေးသောအခါ အသက်မရှိတော့ပေ။ ထိုအချိန်
မှာပင် အရှေ့ဂေါယာဆီမှ အလင်းတန်းများဖြာလျက် အာဒိစ္စ စက်ဝန်းကြီး
သည်လည်း ဝတ္ထုရားမပျက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုစံငြိမ်း၏အလောင်းကို ရွာအတွင်းသို့ သယ်ယူခွင့်မရှိပေ။ ယခုကဲ့သို့
သေခြင်းမျိုးကိုလည်း အစိမ်းသေစာရင်းသို့ သွတ်သွင်းကြသည်။ ၎င်းအပြင်
နေချင်းပြီး ကိစ္စတုံးရသောလေ့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုစံငြိမ်း၏အလောင်းကို
ရွာ၏အပြင်ဘက်ရှိ ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် အလောင်းစင်ပြင်၍ထားရသည်။
မနှောင်း၏အသုဘသည်လည်း ယနေ့ဆိုလျှင် သုံးရက်ပြည့်ပြီဖြစ်၏။ တစ်ရွာ
တည်းမှာ တစ်နေ့တည်း နှစ်လောင်းပြိုင် အသုဘချရသော အဖြစ်မျိုးသည်
ကြုံတောင့်ကြုံခဲကိစ္စမျိုးပင်။ အစဉ်အလာအရ အစိမ်းသေဖြစ်သော
ကိုစံငြိမ်း၏အလောင်းကို ဦးစွာမြေချရန် ဖြစ်သော်ငြားလည်း တစ်ရက်တည်း
တိုက်ဆိုင်နေသည့်အတွက် ရှေ့သောတိုက်ဆိုင်သောတော်တော်အသု
ပြောကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးများ တိုင်ဝင်ကြပြီး ကျောင်း၏
အလောင်းကိုရှေ့မှထားလျက် မြေချသည်။ သင်္ချိုင်းမြေသို့မလောင်းအလောင်း

ရောက်သောအခါမှ နောက်ကနေ၍ ကိုစံငြိမ်းအလောင်းကို ပို့ဆောင်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရသည်။

မစည်ကားအပ်သော အရာကိစ္စဖြစ်သော်ငြားလည်း ထိုနေ့က နှစ်လောင်းပြိုင် အသုဘအခမ်းအနားသည် စည်ကားလှသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့တစ်မဟုတ်ချင်း ပြန့်နှံ့သွားခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ မသာဓိလာကြသောလူများ၏ပြောဆိုဝေဖန်သံများမှာလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံကြား၍ပင်မကုန်ပါနိုင်။ မခင်ဆက်ကမသာဓိလိုက်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူထိုင်နေကျဖြစ်သော ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ထနောင်းပင်အောက်တွင် ထိုင်စောင့်၍ နေလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အဘယ်မျှချစ်ကြသည်ကို သပြေယဉ်ရွာသာမက ရွာနီးချင်းများပါ သိထားကြပေသည်။ သို့အတွက် မခင်ဆက်ကိုအမေးအမြန်းတူကြမည်မှာ မလွဲနိုင်။ ကြာလာလျှင် မခင်ဆက် ရင်ထဲမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးသည် ပွင့်ထွက်ကုန်ပါက ရှင်းလေရှပ်လေ ဖြစ်တုန်တော့မည်။ ထိုအခါဝယ် သူငယ်ချင်းကို ပေးထားခဲ့သော ကတိစကား ဖျတ်သွားဝေလိမ့်မည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကတိအပျက်မခံနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသောကြောင့် ဤနေရာတွင် လာထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထနောင်းပင်နှင့်သမိုင်းကုန်းမှာ နီးကပ်လျက်ရှိသဖြင့် သူသူငယ်ချင်းတို့ နောက်ဆုံး အနေနှင့် ကြည့်မြင်နိုင်ပေသည်။ မကြာပါချေ။ မနောင်း၏ ခေါင်းတလားအား မြေသို့ချလိုက်ကြပြီ။ ဤသို့နှစ်လောင်းပြိုင်သေကြရခြင်းကို နှစ်ဖက်သော ဆွေမျိုးများက အမျိုးမျိုး ဖွဲ့နွဲ့ငိုယိုခြင်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုငိုယိုသံများကို ကြား နေရသော မခင်ဆက်သည်လည်း ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းမရတော့။ ဘေးဘီ ဝဲယာတို့သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ သို့အတွက် အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိသည်။

“အဟီး - ဟီး - တော်တို့တွေ ပြောနေကြသလို နှစ်လောင်းပြိုင်မသာချလာတာ မဟုတ်ဘူးတော့၊ အဟီး - ဟီး - ဟင့် - သုံးလောင်ပြိုင်တော့၊ သုံးလောင်းပြိုင်၊ အဟီး - ဟင့် - ဟင့်”

သို့ကလို ငိုချလိုက်ရသည့်အတွက် မခင်ဆက်ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် ခေါင်းသွားရသည်။ အသုဘကိစ္စတွေပြီးသွားအောင်လည်း မနေချင်တော့။ သမိုင်းကုန်းထဲမှာလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေကြသဖြင့် မခင်ဆက်ကို စည်သူမျှသတ်မထားမိကြ။ မခင်ဆက်သည် ပြန်ရန်အတွက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ လိပ်ပြာလုံစေရန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်သည်။ မည်သူမျှမရှိကြောင်း သေချာသွားပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ -

“ထနောင်းပင်ကြီးရယ် - ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို တော် - သိပြီးသားပါ။ သူတို့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့တဲ့။ တော်လည်း မိနောင်းကို တျပ်လိပ် ခင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့ ပြောပေးပါတော်။ ကျုပ်မှာ တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောစရာ မရှိတော့လို့ပါ။ ကဲ - သွားမယ်တော်ဇေ”

ကြံရာမသိတော့ပြီမို့ ထနောင်းပင်မှန်း သိသိကြီးဖြင့် ရင်ဖွင့်စကား ပြောကြားမိလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ - အပြန်လမ်းတွင် မခင်ဆက်ရင်ထဲမှာ လေးပင်သော အရာများ မရှိတော့သလို ခံစားရပေသည်။

ရာသီစက်ဝန်း (၃)ပတ်ပင် လည်ပြီးခဲ့ပေပြီ။ ကိုညီမွေးနှင့် မခင်ဆက်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးဦး မကြည်စိန်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ထူးဆန်းသော သတင်းတစ်ခု ပြန့်နှံ့လာပါသည်။ သပြေယဉ်ရွာနှင့် နီးနားဝန်းကျင်မှ ရွာသူရွာသားများသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ သုသာန်တုန်းအနီးရှိ ကန်ပေါင်နားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာကြရပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထနောင်းပင်တွင် သင်္ကန်းကို ကြိုးပြုလုပ်ပြီး ပျဉ်ချပ်ကိုရည်လျက် အနီးကွဲနေသော မိသားစုကို မြင်တွေ့ကြရသည့် သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့မြင်ကြရသူများ၏ ပြောစကားအရ သုံးနှစ်နီးနီးခန့် အရွယ်ရှိ အန်အန်အန်

ယောက်ျားငယ်လေးတစ်ယောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ဒန်းလွှဲပေးနေသော ကိုစံငြိမ်းနှင့် မနောင်း။ အထူးသဖြင့် နေဝင်ဖျိုချမှောင်
ရီသမ်းစအချိန်နှင့် နံနက်စော စနေထွက်ခါနီးအချိန်များတွင် အတွေ့များသည်
ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ဖြင့် ကြာလာပြန်တော့လည်း ဤကိစ္စမှာ ရိုးသွားပြန်ပါသည်။
မည်သူမျှ ကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်ကြတော့။ သူတို့နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူများ
အဘယ်မျှ ရင်းနှီးလာကြပါသနည်းဆိုသော် မြင်ချင်လို့ပါဟု တောင်းဆိုပါ
လျှင် ပြပေးသည်ဟူ၏။ ကံနိမ့်သူများ ဖြစ်လျှင် မြင်ကြရသည်ဟု ဆိုပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှလည်း ခြောက်လှန့်ခြင်း ပြုသည်ဟု မကြားရပေ။ သူတို့ဘဝ
လေးကို သာယာစွာ ဆောက်တည်နေကြသော ပရလောကမိသားစုဘဝ
သည် ချမ်းငြိမ်းလှသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။

ဒန်းစီးနေသော ကလေးငယ်ပင် လူမျိုးပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဟု
မြင်တွေ့ ကြရသူက ပြောနေကြချိန်၊ တတိယကမ္ဘာစစ်မီးက လောင်မြိုက်
ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ကျွဲကြီးနှစ်ကောင်ဟု ခေါ်ဆိုကြသော လေယာဉ်ပျံ
အမည်ကြီးနှစ်စင်းမှ ပစ်ချထားခဲ့သော ဝုံးတစ်လုံးသည် ပရလောကမိသားစု
တို့ ပျော်ရွှင်ရာ ဗိမာန်ဖြစ်သော ထနောင်းပင်ပေါ်သို့ တည်တည်မတ်မတ်
တူရောက်ခဲ့လေသည်။ အမြစ်မှ တိုင်ကျွတ်ထွက်သွားပြီး ထနောင်းပင်
လည်း သေသွားတော့၏။ ထိုမှ နောက်ပိုင်းကာလများတွင် ကိုစံငြိမ်း၊ မနောင်း
နှင့် ထလေးငယ်တို့အား မြင်တွေ့ရသည်ဟူ၍ မကြားရတော့ပေ။

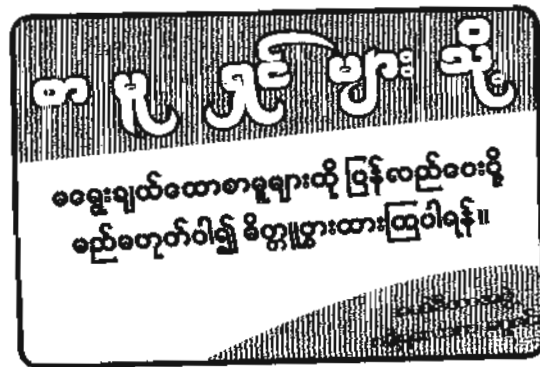
အထက်ပါဇာတ်လမ်းသည် အမေမကြာဂေ သားသမီးများအား ပြော
ပြောရသော ဖြစ်ရပ်မှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သော
ခင်ဆက်နှင့် ကိုညီရွေးမှာ စာရေးသူ၏ အမေနှင့် အဖေပင် ဖြစ်ပါသည်။
အမေသည် လွန်ခဲ့သော (၂၅)နှစ်ခန့်က အသက် (၇၅)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်
လွန်ခဲ့ပါသည်။ (၃)နှစ်မျှအကြာတွင် အဖေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ ဤ
ဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သည့် စာရေးသူ၏ အစ်မအကြီးဆုံး မကြည်စိန်သည်
ဤဇာတ် ရေးသားနေသည့်အချိန်တွင် အသက် (၈၀)ကျော် ရှိနေပေပြီ။

မကွေးမြို့ခံကပ်ကျွန်းအုပ်စုအေးမြသာယာကျေးရွာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိပါ
သည်။ သပြေယဉ်ရွာတွင် ပြောစမှတ်စကားတစ်ခွန်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုစကား
မှာ “စံငြိမ်းနဲ့ မိနောင်းတို့လို ဝဋ်ကြေးမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ မကြုံပါရစေနဲ့”
ဟူသတည်း။

မောင်၊ မတို့လျှင် နေပေါ့၊ မယ်ယဉ်ကာ တူယဉ်ပျော်ပါ၊ လှမ်းကြစို့ရွှေပြည်
တော် ...။

(ရုပ်ကြီးစင်စာစု)

»»» တတိဂုဏ်မျိုးမြင့်အောင်

လူပေါင်းမှာသော
ရက္ခစိုး

ဒီကလေး

လူပေါင်းမှာသော ရက္ခစိုး

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင်

ညောင်တန်းမြို့အနီး ဆင်ခြေခုံးရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည့် ကွင်းကောက်
ရွာသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရစ်ခွေစီးဆင်းမှုကြောင့် လွန်စွာသာယာလှပသော
မြစ်ကြီးနှင့် လွန်စွာရိုးသားကြသော လူအများတို့ အေးချမ်းသာယာစွာ
မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်၏။

ဤရွာကြီး၌ပင် ပြိုင်မြင်းကြီးများ မွေး၍ ပြိုင်မြင်းများကို ပြိုင်ပွဲများတွင်
ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သလို ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲများတွင် ငှားရမ်းသည့်ဦးဘချမ်း
နှင့် တပည့်များလည်း နေထိုင်ကြကုန်၏။

ထိုဦးဘချမ်းနှင့် တပည့်များ နေထိုင်သော ကွင်းကောက်ရွာကြီး၌ပင်
ဖိုးမြဆိုသော လူတစ်ယောက်ရှိ၏။ ဖိုးမြသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး၏။ ဇနီးသည်မှာ
ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းရွက်၍ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းရ၏။

သားဖြစ်သူမှာ ဦးဘချမ်း၏ မြင်းများကို ထိန်းကျောင်းပေးရသော
အလုပ်သမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

ဖိုးမြနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှတို့ဖြစ်ကာ သားဖြစ်သူမှာ ဝတ္ထု ဖြစ်လေ
၏။

ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှ ပဲပြတ်ရောင်းရငွေနှင့် သားဖြစ်သူ ဝဏ္ဏတို့၏ မြင်း
ထိန်းကြောင်းခရသော ငွေ အသပြာလေးဖြင့် ဘဝရပ်တည်နေသူများဖြစ်၍
စားဝတ်နေရေးမှာ ပြေလည်မှု မရှိကြချေ။

လင်သားဖြစ်သူ ဇနီးဖြစ်သူ အရက်စားကလည်း မရှိခဲ့ရုံမက ငွေထဲမှ ထောက်ပံ့
ပေးကမ်းနေရ၍ ပို၍ပင် ပြေလည်မှု မရှိကြောင်းလည်း ဖြစ်ပေတော့၏။

ဦးမြမှာ နဂိုကမူ လယ်စာရင်းငှားဘဝ လုပ်သေး၏။ အရက်သေစာကို
စွဲမက်သောက်သုံးခဲ့ရာမှ အရက်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်ကာ လယ်စာရင်းငှားဘဝမှ
ပြုတ်၍ အရက်သမားကြီးဘဝ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

ဇနီးမြ အရက်သမား၊ အရက်သမား ဇနီးမြဟူသည် ကွင်းကောက်ရွာ၌
ကလေးအစ၊ ခွေးအဆုံး သိ၏။

တစ်နေ့ ...

ဇနီးမြတစ်ယောက် အရက်တစ်လုံးဝယ်၍ ကွင်းကောက်ရွာထိပ်ရှိ
ညောင်ငုတ်တိုက်ကြီးအောက် အေးအေးလူလူ တစ်ယောက်တည်း သွား
သောတစ်နေ့ အမြည်းအမြစ် ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှ ချက်ပြုတ်ထားသော ကြက်
ခြေထောက် တင်းတစ်ခွက် သွားရောက်ခပ်ယူခဲ့၏။

ကြက်ခြေထောက် အမြည်းနှင့် အရက်တစ်လုံး ဇနီးမြတစ်ယောက်တည်း
မိမိကျနေ၏။

မသောက်မီ ညောင်ငုတ်တိုက် ရုက္ခစိုးကို ဆက်သ၏။ ကြက်ခြေထောက်
တစ်ချောင်း ညောင်ရွက်သန့်သန့် တစ်ရွက်စူးကာ တင်မြှောက်၏။

ပြီးမှ - အရက်နှင့် အမြည်းကို ဇနီးမြ မိမိနှင့် သောက်၏။ စား၏။ ပတ်ဝန်း
ကျင်၏ နှောင့်ယှက်ဆူညံမှု ကင်းမဲ့နေသော ဇနီးမြတစ်ယောက် နိစ္စဓူဝ
ညောင်ငုတ်တိုက်ကြီးအောက် အရက်သွားသောက် ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့ ...

အရက်တစ်လုံးတည်း ဝယ်လာ၍ ညောင်ငုတ်တိုက် ရုက္ခစိုးအားလည်း
တိုက်၊ ဇနီးမြကိုယ်တိုင်လည်း သောက်ရင်း အရက်ကုန်သွား၍ အရက်မူးမူးဖြင့်
ရုက္ခစိုးအား ဇနီးမြ ဂျီကျတော့၏။

“အသင် - ရုက္ခစိုး၊ အရက်လည်း ကုန်ပြီ၊ ကျုပ်လည်း မဝသေးဘူး၊
ပိုက်ဆံလည်း ကုန်ပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြလေ - အေ့”

မူးမူးနဲ့ ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့် ဇနီးမြတစ်ယောက် ညောင်ငုတ်တိုက်အရပ်တွင်
မှေးခနဲအိပ်၍ ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်တွင် အမှောင်ရိပ်ပင်
သမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ရုက္ခစိုးကိုယ်အလုံးအထည် မမြင်ရဘဲ အသံ
ရုဉ်းသက်သက်ဖြင့် စတားသံတစ်သံ ညောင်ငုတ်တိုက်အပင်ကြီးပေါ်မှ ထွက်
ပေါ်လာလေ၏။

“ဇနီးမြ - ရွှေဒဂါး တစ်ပြားပေးလိုက်မယ် အရက်တစ်လုံးသွားဝယ်”

အသံအဆုံးမှာပင် ညောင်ငုတ်တိုက်ပင်ပေါ်မှ ရွှေဒဂါးပြားတစ်ပြား
ကျဆင်းလာလေ၏။ အရက်သမား ဇနီးမြမှာ အသံကိုသာကြား၍ ရုပ်ကိုမမြင်
ရသော ရုက္ခစိုးကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့၍ ညောင်ငုတ်တိုက်အပင်ပေါ်မှ
ကျလာသော ရွှေဒဂါးကို ကောက်ယူကာ ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှထံ အပြေးသွား
လေတော့၏။ မယ်လှနှင့် ဇနီးမြတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြသောအခါ ဇနီးမြမှ
ရုက္ခစိုးပေးလိုက်သော ရွှေဒဂါးပြားတစ်ပြားကိုပြ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြော
၏။ မယ်လှမှာ လွန်စွာအံ့သြပြီး ရွှေဒဂါးကို ယူထားလိုက်ပြီး အရက်နှစ်လုံး
နှင့် အိပ်မုချက်ထားသော အမဲသားဟင်းတစ်ခွက် ခပ်ယူပေးလိုက်လေ၏။

ဇနီးမြမှာ ညောင်ငုတ်တိုက်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါတွင် အရက်
တစ်လုံးကိုရုက္ခစိုးအား ဆက်၍ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း မယ်လှပေးလိုက်သော
အမဲသားဟင်းကို အမြည်းပြုကာ သောက်လေတော့၏။

“ဟ - ဇနီးမြ၊ ငါ့ကိုလည်း မင်း - ဟင်းအမြည်းပေးဦးလေ”

ဟု တောင်းလေ၏။ ဇနီးမြမှာ အမဲသားဟင်းအား ရုက္ခစိုးတစ်ဖတ်၊ ဇနီးမြ
တစ်ဖတ်ဖြင့် ခွဲတမ်းချကာ အမြည်းစားလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက် ပြုလေ
တော့၏။ သို့သော် - ရုက္ခစိုးကိုမူ မမြင် မတွေ့ရချေ။

ဤသို့ဖြင့် အရက်သမား ဇနီးမြနှင့် ပဲပြတ်သယ်မ မယ်လှတို့ လင်မယား
နှစ်ယောက်သည် ညောင်ငုတ်တိုက်ရုက္ခစိုးကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နှစ်ဟူသည့်
အချိန်ကာလအကြာ၌ပင် သစ်သားအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ကွင်းကောက်ရွာကြီး
၌ ဆောက်လုပ်နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဖိုးမြမှာ တစ်ပတ် ခုနစ်ရက် တစ်ကြိမ် ဂျီကုတ် အရက်ဖိုးတောင်းယူကာ မယ်လှအား ပေးနိုင်ခဲ့လေ၍ မယ်လှ၏ စိတ်နှလုံးကောင်းသောကြောင့် ဤ ကဲ့သို့ သစ်သားအိမ်ကြီး ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေ၏။

ရွာသူရွာသားအများတို့မှာ အလုပ်မလုပ်သော ဖိုးမြမှ သစ်သားအိမ်ကြီး ဆောက်လုပ်နေထိုင်သည်ကို တွေ့မြင်ကာ အံ့သြမိကြလေ၏။

ဖိုးမြနှင့် မယ်လှတို့ လင်မယား အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ကြီးပွားလာနေချိန် တွင် ...

ဖိုးမြမှာ တစ်နေ့သ၌ ထုံးစံအတိုင်း ညောင်ငုတ်တိုပင်ကြီးရှိ ရုက္ခစိုးထဲ တွင် အရက်ကို အကြောင်းပြုပြီး အရက်ဖိုးတောင်းပြန်လေ၏။ သို့သော် - ဤ တစ်ကြိမ်၌ ရုက္ခစိုးမှာ အရက်ဖိုးပေးစရာ ရွှေဒဂါး ကုန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ဖိုးမြမှာ ရုက္ခစိုး၏ ကျေးဇူးရှိကြောင်းပြောကာ လေးငါးခြောက်ကြိမ်ခန့် ဖိုးမြချည်းသာ အရက်ဖိုးအကုန်အကျခံ၍ ရုက္ခစိုးနတ်အား တိုက်ကျွေးခဲ့လေ ၏။

ဤ ဇာတ်မြဲသည် ဝမ်းချုပ်နပ်ရည်ရှိသူဖို့ ဖိုးမြနှင့် ကြုံတင်တိုင်ပင်ကာ အရက်ဖိုး ခေတောကြောင်း ရုက္ခစိုးနတ်ကို သုံးခံခြင်းလိုက်လေသည်။

အရက်ဝမ်းလာသော ဖိုးမြကို တွေ့မြင်သွားသော ရုက္ခစိုးနတ်မှာလည်း အရက်သမား ဖိုးမြနှင့် တိုင်ပင်ရလေ၏။ သို့သော် - ရုက္ခစိုးနတ်ကိုမူ ဖိုးမြ ဖြစ်ရချေ။ အသံကိုသာ ကြားရ၏။ သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ယမ်းပြသ ခြင်းဖြင့်သာ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းရှိကြောင်း သိစေလေ၏။

“ဖိုးမြ ငါမင်းတို့ ပေးစရာ ရွှေပြားတွေလည်း ကုန်ပြီ။ အဲဒီတော့ - မင်းတို့ ရွာမှာ မြင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပပြီး ငွေအသပြာ ရှာလို့ မရနိုင်ဘူးလား။”

“ဟာ - သိပ်ရတာပေါ့၊ ရုက္ခစိုးကြီးရယ်။ ကျုပ်တို့ ကွင်းကောက်ရွာမှာ ပြိုင်မြင်းတွေ အများကြီးမွေးပြီး မြင်းပြိုင်ပွဲတွေကို အကြောင်းငွေ ကြီးကြီးနဲ့ ပြိုင်နေတဲ့ မြင်းသူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ - ပြိုင်မြင်းကောင်းကောင်း စီးတတ်တဲ့လူ၊ မြင်းစီးသမား ကော ဖိုးမြမှာ ရှိသလား။”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ - ရုက္ခစိုးကြီး၊ ကျုပ်သားကိုယ်တိုင် မြင်းထိန်း၊ မြင်းစီး ကောင်းတစ်ယောက်ပါ ရုက္ခစိုးရဲ့”

“ဒါဆို ဟန်ကျပြီ ဖိုးမြ၊ ဖိုးမြပြောတဲ့ မြင်းသူဌေးကြီးဆိုသွားပြီး မြင်းပြိုင် ချင်တဲ့အကြောင်း သွားစုံစမ်းချေ”

“ကြေးကကော ဘယ်လောက်ကြီးရမလဲ၊ မြင်းသူဌေးကြီးက ကြေးကြီးမှ ပြိုင်တာဗျ”

“ရွှေဒဂါး ဆယ်ပြားကြေးလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ကြိုက်ပြီ”

ဖိုးမြမှာ ကွင်းကောက်ရွာ မြင်းသူဌေးကြီးထံ ထိုနေ့တွင်ပင် သွားရောက် ၏။ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းနှင့်တွေ့သော် မြင်းပြိုင်လိုကြောင်း ရွှေဒဂါးပြား ငါးပြားကြေးလောင်းလိုကြောင်းပြောရာ သူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ အရက် သမား ဖိုးမြကို အထင်သေးသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၍ ...

“ရွှေဒဂါး ငါးပြားနည်းပါတယ် ဖိုးမြရယ်၊ ရွှေဒဂါးပြားဆယ်ပြားကြေး လောက်ဆို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ”

“ကောင်းပါပြီ - သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မြင်းရင်ကို အကြောင်းကြားပြီး သူဌေးမင်းကို အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်”

“မြင်းစီးမယ့် လူကကော မောင်ဖိုးမြ”

“မြင်းစီးမယ့် လူကတော့ ကျွန်တော့်သား မောင်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် စီးမှာ ပါ”

“ကောင်းပြီလေ - မောင်ဖိုးမြတို့ဘက်ကသာ ကြိမ်းသေအောင် ကြိုး စားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်ဘက်ကတော့ ကြိုက်တဲ့နေ့ကိုသာပြော၊ ဖြစ်တယ်”

သူဌေးကြီးဆီမှ ပြန်လာသော ဖိုးမြမှာ သူ၏မိန်းမဖြစ်သူမယ်လှထံ သွား ၍ အိမ်တွင်ချက်သော ငါးလေးအိုးကပ်ဟင်းကို ပန်းကန်ထဲထည့်ယူကာ အရက်ဆိုင်သို့သွားပြီး အရက်နစ်လုံးဝယ်၍ ညောင်ငုတ်တိုပင်ကြီးသို့ ပြန် သွားလေတော့သည်။

ဖိုးလှတစ်ယောက် ညောင်ငုတ်တိုပင်ကြီးဆီ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညောင်တိုင်းအချို့နှင့် ညောင်ရွက်အချို့ လှုပ်ယမ်းလာလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ - ဇိုးမြ၊ ငါ မေးခိုင်းတဲ့ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် - ရုက္ခစိုးကြီးရဲ့ ဒီမှာ အရက်နဲ့ အမြည်းပါတယ်။ သောက်ပါဦး”

ဇိုးမြမှာ ဝယ်လာသောအရက်တစ်လုံးကို သီးသန့်ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး မယ်လှချက်သော ငါးလေးဟင်းကိုလည်း တစ်ဝက် ဦးစားပေးဖယ်ကာ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းနှင့် ပြောဆိုခဲ့သောစကားတို့ကို ရုက္ခစိုးနတ်အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ရွှေဒဂါးပြား ဆယ်ပြား လောင်းကြေးထပ်မှ လောင်းမယ်၊ ဟုတ်လား - ဇိုးမြ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ရုက္ခစိုးမင်း”

“တယ်လည်း လောဘသတ္တာယကြီးတဲ့ သူဌေးကိုး။ ကောင်းပြီလေ - ဇိုးမြ ဖြစ်တယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဘယ်နေ့ဆိုတာပါ မေးခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“တုတ်တာတ အရေးမကြီးပါဘူး ရုက္ခစိုးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရွှေဒဂါးပြားမှ မရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါက မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဇိုးမြ၊ ငါ့အပိုင်းပါ”

“ဒါဆို ပြိုင်မယ့်မြင်းကကော”

“ပြိုင်မယ့် မြင်းရယ်၊ ပြိုင်မယ့် ရွှေဒဂါးပြားတွေရယ် ကိစ္စမင်း မစဉ်းစားနဲ့ ဇိုးမြ၊ မင်းဘက်က ကတိတည်ဖို့ရယ်၊ လောဘ သတ္တာရမကြီးဖို့ရယ်။ အဓိက အရေးကြီးဆုံးပါ”

“စိတ်ချပါ - ရုက္ခစိုးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ကတိပျက်ရင် အသက်ပေးရမယ်ဆိုတာတော့ မြမြသတိပြုပါ - ဇိုးမြ”

အရက်သမားဇိုးမြမှာ ရုက္ခစိုး၏ ကတိပျက်ရင် အသက်ပေးရမယ်ဆိုသောစကားကို လွယ်လွယ်လေးပင် နှုတ်ချားလေးမှ အသံလေးထွက်၍ ကတိပေးလိုက်လေ၏။

ဇိုးမြနှင့် ကွင်းကောက်ရွာ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းတို့နှစ်ဦးတွင်း ကောက်ရွာမြင်းကွင်းကြီးထဲ၌ လပြည့်နေ့တွင် မြင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပမည့်သတင်း က ရွာနီးချုပ်စပ်၌ ဖြန့်၏။

ကွင်းကောက်၊ လှော်ကား၊ ဒိတ်ကုန်း၊ ပေါက်တန်း၊ ရိုးကြီး၊ အလယ်ရွာ စသော ရွာများမှ မြင်းပြိုင်ပွဲသတင်းကိုကြား၍ လည်းများဖြင့် လာ၏။ လှေများဖြင့် လာကြ၏။ ကုန်းကျောင်း၊ ခြေကျင်လည်း လာကြ၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမည့် ကွင်းကောက်ရွာ မြင်းကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး လူတို့ ပြည့်သိပ်နေ၏။ မြင်းပွဲကို ကြီးကြပ်မည့် ဖြစ်မြောက်ရေး လူကြီးများမှာ ကွင်းကောက်ရွာ၏ အမိန့်တော်ရ သူကြီးမင်း ဦးထော်နှင့် ရပ်ရွာလူကြီးများ ရောက်ရှိနေကြ၏။

မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းနှင့် အဖွဲ့မှာလည်း ပြိုင်မြင်းကြီးကို မြင်းကွင်းအတွင်းသို့ ဆွဲယူလာလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အရက်သမားဇိုးမြမှာ မြင်းပိန်လေးတစ်ကောင်ကို သားဖြစ်သူ ဝဏ္ဏနှင့်အတူ ဆွဲခေါ်လာလေ၏။

မြင်းသူကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ အရက်သမား ဇိုးမြ ဆွဲခေါ်လာသော မြင်းပိန်လေးကို ကြည့်၍ မစိုးမနန့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့သော် မြင်းပိန်သည်၊ မြင်းဝသည်က အရေးမကြီး ရွှေဒဂါးပြား ဆယ်ပြားကသာ ပို၍အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် အရက်သမားဇိုးမြအား ကျေးရွာသူကြီးကို လောင်းကြေးထပ်ရန် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ - ဇိုးမြ၊ လောင်းကြေး ထပ်ပြီးပြီလား”

“သူကြီးမင်းဆီမှာ အခုပဲ သွားထပ်လိုက်ပါမယ် သူဌေးမင်း”

“ကောင်းပြီ”

သူဌေးမင်း ဦးဘဂျမ်းနှင့် အရက်သမားဇိုးမြတို့နှစ်ယောက်မှာ ရွှေဒဂါးပြားများအား အမိန့်တော်ရ သူကြီးထံ လောင်းကြေးကို သွားထပ်လိုက်လေ၏။

လူအများတို့မှာ ယှဉ်ပြိုင်ပြေးကြမည့် ပြိုင်မြင်းနှစ်ကောင်ကို ကြည့်၍ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းဘက်မှ လောင်းကြေးကို ခြောက်လေးတစ်လေး

ပေးသည်ကိုကြည့်ကာ ခြောက်လေးဖက်မှသာ လောင်းကြေးထပ်ကြ ကုန်၏။

တစ်လေးဖက်မှ လောင်းကြေးထပ်မည့်သူပင် မရှိကြချေ။

သို့သော် - အရက်သမား ဖိုးမြ၏ ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှမှာ ဓာတ်သိ အကြောင်းသိမို့ ခြောက်လေးဖက်ကို မထိုးဘဲ ငွေတစ်သောင်းကို မြင်းပိန် ခြောက်ဘက်မှ ထိုးလိုက်လေ၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲ စတော့မည် ဖြစ်၏။

သူကြီးမှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီး ပစ်ဖောက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ် ၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို လာရောက်ကြည့်ကြကုန်သော ကျေးရွာပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မှ လူတို့သည်လည်း ယှဉ်ပြိုင်ပြေးကြမည့် ပြိုင်မြင်းနှစ်ကောင် တို့ ကြည့်၍ တဟားဟားသဘောကျကြ၏။ အရက်သမား ဖိုးမြကို အရူးဟု ထင်သူ ထင်ကြ၏။ အမိန့်တော်ရ သူကြီးကိုယ်တိုင် အရက်သမားဖိုးမြတို့ လင်မယားအား ဦးနှောက်မှ ကောင်းသေးရဲလားဟု တွေးကြ၏။

ထိုအချိန်မှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်သံကြီး ခိုင်းဆိုကာ ထွက်ပေါ်လာလေ ပြီး မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်း၏ ယုတ်နာကြီး ပြူးပြီးပြီးဖြစ်သွားကာ ပြိုင်မြင်း ကြီးမှာ ရှေ့မှ ဝန်းဆို ခုန်ပေါက်ထွက်သွားလေ၏။ သို့သော် ပြိုင်ပွဲဝင် မြင်းပိန် လေးမှာ ဦးဘဂျမ်း၏ ပြိုင်မြင်းကြီးကို သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ခြောက်ခြောက် လေးဖက်ကျ ငြိန်နစ်ဖက်ဖြင့် ပြေးရင်း သူမသာ၊ ကိုယ်မသာ အမိလိုက်လာ လေ၏။

မြင်းပွဲကြည့်ကြကုန်သော လူအပေါင်းနှင့် လောင်းကြေး ခြောက်စာ မတ်၍ လောင်းထားကြကုန်သော လူအများတို့မှာ မြင်းပိန်လေးမှာ ပြိုင်မြင်း ကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်ပြေးရင်း မိလုမိခင် အခြေအနေမှ နှာတစ်ချားမီး၊ ခေါင်းတစ် လုံးမီးဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဝက်သာသာသွားသော မြင်းပိန်လေးကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေကြလေ၏။ ပြိုင်မြင်းကြီးတို့ အားပေးသံများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ဖြင့် တိတ်၍ တိတ်၍ သွားလေ၏။

ကွင်းအကွင်းမှာတော့ လူအများတို့၏ အသံအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သော်လည်း အရက်သမားဖိုးမြနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မယ်လှတို့နှစ်ယောက် ၏ဝမ်းသာအားရ ကြုံးဝါးအားပေးသံ စူးစူးရှရှလေး နှစ်သံသာ ထွက်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကွင်းကြီး ငါးပတ်ခွဲ ယှဉ်ပြိုင်ပြေးနေသော မြင်းကြီး ထစ်ကောင်နှင့် မြင်းပိန်မဲ့ခြောက်ခြောက်လေးတို့မှာ ယှဉ်ပြိုင်ပြေးရင်း ပန်းဝင် ရန် လွန်စွာနီးကပ်နေ၏။ သို့သော် - ပြိုင်မြင်းကြီးရှေ့မှ ပြေးနေသော မြင်းပိန် မဲ့ခြောက်ခြောက်မှာ ပြိုင်မြင်းကြီးထက် မြင်းတစ်ကောင်အသာ အနေအထား ဖြင့် ပြေးရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်နေ၏။

မြင်းကြီးမှာ ပန်းဝင်ရန် လွန်စွာနီးကပ်နေချိန် ဖြစ်၍ မြင်းစီးသူ ကျော်ကီ၏ ဇနီးနှင့် မြင်းကြီး၏ သက်လုံးတို့ကြောင့် မြင်းပိန် မဲ့ခြောက်ခြောက်ကို အမိ လိုက်လေတော့၏။ သို့သော် - မြင်းပိန်မဲ့ခြောက်ခြောက်မှာ ပြိုင်မြင်းကြီးကို ငွေစောင်းကာ လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ပန်းတိုင်ဆီသို့ ပြေးလေ၏။

အရက်သမား ဖိုးမြ၏ သား မြင်းစီးသမား ဝဏ္ဏမှာ မြင်းပိန်လေး၏ နှာ တိုင် ဇက်ကြီးကို လွှတ်ပေးထားသော်လည်း မြင်းပိန်လေး၏ ဆန်းပြားစွာ ပြေးလွှားနေပုံကို မြင်းစီးရင်း အံ့သြမိနေလေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးများမှာ ရွဲနှစ်နေလေသည်။

မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ သူ၏ ပြိုင်မြင်းကြီး အခြေအနေနှင့် အရက် သမား ဖိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေး အခြေအနေကို တွေ့မြင်စွာ ရွှေဒဂါးပြားများ ဆုံနှုံးတော့မည်ကို တွေးမိပြီး ဖောရွေးချားပင် ပြန်ထွက်နေလေ၏။

အရက်သမား ဖိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေး နှာတစ်ချားအသာမဟုတ်ဘဲ မြင်း ထစ်ကောင်လုံး အသာဖြင့် အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အရက်သမား ဖိုးမြတို့ လင်မယားမှာ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းထံ သွား၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ သူကြီးမင်းထံမှ ရွှေဒဂါးပြား အပြားနှစ်ဆယ်ကို ထုတ်သူလိုက် လေတော့၏။

ဖိုးမြမှာလည်း ထိုနေ့က ကွင်းကောက်ရွာတစ်ရွာလုံးအား နောက် ထစ်ချီ သူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်း၏ မြင်းနှင့် မကြော့ပွဲ နှ်သည့်အခါ သူ၏ မြင်းပိန်

လေးဘက်မှ မြင်းလောင်းကြေးကို ထည့်ဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြရန် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာလည်း အဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့လာခဲ့ရာ ဤမြင်းပိန် ဖွဲ့ခြောက်ခြောက်လေးနှင့်ကျမှ ရှုံးချက်က နာရလေ၍ မကျေနိုင်၊ မချမ်းနိုင် ဖြင့် မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်ကာ အဲဒီသူပုန်ထ၍ပင် နေလေ၏။

ဤ၌ပင် မြင်းသူဌေးကြီး၏ တပည့် ဂျော်ကီစီးအောင်မောင်းမှ အကြံပေးတော့၏။

“သူဌေးမင်း ဒီမြင်းပိန် ဖွဲ့ခြောက်ခြောက်ကို အပြတ်အသတ် လဲနိုင်၊ သူဌေးမင်းရဲ့ ရွှေဒဂါးပြားတွေလည်း ပြန်ရ၊ ပြန်နိုင်အောင် မဒရပ်မြင်းကြီး တစ်ကောင် တွေ့ထားပါတယ်။ ပြိုင်မြင်းကြီးပါ သူဌေးမင်း”

“ဟင် - ဟုတ်လား အောင်မောင်း၊ ဘယ်မှာလဲ ...”

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းရဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် အိမ်မှာပါ။ ဝယ်ရမှာလား ငှားလိုရမလား”

“ဝိုက်ဆံထေဝယ်ရင်၊ ရပါတယ် သူဌေးရဲ့”

“အဲဆိုရင် ဆတ်သွယ်လိုက်၊ မြင်းပိန်၊ မြင်းမွဲ၊ မြင်းအရတ်အပြတ်ကို ဒီတစ်ချီ အပြတ်အသတ် နိုင်ချင်တယ်”

“နိုင်ရပါစေမယ် သူဌေးရယ်”

“တောင်းပြီလေ - မင်း ပြောတဲ့ မင်းကြီးရရင်သာ ငါ့ကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းပြန် ဟုတ်ပြီလား”

အရက်သမား ဖိုးပိန်နှင့် ရုက္ခစိုးနတ်တို့မှာလည်း ရွှေဒဂါးပြားများ အစား ပြန်ရရှိလာ၍ သောက်ဟယ်၊ စားဟယ်နှင့် ပြန်လည်စုံပြေနေကြလေ၏။ မြင်းသူဌေးကြီးမှ မကျေနပ်၍ မြင်းအပြေးပြိုင်ပွဲကို ထပ်မံစိန်ခေါ်လာခဲ့ပါက ကြိုက်ကြေး မရောင်ဟုပင် တိုင်ပင်လိုက်ကြလေ၏။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကွင်းကောက်ရွာ မြင်းသူဌေး ဦးဘဂျမ်းမှာ အရက်သမား ဖိုးမြတို့အိမ်သို့ပင် အိမ်တိုင်ရာရောက် မြင်းပြိုင်ပွဲကို စွဲလာရောက်ပြောကြားလေ၏။ ရွှေဒဂါးပြား တစ်ဆယ့်ငါးပြား ကြေးဟု ခေါ်ရန် ခေါ်ပြောကြားလေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ သူတင် ကိုယ်တင် ယှဉ်ပြိုင်ပြေးကြရင်း အရက်သမား ဖိုးမြ၏သားဝဏ္ဏမှာ မြင်းသူဌေးကြီး ပေးလိုက်သော ချည်မန်းကွင်းကို သူ စီးလာသောမြင်းလေး၏ ဦးခေါင်းမှစွပ်၍ ချလိုက်သည်နှင့် မြင်းလေးမှာ ပြေးအားလျော့ကျ၍သွားသလို လေးဖက်ထောက်ကျ၍သွားကာ ဆက်၍မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ဝှန်းဆိုသော အသံကြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းပြိုင်ပွဲကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည် ...

ဖိုးမြမှာ ညောင်ငုတ်တို့ ရုက္ခစိုးနှင့် တိုင်ပင်ရပြန်လေ၏။ ကွင်းကောက်ရွာမြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ မဒရပ်မှလာသော ပြိုင်ပွဲကြီးကို ဂျော်ကီစီးအောင်မောင်း၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် အပြီးအပိုင် ထပ်သွ၍ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်စီးနင်းကြည့်ရာ ယခင်ဖိုးမြနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော မြင်းကြီးကို မြင်းတစ်ကောင်လုံးအသာမက အပြတ်အသတ်အနိုင် ချနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ၍ ဤတစ်ချီတွင်တော့ ရွှေဒဂါးပြားများကို ပြန်လည်အနိုင်ရရှိပြီး ဝိုင်းဆိုင်နိုင်တော့မည်ဟု တွေးမိကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး လေ၏။

ဤသို့ဖြစ်ကွင်းကောက်ရွာကြီး၌ မြင်းသူဌေးဦးဘဂျမ်းနှင့် အရက်သမား
ဇိုးမြတို့နှစ်ဦး၏ မြင်းပြိုင်ပွဲကြီး ဒုတိယအကြိမ် ကျင်းပပြန်လေတော့၏။

ဒုတိယအကြိမ် မြင်းပြိုင်ပွဲကြီး ပြုလုပ်သောအခါတွင် ရွာပေါင်းနှစ်ဆယ်
ကျော်တင်မကဘဲ ရော့ဝတီတိုင်းကြီး တစ်တိုင်းလုံးနီးပါး လာရောက်ကြည့်ရှု
ကြသလို အလောင်းအစားဝါသနာ ပါသူအပေါင်းတို့မှာလည်း သူဌေးကြီး
ဦးဘဂျမ်းပိုင်သော မဒရမြင်းကြီးဘက်မှ လောင်းသူများပြီး ဇိုးမြခေါ်ဆောင်
လာသောမြင်းပိန်မဲ့ခြောက်ခြောက်လေးဘက်မှ လောင်းသူ နည်းပါးပြန်လေ
၏။

ရွှေဒင်္ဂါးပြား အပြားဆယ်ငါးပြားစီ လောင်းကြေးထပ်ပြီးသည်နှင့် မြင်း
ပြိုင်ပွဲကြီး စတော့၏။ ဤပြိုင်ပွဲကြီးကို နယ်ပိုင်မြို့ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် လာ
ရောက်ကြည့်ရှုအားပေး၏။

တစ်နယ်လုံးမှ လူကုန်နီးပါး လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးကြသည့်
အတွက် မြင်းကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဟည်းဟည်းထနေ၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲကြီးစရန် နယ်ပိုင်မြို့ဝန်မင်းကိုယ်တိုင် သူ၏ ခြောက်လုံးပြု
တ်ဖောက်၍ ပြိုင်မြင်းနှစ်ကောင်ကို တာလွတ်ပေး၏။

“ဒိုင်း”

မြင်းသူဌေးကြီးပိုင်သော မဒရပ်မြင်းကြီးမှာ တဖြောင်းဖြောင်းသော
ရွာသံပေးကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြေးလေတော့သည်။

အရက်သမား ဇိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေးမှာ ဂျော်ကီစီးဝဏ္ဏ၏ မြင်းဇက်ကြီး
ကို တင်းလိုက်သည်နှင့် မဒရပ်မြင်းကြီးကို အမီလိုက်လေတော့၏။

ကွင်းငါးပတ်စွဲ ပြေးရသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်၍ ကွင်းတစ်ဝက်နီးပါး မဒရပ်မြင်း
ကြီးမှ ဦးဆောင်ပြေးနေချိန်တွင် ဇိုးမြ၏ မြင်းပိန် မွဲခြောက်ခြောက်လေးမှာ
ပြေးရင်း ပြေးရင်း လူအများတို့ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာပင် မြင်းပိန်လေး၏
ချေနှင့် ခြေပြင်ထိမှထိပါမလား ထင်မှတ်ရအောင် ရွေ့လျားလေတော့၏။

ဂျော်ကီစီး ဇိုးမြ၏ သားဝဏ္ဏ၏ နားနှစ်ဖက်တွင် လေတိုးသံတို့သာ ဖိ
ညံပြီး ကွင်းသုံးပတ်မြောက်တွင် မဒရပ်မြင်းကြီးကို သူတင် ကိုယ်တင် မိသွား

လေတော့သည်။ အားပေးကြည့်ရှုနေကြသော မြင်းပွဲကြည့် ပရိသတ်တို့မှာ
ပိန်လိုနေသော မြင်းပိန်လေးတစ်ကောင်မှ တုတ်ခိုင်ကြွားရွားလှသော
နိုင်ငံခြား မြင်းမျိုးကြီးတစ်ကောင်အား မြန်မာ့မြင်းပိန်လေးတစ်ကောင်မှ
အားနှင့်မာန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြေးနေပုံကို တွေ့မြင်ကာ အံ့ဩမည်တက်မိတုန်
ကြတော့၏။

ပန်းဝင်ခါနီးတွင်မူ မဒရပ်မြင်းကြီးမှာ သူတစ်ကောင်တည်း ယှဉ်သူမရှိ
ပြေးနေဘိအလား မြင်းပိန်လေး၏ ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားမှုနောက်တွင်
နောက်ကောက်ကျ ကျန်ခဲ့လေ၏။

မြင်းသူဌေးကြီးမှာ မြင်းပွဲကိုကြည့်၍ အံ့ဩလွန်း၍ ကြက်သေ သေ၏။
နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်မြင်းမှာလည်း မြန်မာ့မြင်းမျိုး မြင်းပိန်လေးတစ်
ကောင်မျှ မဒရပ်မြင်းမျိုးကြီးကို နာတစ်ဈား အသာမဟုတ်။ မြင်းနှစ်ပြန်မက
အနိုင်ယူသွားသည်ကိုကြည့်ကာ လက်ခုပ်တီးအားပေးမိလေတော့၏။

ဤမြင်းပြိုင်ပွဲတွင် အရက်သမားဇိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေးပင် နိုင်ခဲ့လေ၏။
ဇိုးမြကို မြင်းပြိုင်ပွဲတွင် နှစ်ချီ နှစ်လား ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသော မြင်းသူဌေးကြီးမှာ
မိတ်သောကဗိစီးမှုကြောင့် အိပ်ရာတွင် ဖုန်းဖုန်းလဲကျတော့၏။ အရက်သမား
ဇိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေးသည် ပဏနည်းနှင့်မျှ တိရစ္ဆာန်စစ်စစ် မြင်းပါမ္ဘားတစ်
ကောင် မဟုတ်နိုင်မှန်း တွေးမိကာ အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်းဆရာတို့နှင့်
ထိုင်ပင်သောအခါ အရက်သမား ဇိုးမြ၏ မြင်းပိန်မွဲခြောက်ခြောက်၏ အတိ
မှန်တို့ ရေးရေးပျူ့ ထင်လာ မြင်လာလေတော့၏။

ဤ၌ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းသည် လက်ရင်းတပည့်နှစ်ယောက်အား
အရက်သမားဇိုးမြနှင့် မြင်းပိန်လေး၏ အတိမှန်ကို တိတ်တဆိတ် လိုက်လံ
စုံစမ်းခိုင်းလေတော့၏။

မြင်းသူဌေးကြီး တွေးထင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာတော်အရက်သမား
ဇိုးမြနှင့်ညောင်ငှက်တိုရကွဲစိုးတို့၏ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုနှင့် မြင်းပိန်လေး၏
အတိမှန် အမှန်ကို သိရှိသွားလေတော့၏။

ဤတွင် မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ အထက်လမ်းဆရာတစ်ယောက်
နှင့် ထိုင်ပင်ပြီး အရက်သမားဇိုးမြ၏သား ဝဏ္ဏကို ခေါ်ယူကာ ရွှေဒင်္ဂါးပြား

နှစ်ပြားပေးမည်ဟု စည်းရုံး၍ ဤတစ်ကြိမ် မြင်းစီးပြိုင်လျှင် မြင်းပိန်လေး၏ ခေါင်းတွင် ဇာတိရုပ်အမှန် ပေါ်ပေါက်စေမည် ချည်မန်းကွင်းအား စွပ်ရန် စည်းရုံးလိုက်လေတော့၏။

သားကို သူတို့လူအဖြစ် စည်းရုံးပြီးချိန်တွင်တော့ မြင်းသူဌေးကြီးမှာ အရက်သမား ဖိုးမြကို သူထံလာရန် အခေါ်လွှတ်လေတော့သည်။ အရက် သမားဖိုးမြသူထံရောက်ရှိလာသောအခါတွင် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးမွေးထား သည့် နိုင်ငံခြား မြင်းမျိုးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ဖိုးမြ၏မြင်းကို နောက်ဆုံးအနေ ဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုကြောင်း ဤတစ်ကြိမ် ရှုံးနိုင်ခဲ့ပါက ဖိုးမြ၏ မြင်းကို မယှဉ် ပြိုင်တော့ကြောင်း အရက်သမားဖိုးမြက ရွှေဒဂါးဘယ်နည်းကြေး လောင်း ကြေးထပ်မှာလဲမေးတော့ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာ ရွှေဒဂါးပြား အပြား နှစ်ဆယ်ကြေး လောင်းကြေးထပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အရက်သမား ဖိုးမြမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဆို၍ စဉ်းပင် မစဉ်းတော့ဘဲ လောင်းမည်ဟု ဝန်ခံပြော ကြားလိုက်လေသည်။

မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှာလည်း အထက်လမ်းဆရာနှင့် တိုင်ပင် ညှိနှိုင်း၍ အရက်သမားဖိုးမြ၏ မြင်းပိန်လေးအား နှိပ်ကွပ်၍ သူ ဆုံးရှုံးထား သော ရွှေဒဂါးပြားများ ပြန်လည်ရရှိရန် စီမံလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းပြိုင်ပွဲနေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်း မှာ နိုင်ငံခြားသား အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မွေးမြူထားသော မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်းကွင်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။ မြင်းကြီးမှာ နိုင်ငံခြားမြင်းမျိုး ကြီးဖြစ်၍ အလုံးအရပ် ကောင်းသလို ခြေတံလက်တံမှာလည်း လွန်စွာလှပ ရှည်လျားလေ၏။

ပြိုင်မြင်း မျိုးကောင်း မျိုးသန်တစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း မြင်ရုံဖြင့်ပင် သိနိုင် လေ၏။

ထိုမြင်းပွဲသို့ မြို့ပြိုင်မင်းနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတို့ကိုယ်တိုင် လာရောက် ကြည့်ရှုအားပေးကြလေ၏။

လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ်မှာလည်း တိုးဝေဝက်အောင် တူထပ်များပြားလေ၏။

အရက်သမားဖိုးမြနှင့် သားဖြစ်သူဝဏ္ဏတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း မြင်းပိန် မွဲခြောက်ခြောက်ကလေးကို မြင်းကွင်းအတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်ယူဆောင်လာ လေ၏။

ရွှေဒဂါးပြား အပြားနှစ်ဆယ်ကိုလည်း မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှ သူကြီးမင်းနှင့် ဦးဆောင်ကျင်းပသူများ လက်တွင်းသို့ သွားရောက်ပေးအပ် လိုက်သလို အရက်သမား ဖိုးမြကလည်း ရွှေဒဂါးပြားများကို သွားရောက် ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် လောင်းကြေးထပ်ရာ၌ မြင်းပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်နေချိန်အတွင်း မည်သို့သော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်သူ မြင်းဘက်မှ ဆက် လက် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်က မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော မြင်းဘက်မှ အရှုံးဟု သတ်မှတ် ကြောင်း အချက်တစ်ချက်ကို ထည့်သွင်းယှဉ်ပြိုင်ကြလေ၏။

ဖိုးမြမှလည်း အထက်ပါအချက်ကို သဘောတူသလို မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဂျမ်းမှလည်း လက်ခံသဘောတူကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းပြိုင်ပွဲ တာစလွတ်ရန် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကိုယ်တိုင် သေ နတ်ပစ်ဖောက် ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒိုင်း...”

သေနတ်သံ တစ်ချက် မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် နိုင်ငံခြား မြင်းကြီးမှာ စွာလေးစက်ကျ။ ဇုန်းစိုင်းပြေးထွက်ကာ တာစဖွင့်လိုက်သလို အရက်သမားဖိုးမြ၏ မြင်းပိန်မွဲခြောက်ခြောက်လေးမှာလည်း နိုင်ငံခြား မြင်း ကြီးကို အမီလိုက်လေတော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်မြင်းပြိုင်ပွဲတွင်မူ လောင်းကစားသူတို့မှာ မြင်းပိန်မွဲခြောက် ခြောက်လေးဘက်မှ လောင်းကြေး ပိုများကြလေ၏။

အားပေးသူ မြင်းနှစ်ကောင်၏ ပရိသတ်တို့မှာလည်း နှစ်ဇာတိစလုံးကို ဆူညံပွက်လောရိုက်စွာ အားပေးကြလေ၏။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ သူတင်ကိုယ်တင် ယှဉ်ပြိုင်၍ ပြေးကြရင်း အရက် သမားဇိုးမြစ်သား ဝဏ္ဏမှာ မြင်းသူဌေးကြီး ပေးလိုက်သော ချည်မန်းကွင်းကို သူ့စီးလာသောမြင်းလေး၏ ဦးခေါင်းမှစွပ်၍ ချလိုက်သည်နှင့် မြင်းလေးမှာ ပြေးအား လျော့ကျ၍သွားသလို လေးဖက်ထောက်ကျ၍သွားကာ ဆက်၍ မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ဝုန်းဆိုသော အသံကြီးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်း ပြိုင်ပွဲကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မြင်းပြိုင်ပွဲ ကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်ထုကြီးမှာ ဟင် - ဟာ ဖြင့် ဆူညံစွာ အံ့သြကုန်ကြ၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲကို ကြုံရောက်အားပေးကုန်ကြသော မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ရာဇဝတ် အုပ်တို့မှာလည်း လွန်စွာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ကြတော့၏။

အရက်သမားဇိုးမြစ်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးပြား အပြားနှစ်ဆယ် လောင်းလိုက်သည့် အကြိမ်တွင်မှ မကြာခဏ ထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့ပြီး လွန်စွာအံ့သြခြင်း ကြီးစွာဖြစ်၍ ကြက်သေ သေသွားသလို ငှူငိုငိုငိုကြီးပင် ဖြစ်၍သွားလေ တော့၏။

မြင်းသူဌေးကြီး ဦးဘဗျမ်းမှာ ဆုံးရှုံးသွားသော ရွှေဒင်္ဂါးများ ပြန်ရလိုက် သလို ရွှေဒင်္ဂါးပြား ဆယ်ပြားခန့်ပင် အမြတ်အစွန်း ရလိုက်လေ၍ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်ခြင်း ပီတိဖြစ်နေလေတော့၏။

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက်ပိုင်းကာလများ၌ ညောင်ငုတ် တိုပင်ကြီးမှာ အရွက်များ သေ့၊ ခြောက်သွားသလို ရွက်ခြောက်များအဖြစ် မြေသို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေဆင်းကုန်တော့၏။

နှစ်များကြာသော် ညောင်ငုတ်တိုပင်ကြီးများ ဆွေးမြည့်သွားလေတော့ သည်။

အရက်သမားဇိုးမြစ်မှာလည်း ကူညီကယ်မမည့်သူ မရှိတော့၍ အရက်များ သောက်ရင်း ညောင်ငုတ်တို အဆွေးအမြည့်ကြီး၏ ပင်ခြေရင်းတွင် သွေး အန်၍ သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့၏။

ဤ၌ ကျွန်ုပ် စာရေးသူသည် ညောင်ငုတ်တိုရှုကွစိုးနှင့် အရက်သမား ဇိုးမြစ်အား ဤသို့ မြင်၏။

လုတ္တတီတိ လောဘာ

လုတ္တတီတိ = လိုချင်တောင့်တမက်မောတတ်ခြင်း

ဣတိတသ္မာ = လောဘော - လောဘမည်၏

အရာဝတ္ထုမျိုးစုံကို လိုချင်တောင့်တသဘာယာတပ်မက်ခြင်းကို လောဘာ ဟု ခေါ်၏။

ဒုဿတီတိ ဒေါသော

ဒုဿတီတိ = ကြမ်းတမ်းခက်ထန် ပြောဆိုဆဲရေးခြင်း

ဣတိတသ္မာ = ဒေါသော = ဒေါသ မည်၏။

ဒေါသဆိုသည်မှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံပြောဆို ဆဲရေးတတ် သောသဘောကို ဒေါသဟု ခေါ်၏။

မုယုတီတိ မောဟော

မုယုတီတိ = တွေဝေတတ်၊ အမှန်ကိုမမြင်တတ်၊ မသိတတ်ခြင်းသဘော တို့ မောဟဟုခေါ်၏။

ကျွန်ုပ် စာရေးသူ ရေးသားအပ်သော လူမှားပေါင်းသော ရုက္ခစိုးသည် လောဘစရိုက် ထူပြော၍ ဒေါသစရိုက် ကြီးမားကာ မောဟစရိုက် လွန်စွာ များပြားလှသော အရက်သမား နှစ်ယောက်တို့ကို အရက်ဟူသော သူရာ မေဒယကံ ဖောက်ပြန်စွာ မှားယွင်းသောက်သုံးမိခဲ့ကြလေ၍ ဘဝပျက်ခဲ့ရ လေ၏။

အရက်သေစာကို ရှောင်ကြဉ်ကြပါစေ ...

အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားနားလည်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်ုပ် စာရေးသူမှ ဆန္ဒ ပြုရင်း ဤစာစုကို နိဗ္ဗိတံပါ၏။

»»» နုနုင်းကျော်ခေါင်

ကျွတ်လွတ်သွားသူများ
အစိုးရကို

ကျွတ်လွတ် သွားသူများ

ဂါဦးနွန်းကို

အစ်မရေ - အစ်မရဲ့အဖြစ်ကတော့ မယုံနိုင်စရာပဲ။ တကယ် - တကယ်
မသူဇာတို့တုန်းကဆိုရင် ခြောက်လိုက်တာမှ အိပ်လို့တောင် မရဘူးတဲ့။
ဟော - မသူဇာရေက ခေါက်တာယဉ်နွယ်တို့အသုတ်ကျပြန်တော့လည်း
မသေရုံတစ်မည်ပဲဆို။ အစ်မ ကြောက်မှာစိုးလို့သာ ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့တာ။
ဟိုးတစ်နှစ်က ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက်ဆိုရင် ညအိပ်ခါနီး ထုပ်တန်း
ပေါ်မှာ ကြောင်လုလုကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့လို့ သဘောကျတာနဲ့ ထုပ်တန်း
ပေါ်တက်ပြီး လိုက်ဖမ်းရင်း ပြတ်ကျတာ ဦးဆတ်ပွင့်ပြီး သေပါရော မဟုတ်
လား။ အဲ - ထူးခြားတာတစ်ခုက သူ မသေခင် ပြောပြောနေတဲ့ အဲဒီကြောင်
ကြီးကို သူကလွဲပြီး အတူနေသူတွေထဲက ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ မတွေ့
မြင်ခဲ့ပါဘူးတဲ့။ အင်း - အဲဒီအဆောင်က ဗိဇ္ဇာနုမှာတော့ နာမည်ကြီး အစ်မရေ
အစ်မ ရောက်လာခါစကဆို ကျွန်မတို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေခဲ့
ရတာ။ စိတ်ပူနေတာလည်း အမှန်ပါအစ်မရယ်။ ဒါပေသိ - သတိလည်းမေး
ရဲ့၊ ပြောလည်းမပြောရဲဘူးလေ။ မယုံတဲ့လူဆို စိတ်ဆိုးသွားမှာ စိုးလို့လေ။ အခု
တော့ အစ်မက ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့တဲ့အပြင် ပိုက်ဆံထောင် ဟန်တို့နဲ့

ရဲခဲတယ်ဆိုတော့ ဒါ အကြောင်းတစ်ခုရ ရှိလို့ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ - ဘယ်လို ကြောင့်လည်းဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး။

အင်း - ဟုတ်တယ်၊ အစ်မရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရင် ညီမ စိတ်ဝင် စားမှာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ - အစ်မရဲ့အကြောင်းကို မပြောခင်မှာ အစ်မရှေ့က လူတွေအကြောင်းကို အရင်အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြရဦးမယ်။ ဒါမှ ညီမ ဇာတ်ရည်လည်သွားမှာ မဟုတ်လား။

မယဉ်နွယ်က ဒေါက်တာသွဲ့ရ ပညာရှင်တစ်ယောက်။ သတ္တဗေဒပညာ ကို နိုင်ငံခြားမှာပင် သွားရောက်သင်ယူလာခဲ့သော နိုင်ငံခြားပြန်ပီပီ သရဲ တစ္ဆေထိုလျှင် တော်ရုံတန်ရုံ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ဂျပန်မှာ ပညာသွား သင်စဉ်က လည်ရှည်မိနပ်စီးသရဲနှင့် ပက်ပင်းတွေကြုံကာ အခြောက်လှန့် မဲခွဲတာတောင် နည်းနည်းမျှ မကြောက်တတ်ခဲ့သူ။ ယခုလည်း ကြားထား သည့်သတင်းများကို လျစ်လျူရှုကာ ထိုတစ္ဆေခြောက်သည် ဟူသော အဆောင်တွင် တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်းအိပ်သည်။ အခြားမိန်းကလေး များနှင့် အတူတိုးဝှေ့အိပ်ပါရောလား။ ခေါ်မရ။ တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ် တတ်သည်ဟုဆိုကာ တစ်ခန်းလူလေသည်။

အဆောင်တည်နေပုံကို အနည်းအကျဉ်းဖော်ပြရသော် အဆောင်များ က ခြေတံရှည်ဖြစ်ပြီး တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင် ကပ်လျက်တည်ရှိနေကြ သည်။ မယဉ်နွယ်တည်းခိုနေထိုင်သောအဆောင်မှာ ရှည်လျားသော အနေ အထားရှိပြီး အိပ်ခန်းသုံးခန်းပါသည်။ အိပ်ခန်းသုံးခန်းက တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြုံပုံသဏ္ဌာန်တည်ရှိနေသည်။ ထိုသုံးခန်းကို ကျော်လွန်သွားပါက ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းရှိ၏။ ခြုံတော်သစ်တိုးချဲ့ရာ၌ ဝန်ထမ်း များနေထိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောင်များဖြစ်၍ သက်တမ်းအား ဖြင့် နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိဦးမည်မို့ သစ်လွင်တောက်ပနေသေးသည်။

မယဉ်နွယ်က တစ်ဖက်အဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ တစ်ဖက်အဆောင်မှ အမျိုးသမီးများက မယဉ်နွယ်နှင့် ဌာနတူပဲမို့ မသိသူများတော့ မဟုတ်။ မျက်မှန်းတန်းရုံမျှတော့ ရင်းနှီးကြ သည်။ မယဉ်နွယ်နှင့် တစ်ဆောင်တည်း အတူတူနေထိုင်ရသော သင်းသင်း လဲကြည်၊ မူမူနှင့် ယုသန္တာတို့က ယခင် တာဝန်ကျခဲ့သော ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာ တာတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်တည်း သမားမယဉ်နွယ်ကို အကူအညီပေးရန် အဆင်သင့်။ သို့ကြောင့်လည်း မယဉ်နွယ်အဖို့ ဘာကိုမျှ ပူပန်စရာမလိုပေ။ ရောက်လာသည်နှင့် အခန်း ထပ်ခန်းကိုယူကာ ပစ္စည်းပစ္စယများ နေရာချထားပြီး နားနားနေအပ်နိုးဖြေ သည်။ အတူနေကောင်မလေးများ ချက်ပြုတ်ကျွေးသော ညနေတကို စားပြီး နောက်ဖြန် လုပ်ကိုင်ရမည့်လုပ်ငန်းများအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ သို့ဖြင့်ပင် တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်ခဲ့ပြီ။

မယဉ်နွယ်တစ်ယောက် ဟိုတွေး သည်တွေးနှင့် နာရီကို ကြည့်လိုက် တော့ (၁၀)နာရီ ထိုးတော့မည်။ ရန်ကုန်မှ ခြုံတော်သစ်သို့ ကားစီးလာခဲ့ ရသည့်အရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိုလျက်ရှိ၏။ အိပ်စက်သင့်ပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရင်း အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ ဟိုဘက်အိပ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အတူရှိနေသော သင်းသင်းတို့တွေကတော့ အိပ် ဖျော်နေလောက်ပြီ။ သူတို့က ကိုယ့်ထက် အသက်ရော လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ပါငယ်ရွယ်နုနယ်သူ များဖြစ်၍ အပူအပင်နည်းပါးကြပေမည်ပေါ့။ မယဉ်နွယ် တတော့ မနက်ဖြန် အတွက် ပူပန်စရာများရှိသည်မှန်ပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စ အားလုံးကို မေ့ဖျောက်ထားလိုက်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း အိပ်မိပြင်အပြီး လေ့ ကျင့်ခန်း လုပ်တော့သည်။ ဒါကလည်း သူ့အကျင့်။ အိပ်ခန်း လေ့ကျင့်ခန်း ယူတတ်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်။ အိပ်ထမတင် မျှသာ ဖြစ်သည်။

“အမလေး-နေပြည်တော် ရာသီဥတုကလည်း ပူလိုက်အိုက်လိုက် တာနော်”

“ဟုတ်ပါအေး၊ မနေတတ်အောင်ပဲ။ ဒါနဲ့ မယဉ်နွယ်ကော - ဒီအိတ်တာမ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

“လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတယ်လေ။ အမလေး-ပူလိုက်တာနော်”

မယဉ်နွယ်နှင့် တပ်လျက်ဧည့်ခန်းမှ စကားပြောသံ ဆူညံညံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရ၍ မယဉ်နွယ် စိတ်တိုသွားမိသည်။ ဘယ်နှယ် ဟိုကောင်မလေး လေးယောက် အိပ်ကြသေးပါလား။ မိမိတို့တော့ မကြား လောက်ဟုထင်ကာ အတင်းတုပ်နေကြသည်။ ကိုယ်တ လူကြီးဖြစ်နေ၍ တိုသွားသည့်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ နှုတ်က ထုတ်မပြောတော့ဘဲ ဥပေက္ခာ ပြုထားလိုက်သည်။ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုသာ မြန်မြန်သွက်သွက် ဆက်လုပ် နေလိုက်၏။

မယဉ်နွယ်က ငြိမ်နေပါသော်လည်း ဧည့်ခန်းဆီမှ စကားပြောသံများ တတော့ ထိုးတိတ်မသွားသည့်အပြင် ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာသည်။ သို့သော် စောစောတကဲ့သို့ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရတော့ဘဲ စကားသံများက လုံးဝထွေးတာ ဝေါ-ဝေါ-ဝူး-ဝူး အသံမျိုးသာ ကြားနေရသည်။ ဘာတွေကို ပြောနေကြမှန်း မသိရ။ ကြည့်ရတာ တစ်ဖက်ခန်းများမှ ဟိုလေးယောက် ပူအိုက်လွန်းလို့ မအိပ်နိုင်၍ စကားထွက်ထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် မယဉ်နွယ်လည်း အိပ်မပျော်သည့် အတူတူ ကောင်မလေးတစ်အုပ်နှင့် စကားထွက်ပြောဦးမှဟူသောအတွေး ဖြင့် အိပ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် ဧည့်ခန်းဆီသို့မယဉ်နွယ် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ စကားသံများက တပူးတဝေါဝေါနှင့်။

“အယ်တော်...”

မယဉ်နွယ် ဧည့်ခန်းဆီရောက်သည်နှင့် တစ်ဧည့်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ကာလူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရချေပြီ။ ဘယ်လို ပါလိမ့်”

အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းဆီသို့ သွားကြည့်မိ တော့ ဟိုလေးယောက်စလုံး တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်မောကျနေကြသည်။ လုံးဝ မကြောက်တတ်ပါဘူးဟူသော မယဉ်နွယ်ကိုယ်တိုင်ပင် အနည်းငယ် ထိတ် လန့်သွားမိ၏။ သို့ပေမဲ့ - ကြောက်စိတ်ကို မျှီသိပ်ကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲချပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အစ်မကြီး - အမလေး။ မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာ အခန်းငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ဝင်ခံရတာတယ်လေ။ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်ဆောင်ဆီမှ အော်သံဟစ်သံများကြောင့် မယဉ်နွယ်တစ်ယောက် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးများကို ခြည်း ညှင်းစွာ ဖွင့်နေစဉ်တွင် ချမ်းစိမ့်သောလေအေးက မျက်နှာကို ဝေခနဲ လာရိုက် ဆော်၏။ အေးမြသော လေ၏ထိတွေ့မှုကြောင့် မယဉ်နွယ်လည်း ကြက်သီး ဆွေးညင်းများ ထောင်ထသွားခဲ့ရ၍ စိတ်ချောက်ချားစွာဖြင့် သေးပတ်ဝန်း ဆွင့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့...

“အို - အမလေးလေး - ကံကောင်းလို့ပါလား - ဘုရား - ဘုရား”

မယဉ်နွယ် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားမိသည်။ မိမိက အိပ်ရာထဲမှာ မဟုတ် တော့ဘဲ သေမင်း၏ နှုတ်ခမ်းဝန်းသို့ ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းစာဆိုရလျှင် မယဉ်နွယ် ရောက်ရှိနေသည့်နေရာက အိပ်ခန်း၏ပြတင်း ခေါက်ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဤအဆောင်မှ ပြတင်းပေါက်များက လူ သစ်ရပ်လောက်မြင့်မားပြီး သံဆန်ကာ ကာရံထားခြင်းလည်း မရှိ။ ပကတိ ဆင်းလင်းကြီး။

အဆောင်အမြင့်က ရှစ်ပေကျော်ကျော်လောက် မြင့်မားသဖြင့် အကယ်၍ သာ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပါက အသက် သေခန်းသွား နိုင်သည့်မို့ မယဉ်နွယ် သွေးပျက်သွားခဲ့ရသည်။ ကတုန်ကယပ်ဖြင့် ခုတင်

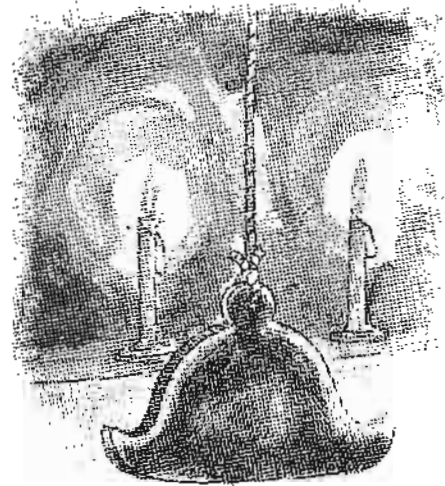
ပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ နောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေရာမှ အိပ်ရာနံဘေးက ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပေါ်ကို မည်သို့ ရောက်ရှိသွားရသလဲဆိုတာ မယဉ်နွယ် နားမလည်နိုင်ပါ။ သုရားသိကြားမလို့ တစ်ဖက်အဆောင်မှ မိန်းကလေးများ လှမ်းအော်သတိပေးလိုက်သောကြောင့်သာ မယဉ်နွယ် အသက်မသေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးယောက်သား ထိုနေ့၌ပင် တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။ နောက်မှသိခဲ့ရသည်တမယဉ်နွယ်မှ မဟုတ် ကျန်လေးယောက်လည်း ခုတင်ကို လာလုပ်ခြင်း၊ တံဆိလားခေါက်ခြင်း စသော ခြောက်လှန့်မှုများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

✓✓✓

မသူဇာအလှည့်ကျတော့ တစ်မျိုး၊ ရောက်သည့်နေ့ကစပြီး တစ်ပတ်အတွင်းတော့ ဘာခြောက်လှန့်မှုမျိုးမှ မကြုံတွေ့ရပေ။ မသူဇာကလည်း ဝေတ္တာပို့သည်။ အမျှဝေသည်။ သို့ပေမဲ့ ရဲဝန်ရဲခါတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ အိပ်ပျော်သွားတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်သည် တနင်္လာနေ့မှ စတင်တာ မသူဇာတို့ခြောက်ယောက်စလုံး အေးအေးဆေးဆေး မနေရတော့။ ဟိုနားသွားလည်း ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင် ခြေထောက်ပေါ်ဖြတ်ပြေးသဖြင့် အော်ရဟစ်ရတာ တစ်မျိုး။ သည်နားသွားလည်း ကြက်ကြီးတစ်ကောင် ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျလို့ ကြောက်ရလန့်ရတာတစ်ခုနှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပို၍ထူးဆန်းသည်က ညဘက်ဆို အိပ်လို့မရ။ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် စက်ရုံမှာ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်နေသလိုမျိုး အသံပေါင်းစုံ ကြားနေရသည်။ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လျှင်လည်း ကောက်စိုက်သမုတ်တစ်ယောက်က ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွားဟု လာရောက်ရန်တွေ့သော အိပ်မက်မျိုးကို အမြဲမြင်မက်နေသည်။ ကြာတော့ သူဇာတို့ ခြောက်ယောက်လုံး မနေဝံ့တော့။ တာဝန်ချိန် သုံးလ မပြည့်ခင်မှာပင် အခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

✓✓✓

ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ ခံစားလိုက်မိသည်။ သာဓုဒေါ်သံက မိမိတစ်ယောက်တည်း၏ အသံမဟုတ်ဘဲ လူစုလူဝေးကြီးနှင့် သံပြိုင်သီနေရသလို ဟိန်းထွက်လျက် ရှိသည်။ ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ။ စိတ်၏ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မှုမဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသည် ...

များမကြာမီ၌ ထိုအဆောင်ဆီသို့ ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အဆောင်ပုံသဏ္ဌာန်က ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ အမြင့်ရှစ်ပေအထက်တွင် အိပ်လေးလုံးကို စတုရန်းပုံစံမျိုး တစ်အိပ်နှင့်တစ်အိပ် (တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင်) မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်ရှိနေကာ ခြေတံရှည်အိမ်ကလေးများအသွင်ဆောက်လုပ်ထားပြီး တစ်ဆောင်နှင့်တစ်ဆောင်ကြား၌ ဝရန်တာစင်္ကြံလမ်းခင်းများဖြင့် ဆက်သွယ်ပေးထားသည်။ ပြောရလျှင် ဟိုဘက်အိမ်ကလူတွေကို သည်ဘက်က လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရသည်။ ဆက်သွယ်ပေးထားသော စင်္ကြံလမ်းခင်းမှနေလည်း အလွယ်တကူ ကူးလူးသွားလာနိုင်သည်မို့ ထိုအိပ်လေးအိပ်လုံး၌ လူသူလေးပါးရှိနေပါက ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ နည်းနည်း

ကြောက်ရွံ့စိတ်ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း နဂိုကတည်းကမှ သိပ်ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်။ သို့သော် ယခုတော့ ထိုလေးအိမ်လုံးပေါင်းမှ နေထိုင်သူဟူ၍ မိမိတစ်ယောက်တည်းရယ်။

ရှေ့တွင်နေခဲ့ပြီး တစ္ဆေအခြောက်ခံရ၍ ထွက်ပြေးသွားသော သူများအားလုံးတွင် အခန်းဖော်ကိုယ်စီနှင့်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်အဆောင်တွင်လည်း လူတွေနှင့်၊ မိမိအလှည့်ကျမှ ဌာနတူအဖော်တွေအားလုံး ဤအဆောင်ကြီးများတွင် မနေထိုင်ခဲ့ကြ၍ တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် ဤအဆောင်တွင် မိမိတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိက အပျိုကြီးပေမယ့် ကပ်စီးကလည်း ဝပ်နည်းနည်း၊ ဌာနက အဆောင်ပေးလျက်သားနှင့် တခြား၌ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး သွားမနေထိုင်ချင်။ ရှေ့ကလူတွေ ပြောပြခဲ့သော သရဲခြောက်တဲ့အကြောင်းများကို ကြားမိထားသော်လည်း ကိုယ်က ဘာသာရေးသမားမို့ သိပ်မကြောက်လှ။ အိတ်ကို နေရာချပြီးသည်နှင့် ပါလာသော ပရိတ်ရေဖြင့် အိမ်အနံ့ပတ်ဖြန်းလိုက်ကာ ပရိတ်ရွတ်သည်။ မေတ္တာပို့ကာ အမျှပေးဆပ်လိုက်သည်။ ဟော - တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေစောင်းလာခဲ့ပြီ။

✓✓✓

ညရောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ပူအိုက်လွန်းလှသည့် နေပြည်တော် နွေဥတုကို အန်တုကာ ဝရန်တာတွင် ထွက်ထိုင်နေမိသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲ ကောင်လေးများက ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ တစ်စီ အော်မြည်လျက်ရှိ၏။ မကြောက်တတ်ပေမဲ့ ဤခြံကြီးတစ်ခုလုံးတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းဟု တွေးမိလျှင် အနည်းငယ်တော့ အားငယ်သလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် - ဟိုဘက်ခြံမှာလည်း ငါးဌာနကလူတွေ ရှိတာပါပဲလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရသည်။

“မပြုံး - တစ်ယောက်တည်းလား”

တစ်ယောက်တည်းပိုင်နေမိစဉ် မိမိနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ဆိုတာ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်သော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်အဆောင်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ့ရင်ထိတ်သွားမိသည်။ မှောင်ကလည်း မှောင်နေပြီမို့ ရုတ်တရက် ထိုမိန်းမကို မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိ။ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ညီမက ဘယ်သူတုံး”

“အမလေး - ကျွန်မတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဟိုတစ်လောကပဲ အသုဘပို့မှာ တွေ့ကြသေးတယ်လေ”

“ဪ - မှောင်နေလို့ မမှတ်မိတာပါ သိကီရယ်။ ဒါနဲ့ - ခုနက သိကီကို မမပြုံး မမြင်မိပါလား”

ထိုအခါမှ သိကီဝင်းမော်မှန်း မှတ်မိတော့သည်။ သိကီဝင်းမော်က ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ့၏ ယခင်ဌာနမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မမှတ်မိစဉ်က အထိတ်ထိတ်အပျာပျာဖြစ်သွားသော ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ့၏ အမူအရာကြောင့် သိကီက သဘောကျရာ ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း...

“မပြုံးက သိကီကို သရဲထင်နေလို့လား - ဟင်း - ဟင်း။ အခုပဲရောက်တာ ဟိုမှာ ကိုကျော်စိုးလည်း ပါတယ်။ အိတ်သွား သယ်နေလို့။ သိတဲ့အတိုင်း ပဲလေ။ မပြောင်းမနေရဆိုတော့လည်း ထမင်းအိုးအကွဲခံပြီး ပြောင်းလာရတာပဲ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ သူ့အသွားနဲ့ ကျန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ မပြုံးရဲ့အဆောင်မှာ မပြုံးတစ်ယောက်တည်းများလား။ ဟိုမပြုံး တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲရဲ့လား။ ကိုကျော်စိုးကို တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခိုင်းပြီး သိကီ - မပြုံးနဲ့အတူ လာအိပ်ပေးရမလား”

“ရပါတယ် - နေပါစေ၊ နှင်တို့ လင်မယားပဲ အိပ်ကြ။ တော်ကြာ - အချို့ကြီးက အလိုက်မသိဘူးလို့ အပြောခံနေရမှာ ကြောက်လွန်းလို့”

သိကီက ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ့ကို “တစ္ဆေခြောက်သည် အဆောင်” တွင် တစ်ယောက်တည်းမနေစေလိုပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင်လည်း လာရောက်အဖော်

ပြုရန် ရွှေကြောက်နေသည်ဟန်။ အတူလာနေဖို့ ခေါ်ရအောင်ကလည်း
ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေက အပျိုကြီးဖြစ်နေ၍ သူ့ယောက်ျားနှင့် တစ်ဆောင်တည်း
ထားရမှာကို အားနာနေပုံရသည်။ သို့ကြောင့် - ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေကပဲ အလိုက်
တသိနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရန်ကုန်တွင်ဆိုလျှင် သည်အချိန် ရပ်ရှင်ကြည့်နေရ၍ မအိပ်ဖြစ်သေး
ပေမဲ့ ဒီမှာတော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိသဖြင့် အိပ်ဖို့ အိပ်ရာပြင်ကာ ဘုရားရှိခိုး
တော့သည်။

“ဩကာသ - ဩကာသ - ဩကာသ”

ဩကာသမှ အစချီကာ မေတ္တသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ ခရုဂပရိတ်တို့အပြင်
ဝဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးကိုပါ ဆက်လက်ပွားများ ရွတ်ဆိုသည်။ ပြတင်းပေါက်
မှ လေတဖြူးဖြူးဝင်နေသဖြင့် ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေသည် ပူအိုက်မှုကို မခံစားရဘဲ
ဘုရားကို ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ပြုရှိခိုးရ၏။

“သာဓု - သာဓု - သာဓု”

ထူးခြားထူးဆန်းသော အံ့အားသင့်စွာ ခံစားလိုက်မိသည်။ သာဓုခေါ်သံတ
မိမိတစ်ယောက်တည်း၏အသံ မဟုတ်ဘဲ လူစုလူဝေးကြီးနှင့် သံမြိုင်
ခေါ်နေသလို တိန်းထွက်လျက်ရှိသည်။ ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ၊ စိတ်သန္တန်၏
ထင်သောင်ထင်မှားဖြစ်မှု မဟုတ်မုန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသည်။ မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ မိမိ ခြုံလုပ်သောကောင်းမှုတုသိုလ်တို့ ဝေနေသူသတ္တဝါများလည်း
ရရှိသွားကြသည်ဟု ယုံကြည်၍ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိ၏။

“သီဂီ - သီဂီရေ”

ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေက တံခါးကို ထုလည်းထု၊ နာမည်ကိုလည်း အော်ခေါ်
သည်။ သို့သော် အိမ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်မှ မရှိသည့်အလား မှောင်မည်း
တိတ်ဆိတ်နေ၍ စိတ်ထဲ၌ပင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ လက်ထဲတွင်

သယ်ယူလာသော ပူတင်းမုန့်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမှိုက်လိုက်မိသည်။
ဘုရားရှိခိုး၊ အမျှဝေပြီးသည့်နောက် စိတ်ကြည်လင်သွားပြီး ချောက်ချား
ထိတ်လန့်စိတ်များလည်း ကင်းဝေးသွားခဲ့ရ၍ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ပူတင်း
ဇုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေက သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်သော ပူတင်းကို အလွန်နှစ်သက်သူ
ဖြစ်သည်။ ကြက်ဥ၊ ပေါင်မုန့်ကျွတ်၊ နို့မှုန့်၊ ပျားရည်တို့ကို သမအောင် ရောမွှေ
ခလောက်ပြီး ချိုင့်တစ်ချိုင့်ထဲထည့်၊ အစုံးစုံးပြီး ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော
ရေခဲနွေးဒန်အိုးထဲသို့ ထည့်သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် လှပပြီး စား၍
အလွန်ကောင်းသော ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ၏ လက်လုပ်ပူတင်းမုန့်ကလေးကို ရရှိ
သည်။ ပူတင်းလေးကျက်တော့ တစ်ယောက်တည်း မစားရက်၊ မသောက်
ရက်၊ အရသာကလည်း ပျားရည်၏မွှေးပျံ့အိမ်မိသည့်အရသာနှင့် ကြက်ဥ၏
ဆိမ့်ချိုသော အရသာတို့ ပေါင်းစပ်နေသည့် ပူတင်းလေးက အလွန်စားဖျော်
အရသာရှိလှသဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွေးချင်မိသည်။ သို့ဖြင့်
တစ်ဖက်ဆောင်မှာ သိင်္ဂီတို့ဆီသို့ ဝရန်တာစကြံလမ်းလေးမှတစ်ဆင့်
ကျားသန်းလာကာ လာပို့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပို့သူက လာပို့ပါလျက်ဖြင့် ယူမည့်
လူက ထွက်လာ၍ စိတ်ညစ် ရပြီ။

“ဪ - ဒီလင်မယား ဘာတွေများ လုပ်နေကြပါလိမ့်၊ မပြောလိုက်
ချင်ဘူး။ ငါ ဒီလောက်အော်ခေါ်တာကို မကြားကြဘူးလား၊ မသိ၊ ငါ့မှာ
တော့ အခန်းဖော်လေးရလို့ မုန့်လုပ်ထားတာလေး လာပို့မိပါတယ်။ ည (၉)
နာရီ မထိုးသေးဘူး။ အိပ်တာ သိုးနေကြပြီတုရဲ့”

နောက်ဆုံး ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ လက်လျှော့ကာ အခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာ
လိုက်သည်။ သွားပို့သော ပူတင်းပန်းကန်ကိုလည်း မိမိဘာသာ စားသောက်
ပစ်လိုက်သည်။ ည (၁၀) နာရီထိုးသည်အထိ မျက်လုံးတွေက မအိပ်ချင်သေး
ဘဲ ကြောင်နေ၏။ သို့ပေမဲ့ နံနက်ကျလျှင် ရုံးတက်ရဦးမည်ဖို့ ခြင်ထောင်
ထဲဝင်ကာ ကြိတ်မှိတ်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

နံနက် (၆)နာရီခွဲအိပ်ပြီးနောက် အိပ်ရာနီးလာချိန် ဝရန်တာတွင်ထွက်ကာ အပျင်းကြောဆန့်နေစဉ် တစ်ဖက်အဆောင်မှ မသိကီတို့လင်မယား အထုပ် အပိုးတွေ့ဆွဲကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

“ဟဲ့ - နင်တို့လင်မယား ဒါ ဘယ်တုန်း ညက ငါခေါ်တာ မကြားကြဘူးလား”

ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေက အပြေးအလွှားသွားမေးသည်။ သိကီက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုကျော်စိုး၏လက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း...

“အမလေး - မပြုံးရယ် ညက ဘယ်သူခေါ်တာမှ ကျွန်မတို့လင်မယား မကြားနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တံခါးကိုလေ ဟိုကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အခန်းပိတ်လှောင်ထားလို့ ကြောက်အားလန့်အားထုနေသလိုမျိုး တဒုန်းဒုန်းနဲ့ဝုန်းခိုင်းကို ကြုံနေတာပဲ။ နောက်ပြီး ငါ့အခန်းထဲက အခုထွက်သွားလို့လည်း အော်သေးတယ်။ အစ်မရယ် - ကြောက်စရာကောင်းလို့က်တာ။ ကျွန်မဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူး။ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဇက်တွယ်ရင်း ကြောက်နေရတာ မိုးလင်းတဲ့အထိပဲ။ အစ်မလည်း မနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့လင်မယားလည်း ကြောက်လွန်းလို့ ခုပဲ ပြောင်းကြတော့မလို့”

သိကီကားကြောင့် ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ အံ့သြသွားသည်။ ကြောက်စိတ်မဝင်ဘဲ အံ့သြစိတ်က ပိုကဲသွားသည်။ ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်။ အမှန်ဆို နှစ်ယောက်ရှိနေသောအခန်းကို ချောက်လှန့်မည့်အစား တစ်ယောက်တည်းနေသော မိမိကို ချောက်လှန့်ရမှာ မဟုတ်လား။ အဘယ်ကြောင့် မခြောက်လှန့်ကြပါသနည်း။ မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေသော အကျိုးတရားများကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

“သိကီတို့ - ညက ဘုရားရှိခိုးကြရဲ့လား”

“ပင်ပန်းတာနဲ့ မရှိခိုးမိပါဘူး မပြုံးရယ်။ ဘုရားရှိခိုးအိပ်ရင် မခြောက်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး မတားပါနဲ့တော့။ ဆက်နေရင် သိကီ ကြောက်လို့သေလိမ့်

မယ်။ ခုတောင် သိပ်ကြောက်နေပြီ။ ပြောင်းမှကို ဖြစ်မှာ။ သွားပြီနော် - ပြုံး”

သိကီတို့ ဆင်းသွားသည်ကို ဒေါ်ပြုံးပြုံးရွှေ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ နောက်ပြီး တာဝန်ချိန် မကုန်မချင်း ဘယ်ကိုမှ မပြောင်းရွှေ့တော့ဘဲ သန့်ဌာန်ချလိုက်သည်။ ဤအဆောင်တွင်သာ နေထိုင်ကာ ကျွတ်လွတ်ချင်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမျှပေးဝေမည်။ ကုသိုလ်မျှဝေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

အဲဒါပဲ - ညီမရေ၊ အစ်မက နေ့တိုင်း မနက်စောစောထပြီး ကက်ဆက်ဇွင်း တရားနာတယ်။ ပရိတ်ရွတ်တယ်။ မေတ္တာပို့၊ အမျှပေးဝေတယ်။ သူ့ဇာတို့ပြောသလို ကြက်ဆိုတာလည်း တစ်ကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သရဲတစ္ဆေလည်း တစ်ခါမှ အခြောက်မခံခဲ့ရဘူး။ အဲ - ထူးဆန်းတာတစ်ခုက အစ်မအိပ်ပြီဆို ခြင်ထောင်ဘေးမှာ လိပ်ပြာတွေ လာပျံဝဲနေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေဆို အကောင်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ဆင်လိပ်ပြာကြီးတွေလည်း ဒါတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ သူတို့ရောက်လာရင် အခန်းလေးက အေးနေသလိုပဲ။ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာ။ အဲ့သည့် တစ်ခုတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်ပေါ့နော်။ ဇိုက်ဆံတစ်သိန်းကတော့ အခြားမယုံကြည်သူအမြင်မှာတော့ တိုက်ဆိုင်တာပါလို့ ပြောကောင်း ပြောလိမ့်မယ်။ အလုပ်က ပေးတာပဲ ကိုယ့်အရည်အချင်းကြောင့် ဘောက်ဆူးရတာပဲလို့ ပြောချင်ပြောကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ရဲ့ အကူအညီကြောင့် ရခဲ့တာလို့ ထင်နေမိတယ်။ လက်ပေါက်ကတ်တဲ့အထက်လူကြီးဆီက ဘောက်ဆူးရဖို့ ဘယ်လောက်ခက်သလဲဆိုတာ အစ်မ အသိဆုံးပါ။ သူက ဆုကြေးကို လိုလိုထားလား ခေါ်ပေးတယ်လေ။ ဒီတော့ သူတို့ ကူညီလို့ဖြစ်နိုင်သလို မေတ္တာပို့ဌာန်းရွတ်ပွားတဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်း သေချာပေါက်ပါတယ်လို့ လိုရမယ်။

သြော် - သူတို့ဆိုတာ လူတွေကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ညီမရဲ့ အစ်မဆိုလိုချင်တဲ့ သူတို့က အစ်မအမျှပေးဝေလိုက်လို့ ကျွတ်လွတ်သွားကြတဲ့ သူတွေကိုပေါ့၊ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာပေါ့...”

(ကြီးတော်ကြီး ပြောပြသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို ဆီလျော်သလို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။)

စေတနာရှေ့ထားလျက် ...

>>> ဂါဦးနန်းကို

မူလ ရုပ်ပုံများ ဆို

ခေရူးချက်ထောစာရားထို ပြန်လည်ဝေးပို့
စည်တော်ဝါ၍ ခိတ္တုစွာထားကြပါရန်။

အယ်ဒီတာချုပ်
မိုးမိုးသန်းသန်း

၁၈၅

Handwritten signature

ရေနံမြေခရေ (သန်လှိုင်)

ချစ်သူ ဓိညာဉ်

ရေနံမြေခရေ (သန်လျင်)

ဒီနေ့သင်္ကြန်အကြီးနေ့ဖြစ်သည်။ တခြားသူတွေ ရေကစားနေသော်လည်း စကားဝါတစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စာဖတ်နေသည်။ သင်္ကြန်အကျနေ့တွင် ဥပုသ်စောင့်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း အိမ်က အဘိုး၊ အဘွားနှင့် အဒေါ်တွေ ဥပုသ်စောင့်သွားသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့သည်။ စကားဝါမှာ သူ့ချစ်သူ မင်းမင်း သူ့ဆီလာမလားဟု မျှော်နေမိသည်။ ညနေ ထမင်းစားပြီး (၆)နာရီ လောက်ရှိမည်။ စကားဝါ တီဗွီကြည့်နေစဉ် သူ့ခြေထောက်အောက်က လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်နေသဖြင့် အောက်ကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အမလေး - လာကြပါဦး - ကင်းလိပ်ချောကြီး”

“ဟဲ့ - စကားဝါ - ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ ကင်းလိပ်ချောကြီး - လုပ်ပါဦး - ဒေါ်လေးရယ်”

“စကားဝါရယ် - ကင်းလိပ်ချောများ ကြောက်စရာကျနေတာပဲ”

“သမီးက ကင်းလိပ်ချောဆို သိပ်ကြောက်တာ”

“အေးပါ - ဒေါ်လေးအဝေးကြီးသွားပစ်လိုက်ပါမယ်”

စကားဝါ - ဒေါ်လေးလည်းကင်းလိပ်ချောကိုဖမ်းပြီးသွားပစ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့အကြွတ်နေ့မနက် စကားဝါ မျက်နှာသစ်ပြီး ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်နေရင်း မျက်နှာကြက်ကို သွားကြည့်မိရာ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် မနေ့က တွေ့ရသော ကင်းလိပ်ချောကြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စကားဝါ လန့်အော်ပြီး အိပ်ရှေ့ခန်းကို ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့အဘွားက ...

“စကားဝါ - သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေချိုးခန်းမျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ ကင်းလိပ်ချောကြီး”

“ဘယ်မှာလည်း - အဘွားကို လိုက်ပြစမ်း”

သူ့အဘွားကိုခေါ်ပြီး မျက်နှာကျက်ပေါ်က ကင်းလိပ်ချောကို ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ - အကြီးကြီးပဲ။ အကြွေရေ - ကင်းလိပ်ချောကို ခြောက်လွှတ်လိုက်ပါဦး”

“ဒီကင်းလိပ်ချောကလည်း လာပြန်ပြီလား”

စကားဝါ၏ဒေါ်လေးက ကင်းလိပ်ချောကို ခြောက်လွှတ်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်က ဆင်းပြေးသွားသည်။ နောက်နေ့အတက်နေ့မှာလည်း စကားဝါ သနပ်ခါးလူးနေစဉ် မှန်နောက်မှ ကင်းလိပ်ချောကြီး ထွက်လာသည်။

“အမလေး - ဒေါ်လေးရေ - လာပါဦး”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟိုမှာ ကင်းလိပ်ချောကြီး”

“ဒီကင်းလိပ်ချောကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဂေဓာဓာလာနေလည်း မလဲ”

“ဟဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ ကင်းလိပ်ချော - ငါသတ်လိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ - ဦးလေးရယ်၊ သူ့ဟာသူ သွားပါစေ”

ထိုကင်းလိပ်ချောကြီးကို နှစ်ဆန်း(၁)ရက်နေ့မှစ၍ မတွေ့တော့ပါ။

✓✓✓

ကျောင်းတွေ ပိတ်ထားရာမှ ပြန်ဖွင့်လာပြီးဖြစ်၍ စကားဝါတစ်ယောက် ဒီနေ့ ကျောင်းတက်ရမည့်အပြင် ချစ်သူ မင်းမင်းနှင့်လည်း တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၍ အလှဆုံးပြင်ကာ ကျောင်းကို ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက သူ့ကို အံ့သြသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ စကားဝါစိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသည်။ သူနှင့် အတန်းဖော် မိစုတို့ကို လိုက်ရှာသည်။ သူတို့ဆုံနေကျနေရာတွင် မိစုတို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို ထူးဆန်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ စကားဝါ ကျောပန်ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“နင်တို့ကို ငါ လိုက်ရှာတာ မောနေတာပဲ။ နင်တို့က ဒီရောက်နေတာတိုး”

“စကားဝါ”

“ဘာလဲဟ”

“နင် - မခံစားရဘူးလား”

“ငါက ဘာလို့ခံစားရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဆုံးသွားတာကို နင် ဘာမှမဖြစ်တာ အံ့ပါရဲ့”

“ဘယ်သူဆုံးတာလဲ - ငါ့ကို နားလည်အောင် ဖြေစမ်းပါ”

“အေး - ပြောမယ်။ နင့်ချစ်သူ မင်းမင်း - သင်ကြန်အကျနေ့က ရေပက်ခံထွက်ပြီး အရက်သောက်ကြရင်းက စကားများရန်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုက်ကို ပုလင်းကွဲနဲ့ ထိုးလိုက်တာ အဲဒီနေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီးသေသွားတယ်”

စကားဝါ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် မျက်လုံးတွေပြာပြီး ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး...

“နင်တို့ စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို လာမပြောတာလဲ”

“နင် သိမယ်ထင်လို့...”

“ငါက အိမ်ထဲမှာနေပြီး ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ငါတို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်ကိုပြောဖို့ သတိမရလို့ပါ။ မနက်ဖြန် ရက်လည်တဲ့နေ့ - နင်လာမှာလား။ ငါတို့အားလုံး အဲဒီကိုသွားကြမှာ...”

စကားဝါ ငိုချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရလေပြီ...

“ငါပြန်တော့မယ်”

“နင် အတန်းမတက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူး”

စကားဝါ ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ သူ့အဒေါ်က သူ့ကိုမေးသည်။

“စကားဝါ - ပြန်လာတာ စောလိုက်တာ”

“ခေါင်းမူးလို့ ပြန်လာတာ”

“ခေါင်းမူးနေရင် ဆေးသောက်လေ”

“သောက်ပြီးပြီ - ဒေါ်လေး”

ပြောပြီးသည်နှင့် စကားဝါ သူ့အခန်းထဲဝင်၍ အားရပါးရငိုချလိုက်သည်။ ငိုရင်းနှင့် ကင်းလိပ်ချောကို သတိရသွားသည်။ တို့ကင်းလိပ်ချောသည် သူ့ချစ်သူမင်းမင်းပိညာဉ်ဖြစ်မည်ဟု သူထင်လိုက်သည်။ ကင်းလိပ်ချောကြီး ထောက်သွားသောနေ့သည် မင်းမင်း အသုဘချသောနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ သူတွေ့ရင်း ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရသည်။

✓✓✓

မင်းမင်းရက်လည်သောနေ့တွင်မင်းမင်းအိမ်သို့စကားဝါထွက်ခဲ့သည်။
မင်းမင်းအိမ်ရောက်တော့ မင်းမင်း၏ မိခင် ဒေါ်ညိုက သူ့ကို ဆီးကြိုသည်။
စကားဝါနှင့် မင်းမင်းကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘော
တူထားသည်။

“သမီး - ဒီကိုလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အန်တီ”

စကားဝါမှာ ဒေါ်ညိုရျပေးသောနေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ညို
လည်း သူ့အနား လာထိုင်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် - အန်တီရယ်။ ကိုမင်းဆုံးတာ သမီးမသိလို့ပါ။
သိရင် ချက်ချင်းလာမှာပါ။ အခုတော့ - နောက်ဆုံးအနေနှင့် ကိုမင်းမျက်နှာ
ကို မမြင်လိုက်ရဘူး”

စကားဝါပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ စကားဝါ ကျလာသော
မျက်ရည်တွေကို ဒေါ်ညို သုတ်ပေးနေသည်။

“တိတ်ခါ - သမီးရယ်။ သူက အကြောင်းတရားပေါ့။ အန်တီ တောင်းပန်
မိတယ်။ သမီးတို့ အကြောင်းကြားဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ရပါတယ် - အန်တီရယ်။ ဒါနဲ့ - သမီး အန်တီဆီမှာ ခွင့်တောင်းစရာ
ရှိတယ်”

“ဘာများလည်း သမီး - ပြောလေ”

“ကိုမင်းရဲ့အဝတ်တစ်စုံလောက် သမီးကို ပေးပါလား။ အမှတ်တရသိမ်း
ထားချင်လို့...”

“ဒါများ သမီးရယ် - ခွင့်တောင်းနေရသေးတယ်။ သမီးကြိုက်တာယူသွား
အန်တီ ခွင့်ပြုပါတယ်”

စကားဝါလည်းမင်းမင်း၏အဝတ်တစ်စုံယူ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်
လျှောက် ပါးစပ်မှလည်း “စကားဝါ - ကိုမင်းကို မခွဲနိုင်ဘူး။ စကားဝါနဲ့ အတူ
နေဖို့ လိုက်ဖို့ပါလား”။ စကားဝါ မလုပ်သင့်သောအလုပ်ကို လုပ်လိုက်သည်

ကို သူ မသိပါ။ မင်းမင်း၏ဝိညာဉ်မှာ စကားဝါနောက်က ပါလာသည်။ သူ့
နောက်ကို နေ့ခင်းကြီး ခွေးတွေအူပြီး လိုက်လာသည်။ စကားဝါ အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ မင်းမင်း၏အဝတ်တစ်စုံကို ဘယ်သူမှမသိအောင် သူ့အိပ်
သော အိပ်ရာဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ထိုနေ့ညမှာပင် စကားဝါကို
အိပ်မက်လာပေးသည်။

“မင်းက ငိုကိုခေါ်လာပြီး အိမ်ဝမှာ ထားခဲ့တယ်။ ငါအိမ်ထဲဝင်လို့မရဘူး။
မင်းတို့အိမ်မှာစောင့်နေတဲ့ အိမ်စောင့်နတ်က ငါ့ကို နှင်ထုတ်တယ်။ ငါ့ကို
အိမ်ထဲရောက်အောင်လုပ်ပေး”

မနက်မိုးလင်းတော့ စကားဝါ အိပ်မက်အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။
မင်းမင်း၏ဝိညာဉ် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ အိမ်စောင့်နတ်တွေဆီမှာ ခွင့်တောင်းရင်
ကောင်းမလား စဉ်းစားနေသည်။ သူခေါ်လာပြီးမှ နှင်လို့လည်း မကောင်း။
ချစ်သူသံယောဇဉ်ကြောင့် နှင်မလွှတ်ရက်။ နောက်ဆုံး အိမ်စောင့်နတ်ဆီမှာ
ခွင့်တောင်းပေးလိုက်သည်။ ညရောက်တော့ သူ့ကို အရိပ်အယောင်ပြုပြီး
အိပ်မက်ပေးပြန်သည်။

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ အခု - မင်းနဲ့အတူနေရတော့မယ်”

“ရှင် - ကျွန်မအိမ်မှာနေရင် ကျွန်မမိဘနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို
အနှောင့်အယှက် မပေးရဘူး။ ပေးရင် ရှင့်ကို ဒီအိမ်မှာမထားဘူး။ မနှောင့်
ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“ကတိပေးပါတယ်။ ကိုယ့်ကို လုံးဝမမြင်စေရပါဘူး”

ထိုနေ့မှစ၍ မင်းမင်း၏ဝိညာဉ်သည် စကားဝါတို့အိမ်မှာ နေလေတော့
သည်။

✓✓✓

စကားဝါ မောမောဖြင့် စောစောအိပ်မည်ဟု
ပြတင်းပေါက်ထိပ်တံရင်း အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ
ခြံအပြင်ဘက်မှနေကာ မင်းမင်း သူ့ကို
ရပ်ပြီးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားပြီး
ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။
ထိုညမှာပင် သူ့ကို အိပ်မက်လာပေးသည် ...

BURMESE
CLASSIC

စကားပြောထား၍ အိပ်မက်တွေကို မှီနှောင့်ချောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ - စကားဝါ
သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်သည်။ ကျောင်းတက်လည်း
အနောက်က လိုက်လာသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျောင်းက အတန်းတူ
ကျောင်းသား အောင်အောင်က စားသောက်ဆိုင်ကို အတင်းခေါ်၍ သူ
အားနာသဖြင့် လိုက်သွားမိသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ စကားပြောပြီး
အတန်းပြန်တက်ရန် ကျောင်းကို အတူပြန်လာသည်။ အပေါ်ထပ်လှေခါး
ပေါ်ရောက်တော့ သူနှင့် အတူပါလာသော အောင်အောင်မှာ လှေခါးပေါ်က

တစ်ယောက်ယောက် တွန်းချလိုက်သလိုမျိုး လှေခါးပေါ်က လိမ့်တုသွား
သည်။ စကားဝါ လှေခါးထိပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်း ရပ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ အောင်အောင်ကို ဆေးရုံခေါ်သွားကြသည်။ အောင်အောင်
လက်ကျိုးသွားသည်။ မသေတာ ကံကောင်းသည်။

စကားဝါကျောင်းဆက်မတက်တော့ပဲ ပြန်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး ပွမိ
ပွမိ ပြောလာသည်။ “ရှင် - ကျွန်မနောက်လိုက်ရင် ကောင်းကောင်းလိုက်။
ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ရင် ခွင့်မလွှတ်
ဘူး” စကားဝါ သူ့ကို သဝန်တိုလို့လုပ်မှန်းသိသော်လည်း နောက်မလုပ်ရဲ
အောင် ပြောထားရသည်။ ထိုည စကားဝါကို အိပ်မက်လာပေးသည်။

“မင်း - ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကိုယ့်ရှေ့
မှာ တခြားယောက်ျားလေးနဲ့ စကားပြောနေတာ မကြိုက်ဘူး။ မင်းမကြိုက်
ရင် နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ မင်းအနားက ငါ့ကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်”

သူ့အပြောကြောင့် စကားဝါ သနားသွားသည်။

“အေး - မလုပ်ဘူးဆို ပြီးရော”

စကားဝါ နီးလာသောအခါ ခြင်ထောင်ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် စကားဝါ
မင်းမင်းနှင့်အတူကျောချင်းကပ်အိပ်သောအခါဝိညာဉ်ဆိုသော်လည်းလူနှင့်
အတူအိပ်သလို ခံစားရသည်။ စကားဝါ ဘုရားရှိခိုးနေလည်း စကားဝါရှေ့က
မှန်ကို ကြည့်လိုက်ပါက သူ့အနားမှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခု
မင်းမင်း၏ဝိညာဉ် စကားဝါတို့အိမ်ရောက်တာ (၄)နှစ်ပြည့်တော့မည်။
စကားဝါလည်း ဘွဲ့ရ၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသည်။ အလုပ်ဝင်
လုပ်၍ (၆)လပြည့်မှာပင် သူတို့ကုမ္ပဏီက သူ့အထက်က အရာရှိကိုမျိုးဝင်း
တသူ့ကို ချစ်ခင်ပန်လာသည်။ ပထမ ... သူ့အခြေမပေး။ နောက် ခွင့်ပန်တာ
များတော့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ နောက်ဆုံး စကားဝါအခြေပေးလိုက်သည်။
ထိုမျိုးဝင်းကို အခြေပေးသည့်ညမှာပင် မင်းမင်း အိပ်မက်လာပေးသည်။

“မင်း - တော်တော်ရက်စက်တယ်။ ငါ့ရှင်နုလျက်နဲ့ နောက်ထပ်ချစ်သူ
ထားသေးတယ်။ မင်းကို ငါ မုန်းတယ်”

သူ လန့်ပြီးနိုးသွားသည်။ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်တွင် မင်းမင်း သူ့ကို
ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေသည်။ စကားဝါ ကြောက်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ...
“ငါ့ချစ်သူပဲ - ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ” ချစ်သူသံယောဇဉ်ကြောင့် သူ
အကြောက်ပြေသွားသည်။

စကားဝါမိခင်မှာနေပြည်တော်တွင်အလုပ်သွားလုပ်တာ (၅)နှစ်ရှိပါပြီ။
စကားဝါက ဒီမှာ အဘိုး၊ အဘွား၊ အဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေနှင့်နေသည်။ သူ
ယခုဖြစ်နေသောအကြောင်းကို မည်သူမျှမသိကြပါ။ မင်းမင်းက စကားဝါကို
အိပ်ခင်းထဲမှာ လာခေါ်သည်။

“စကားဝါ - မင်းကို စိတ်မချတော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

သူနဲ့လိုက်ခဲ့ရန် လက်ကမ်းပေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ချစ်သူနှင့်
လိုက်သွားပြီး အတူတူနေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို မင်းမင်းဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မင်းမင်းက
စကားဝါ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရန် လှမ်းနေစဉ်...

“စကားဝါ - မထသေးဘူးလား”

သူ့အဒေါ်လာနီးသဖြင့်နိုးသွားသောကြောင့် လိုက်မည့်အကြံ မအောင်
မြင်ခဲ့ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်လာခေါ်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်လည်း သူ့အဘွား
က သူ့ကို တွန်းလိုက်သဖြင့် ပျက်သွားပြန်သည်။ မင်းမင်းမှာ နှစ်ခါလုံး သူ့ဆန္ဒ
ပျက်သွားသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ သောင်းကျန်းလေတော့သည်။ မလိုက်
ဖြစ်တာ ကံကောင်းသွားသည်။ လိုက်သွားပါက အသက်ပျောက်သွားလိမ့်
မည်။ မင်းမင်းတစ်ယောက် စကားဝါကို ပေးထားသောကတိ ပျက်လိုက်

သည်။ အိမ်ထဲမှာ အရိပ်တွေပြသည်။ စကားဝါ၏ ဒေါ်လေး မြင်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် စကားဝါကို မေးသည်။

“အန်တီ အရိပ်တွေ ဖြတ်ဖြတ်သွားတာ တွေ့တယ်။ သမီးရော မြင်
လား”

စကားဝါ လိမ်လိုက်သည်။

“မမြင်ပါဘူး - အန်တီမျက်စိမှားတာဖြစ်မှာပါ”

မင်းမင်း အပြင်မှ ပြန်လာပြီး အနောက်ဘက်အပေါက်မှ အိမ်ထဲသို့
ခုန်ဝင်လာသည်။

“ဝုန်း”

“စကားဝါ - ဘာသံလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး - ကြောင်ခုန်ချတာပါ”

စကားဝါ သူ့အဒေါ်ကို လိမ်ပြောလိုက်ရသည်။ စကားဝါ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် သူ့ချစ်သူအပေါ်စိတ်ပျက်လာသည့်အပြင် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာ
သည်။ တစ်နေ့မှာတော့ စကားဝါအတွက် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့်
ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကတော့ စကားဝါမှာ သူ့အဘွားဘေးတွင်
စောင့်ပြီးအိပ်နေရာမှ ပက်လက်လှန်လိုက်စဉ် သူ့အပေါ်ကို မင်းမင်း၏ဝိညာဉ်
က တက်ပြီးဖိထားသည်။ သူ ရုန်းသည်။ ရုန်း၍မရ၊ အော်၍လည်း မရ။

“နင် - ငါ့အပေါ်ကဆင်း။ အသက်ရှူကြပ်လာပြီ။ ဆင်းလို့ပြောနေတယ်။
မဆင်းသေးဘူးလား”

စကားဝါ ဘယ်လောက်ပြောပြော မရသည့်အပြင် စကားဝါ၏ ခြေနှစ်
ချောင်းကို အတင်းဆွဲနေသည်။ စကားဝါ လန့်သွားသည်။ ခြေထောက်ကို
အတင်းရုန်းသည်။ ရုန်းလို့မရ၊ နောက်ဆုံး ပါးစပ်ထဲမှာရတဲ့ သမ္မုဒ္ဒေါဏ်ကို
ရွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့မကိုယ်ပေါ်က ရန်ဆင်းသွားသည်။
စကားဝါလည်း ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်သည်။ မင်းမင်းမှာ မြင်းထောင်
အပြင်ဘက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ စကားဝါ

မအိပ်ရဲတော့။ သူ့အသွားတစ်ဖက်ဘေးရှိ နံရံတွင် သွားထိုင်နေသည်။ သူ့ချစ်သူ၏ဝိညာဉ်အကြောင်းစဉ်းစားနေသည်။ သူ့ကိုအိမ်မှာခေါ်ထားတာ မှားမှန်းသိလာသည်။ နောင်တလည်းရနေသည်။ ဒီအိမ်က ဘယ်လိုမောင်း ထုတ်ရမလဲ စဉ်းစား၍မရပေ။

စကားဝါမနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာထသည်အချိန်ထိ ကြောက်စိတ်မပြေ သေးပါ။ သူ့ချစ်သူကိုလည်း စိတ်ကုန်သွားသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကို အိပ်ရေခန်းထဲ သွားထားလိုက်သည်။ စကားဝါ သူ့ကို ခြင်ထောင်ထဲ အဝင် မခံတော့ပါ။ သူ့ကို အိမ်က မောင်းထုတ်ရန် နည်းလမ်းရှာသော်လည်း မတွေ့ သေးပါ။ ထို့ကြောင့် ဒီမှာလည်း မနေချင်တော့၍ သူ့အမေရှိရာ နေပြည်တော် ကို ထွက်လာသည်။ သူ့အမေဆီရောက်သော်လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောသင့်၊ ပြောသင့်စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အမေကို သူ့အကြောင်း အတုန်ပြောလိုက်သည်။

“မိက်လှချည်လား - သမီးရယ်၊ မလုပ်ကောင်းတာတွေကို လျှောက်လုပ် တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဘဝချင်း မတူတာကို အခုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ညည်းအတွက် ငါ့ရင်လေးပါတယ်”

“အမေ သူ့ကို အိမ်က ထွက်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ့်ဆရာ မရှိဘူး လား”

“ရန်ကုန်ရောက်မှပဲ စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

စကားဝါ သူ့အမေဆီရောက်မှ စိတ်သက်သာသွားသည်။ ကြောက်စိတ် လည်း ပြေသွားသည်။ ညရောက်တော့ မအိပ်ခဲ့ရသော ညတွေအတွက် အတိုးချအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ညက အိပ်ပျော်သဖြင့် မနက်မိုးလင်းတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမေနှင့် ရုံးကို လိုက်သွားပြီး အပြန်

မြို့ထဲ လျှောက်ပတ်ပြီး ပြန်လာသည်။ စကားဝါ မောမောဖြင့် စောစောအိပ် မည်ဟု ပြတင်းပေါက်ထိပ်တံရင်း အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခြံအပြင်ဘက်မှ နေကာ မင်းမင်း သူ့ကို ရပ်ပြီး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွား ပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ကုမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုညမှာပင် သူ့ကို အိပ်မက်လာပေးသည်။

“နင် - ငါ့ကိုပစ်ပြီး ပြေးတာလား။ နင် ဘယ်ပြေးပြေး ငါ့လက်က မလွတ် ပါဘူး။ နောက်က လိုက်နေဦးမှာပဲ။ နင် - ငါနဲ့ လိုက်မလား။ မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး - ငါ့ကို လာမခေါ်နဲ့ - သွား - ငါ့အိမ်က ထွက်သွား”

စကားဝါ အော်သံကြောင့် ဒေါ်မြင့်မြင့် ပြေးလာပြီး သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက် သည်။

“သမီး - သမီး - ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်မြင့်မြင့် စကားဝါကို ဆွဲထူလိုက်သဖြင့် စကားဝါ နိုးလာသည်။

“သမီး - ဘာဖြစ်တာလဲ။ အမေ့ကို ပြောပါဦး”

စကားဝါ အိပ်မက်အကြောင်းကို သူ့အမေ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သမီးကြောက်တယ် - အမေ သူပုံစံက အရင်က ပုံစံနှင့် မတူတော့ဘူး။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပုံစံကြီး ဖြစ်နေတယ်။ လူကောင်ကြီးလည်း ထွားကျိုင်း လာတယ်”

“အမေတို့ရုံးက ကောင်မလေးက ရန်ကုန်မှာ ဆရာတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ သူ လိုက်ပို့မယ်ပြောတယ်။ မနက်ဖြန် အမေတို့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ထား”

ဒေါ်မြင့်မြင့်မှာပြီး ရုံးသွားသည်။ စကားဝါ ရန်ကုန်ပြန်ရန် အဝတ်အစား တွေ ထည့်နေသည်။ ညနေ ဒေါ်မြင့်မြင့် ရုံးက ပြန်လာသောအခါ သူတို့ကို ဆရာဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ့် ကောင်မလေး ချော်လဲပြီး ခြေထောက်ကကျိုးသွား သဖြင့် လိုက်မပို့နိုင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာ လိပ်စာပေးလိုက်သည်။ ဆရာ ဆီကို လိုက်ပို့မည်ကို သိသော မင်းမင်းက မသွားဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ စကားဝါတို့သားအမိ ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် အထုပ်အဝတ်တွေ ထားပြီး ဆရာမိ သွားကြသည်။ ဆရာမိရောက်၍ မင်းမင်း၏ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်၍ စစ်သော်လည်း အဆင်မပြေပါ။ နောက်ဆုံး ဆရာ လက်လျှော့သွား သည်။ မင်းမင်း၏ဝိညာဉ်မှာ ယခင်ကထက်ပိုဆိုးလာသည်။ ညဘက်အိုးတွေ ခွက်တွေ လှန်လှောသံတွေ ကြားနေရ၍ အိပ်ရပါ။

တစ်နေ့တွင် အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ပယောဂကုသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီ ရောက်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးဆီ ရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာတော်လည်း ဝိညာဉ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ခဏကြာ ဝိညာဉ်ရောက်လာသည်။

“ဒကာမလေး - ဝိညာဉ်က တော်တော်အကောင်ကြီးနေပြီ။ တစ်ကိုယ် လုံး အမွေးတွေတောင် ပေါက်နေပြီ။ ဒကာမတို့ အိမ်ရောက်တာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“အနှစ်ပိုဝါပြီ - ဘုရား”

“အနှစ်ဆို ကြာလှပြီပဲ။ ဒါ့ကြောင့် - အကောင်ကြီးက ဒကာမလေးတို့ သူတို့ဆတ်ထားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“တပည့်တော်တို့ - အရှင်ဘုရားပဲ အားကိုးပါတယ်”

“ကဲ - မင်းမင်း - ဒီအိမ်က သွားမလား၊ မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး - စကားဝါနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

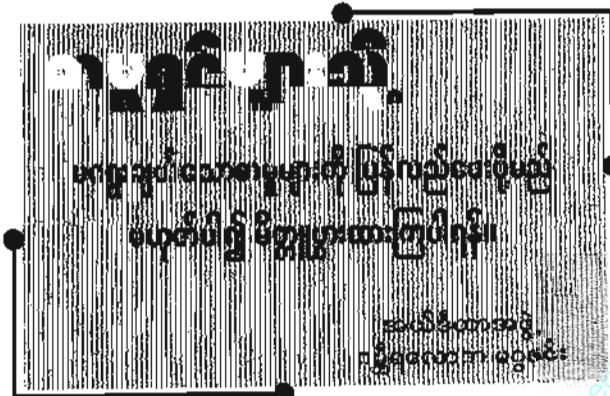
“သူနဲ့ မင်းက ဘဝချင်း မတူတော့ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ အတူနေလို့မရ ဘူးကွာ”

ဆရာတော် ဘယ်လိုပြောပြော မသွားဘူးပဲ ငြင်းနေသည်။ ဆရာတော် ကိုပင် အန္တရာယ်ပြုချင်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာတော်၏ သက္ကာသမာဓိ အစွမ်းကြောင့် နောက်ဆုံးသွားပါတော့မည်ဟု ကတိပေးတော့သည်။ သူ့မှာ နေစရာမရှိဘူးဆို၍ ဆရာတော်က နေရာပေးလိုက်သည်။ ဆရာတော်က စကားဝါကို လက်ခွဲကြီး လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စကားဝါ တစ်ယောက် မင်းမင်း၏ ဝိညာဉ်နှောင်ခွဲမှုမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

စကားဝါတစ်ယောက် ချစ်သူကို အချစ်ကြီးပြီး မတူညီသောဘဝနှစ်ခု ကို ပေါင်းစပ်ရန်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မလုပ်သင့်သည်များကို လုပ်ခဲ့မိ၍ ဒုက္ခရောက်ရန် လက်မတင်လေးလိုတော့သည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်များ သူကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးမရောက်ရန် နမူနာယူ၍ မလုပ်သင့်သည်များကို မလုပ် မိစေရန် သတိပြု ရှောင်ရှားကြပါ။

(မှတ်ချက်။ ။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်)

»»» ရေနံမြေခရေ (သန်လျင်)

ဣန္ဒြေသိင်္ဃုပယ် ဗုဒ္ဓဟောင်းပယ်နှင့် တောတွင်းဆန်ကြွယ်ပြေလွှာနုစား

ညိုရောင်

တောမြို့ရပ်လယ်စု ပေါင်းကြီးငွေ့ရာဝိုင်းတော်

ကျွန်ုပ်၏အမည်မှာစိုင်းနုနု။
ဝါသနာအရမုသီးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ မိခွေးဆရာအဖြစ်လည်း
အသက်မွေး၍ ကွန်ရက်တစ်ခွင်မှာ ကော်စောလှနေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ အတန်းပညာအရ ရှစ်တန်းပညာသင် ပြာသုဉ်အစိုးရအလုပ်နှင့်
အလုပ်မလေ့ရကား ဤတောကြီးမြို့၊ ဤမြိုင်ခြေသည်သာ ကျွန်ုပ်တို့တက်စားရာမြိုင်တော

တောတောင်ရေမြေအရစ်စိုအေးမြလှသည့် ရှမ်းပြည်က “မိုင်းစိတ်” ရွာသာလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိထက် အသက် (၂၀) ခန့် ငယ်သည့် “နန်းရွက်ခမ်း” ဆိုသူနှင့် အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်မိသည့် အချိန်မှစ၍ မုဆိုးအလုပ်အား တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ဖြစ်တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲမှ အစိုးတန်ဆေးဖက်ဝင် သစ်ဥသစ်ဖုနှင့် ထူးဆန်းသော အဆောင်အယောင်များ ရလာတတ်သဖြင့် “ဆေးဆရာ” အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ငုတ်လက်ကိုင် အလုပ်ဖြစ်သည် မုဆိုးအလုပ်နှင့်အတူ “လင်ကိုယ်မယား” ပမာ ခွဲခွာမရနိုင်ပဲ ဖဝါးခြေထပ် ထပ်၍ ပါလာချေတော့သည်။

သင်းခွေချပ်အကြေးခွံ၊ ဖြူအူ၊ တောင်ဆိတ်ရွာ၊ စပါးကြီးသည်းခြေနှင့် ညှို့ကွင်း၊ ဝက်ဝံသည်းခြေ စသည်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စုံတောမြိုင်မှ ပေးသည့် လက်ဆောင်အဖြစ် မှတ်ပိုက်မိပါသည်။

ယနေ့လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တပည့်ကျော် “အိုက်ပီး” နှင့်အတူ မိုင်းစိတ်ရွာ၏ အနောက်ဘက်တောထဲသို့ စပါးကြီးမြေပစ်ရန်အလို့ငှာ ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထင်ရှားသော အချက်အလက်များတို့၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ဤတောတစ်ခွင်မှာ အလွန်တရာကြီးမားသည့် “စပါးကြီး” တစ်ကောင်အား တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ လူဆင်အားကနည်း၊ ပစ်ခတ်စရာ လက်နက်လည်း ပါမသွား၍ အားမတန် မာန်လျှော့ခဲ့ရကြောင်း သိရှိသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာ တပည့်နှစ်ဦးမှာ သဲကြီးမဲကြီး စပါးကြီးအရှာထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

မိုင်းစိတ်တောမှာ နမ့်စန်မြို့၊ နယ်နိမိတ်အတွင်းဖြစ်၍ စိမ့်မြိုင် ထူပြောခြင်း၊ ပင်ခြေရှုပ်ရှုပ် တောအုပ်များ အုံ့ဆိုင်းကာရံထားသဖြင့်လည်း သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့မှာ တောတစ်ခွင်မင်းမူချင်တိုင်း မင်းမူနေချေတော့သည်။ နေပြောက်က မထိုးနိုင်၊ လူသွားလမ်းပင် ရှာမရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း တောကြီးအလယ်သို့ ခွေးမတိုး ဝက်တိုးလမ်းထွင် လာခဲ့ကြပါသည်။ လူသံကြောင့် အလွန်တကြား ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ဂျီ (ချေ)၊ ဆတ်၊ သမင်တို့နှင့် ထိပ်တိုက် ဆုံဖြစ်ကြသော်လည်း အသင့်မောင်းတင်ထားသည့် “ဒူးလေး” ကို အသုံးမပြုဘဲ မုဆိုးချောင်း ချောင်းကား တိတ်တဆိတ်ပင် ခရီးဆက်ကြ

သည်။ မိမိတို့ အဓိကလိုချင်သည့် သားကောင် မရမချင်း “မပစ်ရ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အမိန့်ထုတ် ထားသည့်အတိုင်း တပည့်ကျော် အိုက်ပီးမှာ ဒူးလေး ဆြဲပြင်ပြင်နှင့် မချင်းမရဲဖြစ်နေရှာသည်။

“လုံးနန္ဒာ - ဂျွန်ဒေါ (ဂျွန်တော်) တို့ ရှာနေတဲ့ စပါးကြီးက သေကောသေရာလို့လား၊ ဂျွန်ဒေါတော့ ရှေ့က အကောင်တွေကို ပစ်ချင်ခတ်ချင်လွန်း ဆို့လက်ကို ယားနေပေါ့”

တပည့်ကျော် အိုက်ပီးက ရှေ့ (၁၀) ကိုက်ခန့်အကွာမှ ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ချေကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ချေကောင်က နောက်သို့ပင် မလှမလဲဖြင့် သမင်ထည်ပြန်လှည့်ရင်း နောက်တော့မှ အန္တရာယ်မရှိလေဟန် အပြေးနှုန်း လျော့ကာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေသည်ကို ကြည့်ပြီး အိုက်ပီးမှာ ထောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် နှမြောတသမဆုံး ဖြစ်နေရှာသည်။

“ထောင်ကိုမြင် ရာစွန့်ရမှာပေါ့ အိုက်ပီးရယ်၊ စပါးကြီးသည်းခြေနဲ့ ညှို့ထောက်သာရစမ်းပါစေ၊ ငါတို့ မြက်မြက်ကလေး ပွပေါက်တိုးမှာကွ”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပါးစပ်အနားရောက်ခါမှ ပုတ်ချစ်ရသလို ဖြစ်နေရှာသည်။ တပည့်ကျော်အား နှစ်သိမ့်ရင်း ခြေလှမ်းမပျက် ဆက်လျှောက်ခဲ့တော့သည်။ အချိန်မှာ တစ်စစနှင့် မွန်းတည့်နေသို့ပင် ရောက်လာချေပြီ။ လောဘတေကြောင့်သာ လာခဲ့ရပေမယ့် ခြေလှမ်းပင် မလှမ်းချင်လောက်အောင် နွမ်းလျှာဆိုင်စွေနေကြပြီ။

ဆာလောင်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းတို့ကလည်း အူအိမ်အူမထဲ စစ်ရေးငင်နေကြတော့သည်။ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ရိက္ခာနှင့် သောက်ရေတို့ကလည်း တုန်သလောက်ရှိပြီ။ ခရီးကတော့ ဝေးပါဘိခြင်း၊ လူသွားလမ်းတောင် မရှိသည့် “ကြုံရာတိုးတောလမ်း” ပေမို့လည်း ခရီးဆုံးကို မမှန်းဆဲနိုင်။

“ကဲ - အိုက်ပီးချေ၊ စပါးကြီးကောင်ကို ပြေးမြင်ပြီး အားတင်းလိုက်စမ်း ဇို့တပည့်”

“စပါးကြီးဟာ ငွေ၊ ငွေဟာ စပါးကြီးလို့ ဂါထာရွတ်ပြီးသာ ချီတက်သတော့ကွာ”

ကျွန်ုပ်က အိုက်ပီးအား စနောက်ပြောင်သလိုနှင့် ရဲဆေးတင်ပေးရင်း ရှေ့မှာ ကာဆီးနေသည့် ချုံများကို ဓားရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် ရှင်းလင်းကာ လမ်းထွင်လိုက်သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ပင်ခြေရှုပ်ရှုပ် အုံ့ပျံ့တောမြိုင်ခြေမှသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းစပ်သို့ ရောက်လာချေတော့၏။

“ဟော - ငါ့တပည့်ရေ၊ တိုရှာနေတဲ့ ချောင်းတော့ တွေပြီ။ ဟို - ထင်းစုတ် သမားတွေပြောတဲ့ ချောင်း - ဟုတ်၊ မဟုတ် လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်ုပ်မှ ပြောလည်းပြော၊ လမ်းစလည်းရှာရင်း တပည့်ကျော်နှင့်အတူ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် စုန်ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။ ချောင်းရေ၏ အအေးဓာတ် ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကမ်းပါးယံမှာ တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများကြောင့်လည်းကောင်း ယခုအခြေမှာ လာလမ်းတစ်လျှောက် လောက်တော့ အပူဒဏ်ကို မခံရတော့ပါ။

“လုံးနန္ဒာ - ဂျွန်အေတို့ဒီကမ်းပါးယံကဆင်းပြီး ရေသောက်ကြရအောင်၊ အင်း - ရေငတ်လိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ အာခေါင်တောင် ကွဲထထာ”

အိုက်ပီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချောက်ကမ်းပါးထဲ တစ်လှမ်းချင်း ခြေတုတ်ယူပြီး ဆင်းသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ ခြေချော်မကျအောင် သတိနှင့် ဆင်းလိုက်ရပါတော့သည်။ ချောင်းမှာ သိပ်မကျယ်လှ၊ အလွန်ဆုံး ရှိမှ (၁၅)ပေခန့်သာ။

ချောင်းစပ်သို့ရောက်ရှိအပြီး အငမ်းမရပင်၊ လက်ဝှမ်းနှစ်ဖက်နှင့် ချောင်းရေကို ပြိုင်တူသောက်လိုက်ကြသည်။ ပူလောင်အိုက်စပ်နေပြီမို့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနှစ်နေအောင် ဖြန်းပက်လိုက်ကြသည်။ ကျင့်သားရနေသည့် မုဆိုးမျက်လုံးဖြင့်လည်း ဝန်းကျင်အနှံ့၊ စူးစမ်းကြည့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ချောက်ထဲဆင်းပြီးလျှင် ပေလေးငါးဆယ်လောက် ဆက်လျှောက်သွား၊ အဲဒီမှာ “လုံးနန္ဒာ” တွေလိမ့်မယ်၊ ကျောက်လွှာတစ်ဖက် တစ်ချက်က မိန်းမပေါင်တံနှစ်ချောင်းလို သွယ်တန်းပြီး လျှောက်တိုက်ဆင်းသွားတာ တွေရလိမ့်မယ်၊ အလယ်ရေစီးကြောင်းနဲ့ (လျှောက်နံရံအသေး၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်

တတော့ မိန်းမကိုယ်လို ကျောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ချောင်းရေတွေက အလယ်တနေ အောက်ရေငုပ်ထဲ စီးသွားတယ်၊ ရေငုပ်က တွင်းကြီးလို ဖြစ်နေပြီး အောက်ကလိုက်ထဲ စီးဝင်တာ မြင်ရလိမ့်မယ်၊ လျှောက်လာတဲ့ ရေတွေက အောက်ဘက်ချောင်းထဲ စီးဆင်းသွားတယ်၊ အဲဒီရေထွက် အောက်၊ (၄၅)ပေလောက်မှာ ရေသောက်ဆင်းနေတဲ့ စပါးကြီးကောင်ကို ကျုပ်တို့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ”

ထင်းစုတ်သမား၏ စကားကို ကြားယောင်မိပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့တူရသို့ သတိကြီးစွာထား၍ ကြည့်ရင်း ဆက်လျှောက်လာကြတော့သည်။

“အင်း - အန္တရာယ်စက်ဝန်းထဲတော့ တိုးဝင်မိကြပြီ၊ ခူးလေးကို အသင့်မြင်ထားမှ”

ကျွန်ုပ်အတွေးနှင့်အတူ အိုက်ပီးအားလည်း ခူးလေးကို မောင်းတင်ထားရန် သတိပေးလိုက်ရသည်။ ချောင်း၏ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်တွင် တွယ်ဖက်ပေါက်ရောက်နေသည့် အမျိုးအမည်မသိ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ထဲမှ တွဲလဲမီ နေသည့် နွယ်ပင်နွယ်တန်းများကလည်း အပြိုင်းပြိုင်းသွယ်တန်းရင်း လေအသွဲမှာ ယိမ်းနွဲ့နေကြသည်။ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် “တအင်းအင်း” အသံများက “တောခြောက်သံလား၊ ရယ်သံလား” ထင်မှတ်မှားလောက်အောင် ချောက်များစရာ ကောင်းလှချေတော့၏။

“အင်း - မတော်လိုများ၊ ဒီနွယ်ပင်နွယ်တန်းကနေ စပါးကြီးကောင်ကြီး တရွေ့ရွေ့ဆင်းချလာမှဖြင့် ...”

မတွေးဝံ့ဝံ့၊ တွေးဝံ့ဝံ့အတွေးဖြင့် ပင်ယံထက်ဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ ကျောချမ်းနေမိသည်။

“ဟော - ဟိုရှေ့မှာ ဆရာလုံပြောပြောနေတဲ့ “ဟိုဥစွာ” နဲ့တူတဲ့ ခေတ်ခွန်ဆို မဟုတ်လား၊ ကြည့်လိုက်စမ်းပ - လုံးနန္ဒာ”

“အေး - ဟုတ်ပါ၊ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ သတိနဲ့သာ သွားတော့ - ငါ့တပည့်ရေ”

“ဟိုအတောင်ကိုလည်း အပေါ်အောက်ကြည့်ပြီး သတိထားနဲ့၊ ထော်ကြာ - တို့ခြေရာတွေကို သူ့ညှို့ထောက်နဲ့ ထောက်ထားမှဖြင့် တုတ်တုတ် နေဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တပည့်အိုက်ပီ၏ အားရဝမ်းသာ ပြောစကားနှင့်အတူ ၎င်းအား သတိပေးစကားပြန်ပြောရင်း နဂိုမြေလှမ်းထက် ခပ်သွတ်သွတ် ဆက်လျှောက်လိုက်တော့သည်။

“ဟော - တွေ့ပါပြီ။ အနီးကပ်လေ့လာကြည့်မိလိုက်မှ ဇန်ဆင်းရှင် နတ်ဒေဝတာများ သွန်းထုထားသည့်ပမာ ထိုရေတံခွန်ငယ်ကလေးမှာ ပီတိမိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ဓန္ဒာကိုယ်အခဲလေး တစ်ခုပမာ။ ဤမြင်ကွင်းအကြောင်းခြင်းရာကို လေ့လာရင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ တဒဂ်ပဟန် ကျောက်ရုပ် ကျောက်သားများ ပမာမလုပ်မခတ် မှင်တက်မိလိုက်ကြတော့သည်။ တွေ့ဝေဇေးမောနေမိရာမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာသည်နှင့် ရှုခင်း၊ ယာခင်းကတော့ ကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းပဲ။ ဒါပေသီ - ခုလို ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ချေဘူး။ ငါတို့ဆက်လေ့လာကြမယ်။ ဒီစပါးကြီးကောင် သွားတတ်လာတတ်တဲ့ မြေရာစွပ်ကြောင်းတွေ လိုက်ရှာကြည့်ကြရအောင်လား” ဟု သတိပေးရင်း နှစ်ဦးသား တောင်မြောက်လေးပါးအနီး ကျီးကန်းတောင် မှောက်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

ထိုစဉ် တပည့်ဖြစ်သူသည် ရေငုပ်တွင်းနက်ကြီး၏ အောက်ဘက် (၄၊ ၅) ဝေခန့်သို့ဝင် ရောက်ရှိနေပြီး ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာအား အံ့သြတကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့၏။

“ဟေ့ - အိုက်ပီ။ မင်း စိုက်ကြည့်နေတာ ဘာထူးတာ တွေ့လို့လဲကွ။ သို့ - မေးအပြီး ၎င်းအခြေကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ပဲ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းထံသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားတော့၏။

“ဟို - ဟိုမှာ - အပုံလိုက် - အပုံလိုက်ပဲ။ ဘာကြီးလည်း မသိဘူး ဆရာလုပ်။ ကြည့်ရတာတော့ အရိုးပုံတွေပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဇွေးဇွေးလှုပ်နေတာပဲ။ အဲ - တွေ့ပြီ လုံးနန္ဒာ။ ဒါ - တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ခေါင်းရိုးတွေပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီအရိုးစုတွေ တစ်နေရာထဲ စုပုံနေတာလဲ မသိဘူးနော်။ လုံးနန္ဒာကော ဘယ်လိုထင်လဲ”

အိုက်ပီသည် သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဘူး မမြင်ဘူးသည့် ဆန်းကြယ်သည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် နှုတ်မှလည်း

တတွတ် တွတ် ရေရွတ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အနားသို့ အလျင်အမြန် တိုးကပ်ရင်း ၎င်းကြည့်နေသည့် အရိုးစုပုံအား ကြည့်ပြီး အခြေရာကြည့်နေမိသည်။

မြင်ကွင်းများက ဂမ္ဘီရဆန်လှပါဘိ ...။

မိန်းမတို့၏ အင်္ဂါကိုယ် သဏ္ဌာန်တူသည့် ရေတံခွန်တစ်ခု၊ ၎င်း၏ အောက်ဘက်မှာ နေရာယူထားသည့် မည်းမှောင်နေသည့် တွင်းနက် ရေငုပ်ကြီးက တစ်ကွင်း။ ထိုတွင်းနက်ကြီးအဝမှ လျှံကျလာသည့် ရေပြင်လွှာ။

ထိုမှမလှမ်းမကမ်းတွင် ကြည်ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်အောက် နှစ်ပေသုံးပေခန့် တွင် စုပုံသောင်ထွန်းနေသည့် အရိုးစုများ။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မုဆိုးသက်တမ်းတစ်လျှောက် ဤမြင်ကွင်းမျိုးကို မမြင်ဘူး။ မကြုံဘူးသေးပါ။

ဆင်သင်္ချိုင်းများလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ အရိုးစုတွေက ဆင်တစ်ကောင်အရွယ်မျှမရှိ။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကောင်များစွာတို့၏ ဦးခေါင်း၊ မြေလက်၊ နံရိုးများက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်လောက်နှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။ အနည်းဆုံး (၄၊ ၅၊ ၆) ကောင်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

အချိန်နှင့် တစ်ပြေးညီ ရေတိုက်စား မျောပါနေမှုကြောင့် ရေစီးနှင့်အတူ ရွေ့လျားသွားမည့် တိရစ္ဆာန်အရေအတွက်ကိုပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်လျှင် မည်မျှမည်မျှဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် မခန့်မှန်းတတ်တော့။ တိုတောင်းလှသည့် အချိန်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မိမိဦးနှောက်အား အလုပ်များစွာပေးပြီး တစ်ရံရောအခါကနှင့် ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ် လူကြီးသူမ စကားများထဲမှ စိတ်ကူးနှင့် ဖြစ်နိုင်ချေတို့ကို ဖြန့်ကျက်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။

မကြာပါချေ။ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဖျပ်ခနဲ အသိတစ်ချက် ဝင်လာ၏။

“ဟုတ်ပြီ - ငါ သတိရပြီ။ ဒီအရိုးစုတွေဟာ အဆမတန်ကြီးတဲ့ စပါးကြီးလို အကောင်၊ မျိုထားတဲ့အရိုးပဒေသာတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တို့အဘိုး ပြောဖူးတယ်။ စပါးကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကျားတစ်ကောင်၊ ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်၊ သတ်တစ်ကောင်၊ တောဝက်သိုးတစ်ကောင်ကောင်ကိုတောင် မျှနိုင်တယ်တဲ့။ သူမျိုးရင် သည်အတိုင်းမမျိုးဘူး။ သူ့ညှို့ထောက်မှာ မိနေတဲ့ သားကောင်တို့ ညှို့ထားပြီးမှ မျိုးသတဲ့”

“အညို့ခံထားရတဲ့ သားကောင်ဟာ သာလို့ ထွက်မပြေးတာလဲ - လုံးနန္ဒာ”

အိုက်ပီးက ကျွန်ုပ် စိမ်ပြေနပြေ ရှင်းပြနေသည်ကို သိလိုစောဖြင့် အလောတကြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ...

“အညို့ခံထားရတော့ ငုတ်တုတ်မေ့သလိုဖြစ်ပြီး အသိစိတ်တွေလည်း ကင်းကွာသွားတာပေါ့ကွာ။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မပြောနဲ့၊ လူလို အသိဉာဏ် ရှိတဲ့ သတ္တဝါတောင် မှတ်တက်ပြီး အမျိုးခံရသေးတာပဲ”

ဟု အိုက်ပီးအား မိမိ ကြားဖူးနားဝ အတွေ့အကြုံနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ရှင်းပြ လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်ကပင် ဆက်လက်၍ “စပါးကြီးတွေဟာ သားကောင်ကိုမျိုးရင်း ခြေ ထောက်ကစပြီး မျှိုတယ်။ တချို့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူဆိုရင် သတိ ဝင်လာတာနဲ့ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ဓားမ၊ ဓားရှည်တို့နဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြား ဓားတို့ညှပ်၊ ဓားသွားကို အပေါ်ထောင်ထားတော့ တစစမျိုးနေတဲ့ မြွေရဲ့ပါးစပ် ခြွေဟာ ဓားနဲ့ အလုံးခံလိုက်ရသလို စုတ်ပြတ်ထွက်သွားတာပေါ့ကွာ” ဟု ထင်ခံရင်းပြလိုက်တော့သည်။

“အမလေးလေး - ကြောက်စရာကြီးပါလား လုံးနန္ဒာရယ်။ ဂျွန်ဒေါ်သာ အဲလို အမျိုးခံနေရရင် ကြောက်ချေးပါပြီ သတိလုံးလုံး မေ့သွားမှာ”

“အေး - ဒါမှ သတ္တိခံ ဝါတပည့်ကွ။ မင်း ဒီလိုသတ္တိမျိုးနဲ့ဆိုရင် အဲဒီ ရောမ စပါးကြီးနဲ့ တွေ့လို့တော့ကွာ နပန်းလုံးပြီး အရှင်ကို ဖမ်းခိုင်းရဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်က တပည့်ကျော် အိုက်ပီး၏ စကားအား ထောက်ခံပေးသလိုနှင့် ရွဲ့ပြောလိုက်သည်။

အကောင်မမြင်ရပေမဲ့ အရိပ်ထင်လာပြီမို့ ကျွန်ုပ်မှာ ...

“ငါးမရလည်း ရေချိုးပြန်တာပေါ့” ဟူသော ဆင်ခြေမျိုးဖြင့် စပါးကြီး အန်ချထားသည့် အရိုးပုံအား မွေနှောက်ကာ ရှာဖွေနေမိတော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မချင်တော့ ကျားခေါင်း၊ ကျားစွယ်၊ ကျားရိုးတွေနှင့် တောင်ဆိတ်ချို၊ တောင်ဆိတ်ရွာ စသည့် အဖိုးတန်ဆေးဖက်ဝင်အရိုးများကို အရိုးစုပုံထဲမှ တွေ့ရှိလိုက်တော့သည်။ တပည့်အိုက်ပီးအား ယင်းအရိုးအစွယ်

များကို အသင့်ယူဆောင်လာသည့် ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်သိုစေပြီး နှစ်ယောက်အတူ တစ်လှည့်စီထမ်းကာ လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ခဲ့ ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ် တစ်ခု သတိထားမိသည်ကား အရိုးစုအပုံ၏ အပေါ်တည့်တည့် တွင် လူကြီးပေါင်လုံးတစ်လုံးစာမျှ ပမာဏရှိသော သစ်ပင်နှစ်ပင်သည် ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်၊ ဦးညွတ်နေသလို ကိုင်းပြီး “ဂ” ငယ်ပုံသဏ္ဌာန်၊ အရွက်၊ အကိုင်းချင်း ထိဆက်နေသည်မှာ လူတို့ ဇန်တီး ထားသည့်အတိုင်း စရွေးကိုက်လှချေ၏။

“အင်း - ဆန်းကြယ်မှုတွေတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့နေရပြန်ပြီ။ နေနှင့် ဦးပေါ့ စပါးကြီးကောင်ရယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကွေ့ ကွေ့တော့ တွေ့ကြသေး တာပေါ့”

တစ်ကြော့ပြန်မကြွေ

အောင်မြင်စွာ တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည့် ခရီးအပြီးမှာ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးဥ ဆေးပင်များ ရှာဖွေခြင်း၊ လူနာများထံ ဆေးလိုက်ကုခြင်း၊ ဝမ်းစာအလိုမှာ သားကောင်ငယ်ကလေးများကို ပစ်ခတ်ခြင်း၊ သီးပင်စားပင်များ အရှာထွက် ခြင်းများဖြင့်သာ ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်လျှောက် အချိန်များကို တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံး စေခဲ့ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါတောလည်ရင်း လမ်းပျောက်ရတာတွေ၊ တောခြောက် တောမှောက်ခံရတာတွေ၊ “လူလား” “ဥစ္စာစောင့်” လား။ “နာနာဘာဝ” “ပရလောကသားလား” ခွဲခြားမသိနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်လှည့်စား မျက်စိလှည့်စားခံရခြင်း များစွာဖြင့်လည်း ကြုံရပေသည်။

ရှေးသမိုင်းအဆိုအရ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့သည့် “ဝိုင်စိတ်” တစ်ခွင် တွင် “မွေတော်စေတီ” များကလည်း အထင်တရ ခိုခဲ့တယ်လို့ လက်ရှိအခါ မှာတော့ ယွင်းယိုနေသော စေတီပျက်တို့မှာ အုတ်ကျိုးအုတ်ခုံများ ငြိမ် ပျက်ယွင်းဆွေးမြည့်ကာ မြေနေကြလေပြီ။ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားကြီးမှ ဆင်း ပြုထွက်လာတတ်သည့် မြွေဆိုးများမှာလည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်

ရစ်ပတ်နောင်ဖွဲ့ပြီး ကြောက်စရာပါးပျဉ်းများ အပြိုင်အဆိုင် ထောင်ပြနေကြ
ရကား မြင်ဖူးသူများအဖို့ သွေးပျက်ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလှသိသည်။ အချို့
ဘုရားအို ကျောင်းပျက်များစွာဖြင့် ဖွဲ့တည်ထားသည့် ရှေးဟောင်း မွေ့တော်
စေတီများနှင့်အတူ မဟာမြိုင်တောပမာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှ
သည့် စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး တောကြီးမာယာကလည်း အဆီးအတားမဲ့စွာ ရွာနှင့်
မသက်ဆိုင်ဘဲသို့ ကျောခိုင်းဥပေက္ခာ ပြုနေကြချေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဝါသနာနှင့် ဝမ်းရေးအရသာ လူသူမနီး ဤတောကြီးမျှတ်
မည်းထဲသို့ ခူးလေးထမ်းကာ တိုးဝင်လာရသော်လည်း ကြောက်ဖူးတုန်ခါ
သည့် နေ့ရက်များမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်။ ရှေးရှမ်းအဘိုး အဘွားတို့
အဆိုအရ သည်တောသည်တောင် သည်စေတီပျက်တို့မှာ ရှေးပဝေသကီ
ကတည်းက သမိုင်းဝင်ထင်ရှားသည့် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း။ ယခုအခါမှာ
တော့ မကောင်းဆိုးရွား နာနာဘာဝ၊ ဥစ္စာစောင့်နှင့် ကျယ်တို့ မွေ့လျော်ရာ
ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ညွှတ် မဆိုထားနှင့်။ နေမှာပင်လျှင် ဖြတ်လျှောက်မသွားရဲလောက်
အောင် ခြောက်လှန့်လွှတ်နေကြကြောင်းလည်း သိရှိခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ဤမြေကြမ်း ခေ့ကြမ်းရှမ်းပြည်နယ်အသံတွင် အဘယ်ရှေးကုသိုလ်
ဆိုးကြောင့်မသိ။ ရှန်းမထွက်သာမဲ့ပါ။ သို့ပင်ဖြစ်ငြားလည်း တောကြီးမာယာ
၏ အတွေ့အကြုံများစွာဖြင့် ကြုံဆုံနေရဆဲမို့ မဆိုးဘဝ အတွေ့အကြုံများ
အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာကျေနပ်နေမိတော့သည်။

တစ်ခါကဆိုလျှင် တောကြီးမြေဟောက် အလိုက်ခံရ၍ ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက် ဇနောင်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးခဲ့ရပါသည်။
အတွေ့အကြုံနှင့် ကြာဖူးနားဝ စကားများအရ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပဝါခေါင်းပေါင်းတို့
မိမိတို့ကိုယ်စား ပစ်ချပေးခဲ့၍သာ သက်သာရရခဲ့ဖူးပေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
ရောက်၍ သမင်လည်ပြန် နောက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့မှ “လား - လား”
ရွှေကိုယ်တော် မြေဟောက်မည်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ ခေါင်းပေါင်းအား လူ
အမှတ်ဖြင့် အညှိုးတကြီး ပေါက်သတ်နေသည့်မြင်ကွင်းကို အသည်းယား
ဖွယ်တွေ့လိုက်ကြတော့၏။ သို့လျှင် အညှိုးတကြီး တောဝက်အလိုက်ခံရပုံ

ဆင်ရိုင်းတွေနှင့်တွေ့ပြီး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရပုံတွေ၊ ပျားထက် အဆ
များစွာ အဆိပ်ပြင်းသည့် ပျားတူအုပ် အလိုက်ခံရခြင်းသည်ပင် စာဖွဲ့လွှင့်
ဆုံးနိုင် အံ့မထင်ပါ။

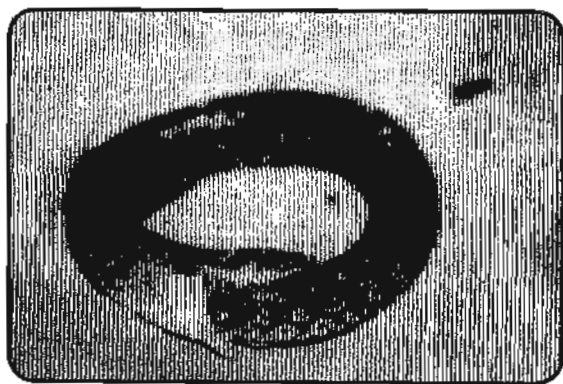
တစ်ခါက ကြုံရခဲ့သည့် “ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်” အဖြစ်တစ်ခုကိုလည်း
မှတ်မိသေးတော့သည်။ တောကြီးမြေဟောက်လား၊ ငန်းစောင်းလားတော့
ကျွန်ုပ်မခန့်မှန်းတတ်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တစ်ခုကိုရောက်တော့ မြေတစ်ကောင်
သူ့အမြီး သူ့မျိုနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မှတ်တက်
ပြီး ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ဆယ့်လေးပါး မိနစ်ခန့်
ယင်းမြေသည် သူ့အမြီးအား တတ်တိမျိုချအပြီး မော့၍ပဲလား။ သေပဲ သေ
သွားသလား မသိရပဲ ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အမှတ်ရသည်နှင့် ထိုစဉ်က တောလိုက်စဉ် ဆောင်ယူ
လာခဲ့သည့် အပျော်တမ်းကင်မရာနှင့် အနီးကပ်အမှတ်မထင် မှတ်တမ်းတင်
လိုက်ရသည်။ “တော၏ မာယာဘဝမှတ်တမ်းတစ်စုပါပေ”။ နောင်မှ ကျွန်ုပ်
သိလိုက်ရသည်မှာ ဤလို မြေက သူ့အမြီး သူ့မျိုပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်းကို
“မြေထုံကူးခြင်း” ဟုခေါ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံရှိဖူးသူများက ပြောပြကြပါ
သည်။

တချို့ကလည်း ရလိုလူတစ်သောင်းမှာတစ်ယောက်၊ တစ်သိန်းတစ်သန်း
မှာ တစ်ယောက်သာ ကြုံခဲ့သည့် အခွင့်အရေးရပါလျက် အသုံးမချတတ်
သည့် ကျွန်ုပ်အား အပြစ်ရှိကြပါသည်။ “မင်း တော်တော်ညှုတာပဲ။ အဲသလို
ထုံကူးချိန်မှာ ထုံကူးနေတဲ့ မြေပေါ် လက်ကိုင်ပဝါပစ်ချပြီး ဆောင်ထားရင်
အစွမ်းထက်ဆုံး ပီယဆေးပဲပေါ့ကွာ” ဟု ပြောကြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က -

“ကျုပ်မှာလည်း အဲဒီမြေကို သေသလား၊ ရှင်သလား မသိတော့ မကိုင်
ရဲဘူးဗျ။ ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်ထားပြီး ပြီမို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်သွား
တယ်။ သိချင်စိတ်က မမျိုသိပ်နိုင်လို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်လျှင်ပဲ -

“အလိုလေးဗျာ - မီးစိုးလိုလို၊ မြူလိုလို၊ အငွေ့ကွင်း (ဂွင်း) တွေ လွှင့်
တက်ပြီး တစ်ခါထဲ ပျောက်သွားပါလေရော” ဟု မိမိ ကြုံခဲ့သည်ကို ဖော်ပြရာ
၎င်းတို့က “အဲဒါ ဘဝကူး ထုံကူးသွားတာပေါ့။ မြေတွေဟာ သူ့အဆီဥာနှင့်
သူ့ဂန္ထရုဆန်ကြတာကလား” ဟု မှတ်ချက်ပေးကြပါတော့၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ် ရိုက်ခဲ့သည့် တတ်ပုံအား နောင်လူများ သိမြင်နိုင်စေရန် ဤစာမူနှင့် ပူးတွဲတင်ပြထားပါသည်။ စာရေးသူ)

ဤသို့နယ် ဆန်းကြယ်သည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို တင်ပြအပြီး ကျွန်ုပ်၏ သည်းတိတ်ရင်ဖို စပါးကြီးမြွေနှင့် တစ်ကျော့ပြန် ရှာပုံတော်ခရီးအား ဆက် လက်တင်ပြလိုပါသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးမှာ ခြေကြားနှင့် တောလွဲလွဲခဲ့ပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့် တောကြီးသို့ ရေဦးမလှည့် ခြေကြား ခြောက်ချက်ခန့်လောက် သားကောင်ငယ်လေးများနှင့်သာ စခန်း သွားနေခဲ့ရပါသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသော် ...

တစ်စုံတစ်ရာသော ကာလအပိုင်းအခြားကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီမို့ တစ်ကျော့ ပြန် ခရီးစဉ်အတွက် အစပျိုးသင့်ပြီဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း တပည့်ကျော် အိုက်ပီးပင် သေဖော်ရှင်ဖက်အဖြစ် သစ္စာ ရှိစွာ လိုက်ပါခဲ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကျော့ပြန် ရှာပုံတော်ခရီးမို့လည်း “ငှက်မိ သဲတိုင် တက်နိုင်ဈားရောက်” ဆိုသည့်အတိုင်း “သည်တစ်ခါတော့ သင်းကို မတွေ့မှချင်း အိမ်မပြန်ဘူးဟေ့” ဟု ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကြွေးကြော် လိုက်ကြ၏။

ရိက္ခာအတွက် အမဲပစ်ပြီး စုဆောင်းထားသည့် ချေသား၊ ဆတ်သား ခြောက်၊ တာလရောင်ကြော်တို့နှင့်အတူ “မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်း” အဖြစ် ထမင်းခြောက်ကြော်များကိုပင် တနင့်တဖိုး သယ်သွားကြပါသည်။ ဝန်ဓမ္မိ စေရန်အတွက် အိုးခွက်များကိုမူ မရှိမဖြစ်မှလွဲ၍ အသေးအပေါ့ဆုံးအဖြစ် ရွေးချယ်ထားလိုက်ကြသည်။

ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး တိမ်ခိုးမြူခြေဆိုင်းပြီး တိမ်သင့်တိုင်းသို့လွှမ်းခြံတတ် စမြဲမို့ ဆောင်းခါးမဟုတ်သော်လည်း တော၏အရိပ်၊ တောင်၏အနီးတို့က အအေးဓာတ်ကို လွှင့်ထုတ်နေတတ်ချေတော့၏။ သို့ကြောင့်ပင် အနွေးထည် ထူထူထဲထဲကို ဝတ်၊ စောင်ကြားပတ်ကာ အေးသမျှဒဏ်ကို ကာကွယ် ထားလိုက်တော့သည်။

၀၀၀၀၄ - အသေးစား သားကောင်ငယ်နှင့် ပျောက်များ၊ သင်းခွေချပ်နှင့် မြွေ အချို့တွေ့သော်လည်း မိမိတို့ဘက်မှ ရန်ရှာပစ်ခတ်ခြင်းမရှိ၍ ထူးခြားသည် ဟု မဆိုသာ။ တောခြင်ကျားများကြောင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်မှအပ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ယံကို အခက်အခဲမရှိဖြတ်သန်း နိုင်ခဲ့သည်။

၃၀၀၀၄ - အနည်းငယ် ထူးခြားမှု ရှိလာသည်။ “လုံးနန္ဒာရေ၊ အိုက်ပီးရေ” ဟု တောအုပ်တွင်းမှ ခေါ်သံလိုလို ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်က တပည့်ဖြစ်သူအား ခေါ်သံကြားလျှင် ယောင်ယမ်းမထူးမိစေဖို့ သတိပေးထားရသည်။ သမ္မုဒ္ဒ ဂါထာနှင့် ဘုရားစာများ အဆက်မပြတ်ရွတ်လိုက်မှ ခေါ်သံများ တဖြည်းဖြည်း နှင့်ပျောက်သွားပါတော့သည်။ နာနာဘာဝဝင်ပူးနေသည့်သင်းခွေချပ်များက လူတို့အသံကိုတုပြီး ခေါ်နိုင်ကြောင်း ပြောထားရ၍ အိုက်ပီးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ယောင်၍မျှ မထူးမိစေရန် သတိထားနေရသည်။ ဝန်းဝန်းသို့ မီးလုံးများ တောအုပ်မှောင်မှောင်ထဲမှ ပျံ့ဝဲနေသည်များကိုလည်း ချောက်ချားစွာ တွေ့ ရသည်။ အတွင်းစည်း၊ အပြင်စည်း စည်းတားထား၍ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက် မပြေးမိစေရန် အိုက်ပီးအား ထပ်မံသတိပေးပြီး နာနာဘာဝ (ခန့်ခြင်သည်) တို့အား မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေရင်း ဒုတိယမြောက်ရောင်နီကို ပြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ယခု - ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရာ လင်စင်အောက်မှ မြွေများ မိတ်လိုက်သံ
တော်လည်းသံတို့နှင့်အတူ ထူးဆန်းသော မြွေလုံးမြွေခါးကြီးအား ရင်လိုက်
သည်းတုန် မြင်လိုက်ရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပြတ်သတ်သေကြေနေ
ကြသည့် မြွေဖြူ၊ မြွေဝါ၊ မြွေနီ၊ မြွေစိမ်းများ၏ ရွပ်ကလာပ်အပိုင်းအစတို့
ပြန့်ကျဲပြီး မသေပဲ လွတ်မြောက်သွားသည့် မြွေများ၏ တွန်သံများကလည်း
တစ်လောကလုံး တစ်တောင်လုံး ချောက်ချားတုန်လှုပ်မှုကို ဖြစ်စေတော့
သည်။

“အင်း - လောဘစောကြောင့် ငါတို့ လာမိကြတာ မှားသွားပြီလား။ ငါ
တပည့်ဆိုရင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလွန်းလို့ အသံတောင်မထွက်ရဲတော့ဘူး။
သတိလစ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ အို - ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာမိမှတော့ ရေဆုံးရေဖျား
သွားရတော့မှာပေါ့”

ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် ဒွိဟတရားကို ခဝါချ၊ ရဲဆေးတင်လိုက်ပြီးသည်၏
အဆုံးမှာ ရှည်လျားလွန်းလှသည့် ညဉ့်တာကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်း
လိုက်ရတော့သည်။

နံနက်မိုးသောက်ရောင်နီဖျိုလာချိန် ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်
လင့်နေသည့် အခွင့်အရေးမှာ ဆိုက်ရောက်၍ လာချေတော့၏။ မနက်ခင်း၏
အရှက်ဦးအစတွင် တော၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း နွေဥဩ၏ လွှမ်းတေးသံ၊
ချိုင့်ဝှမ်းတို့၏ ကူသံ၊ အိုးဝေလိုမြည်သံပေးသည့် အင်းငှက်တို့၏ တွန်သံများ
က “အိမ်ရာသိမ်းတေးသံ” အဖြစ် ခြုံငုံခြေတစ်ခွင်လုံး နီးထလာချေပြီး
သာယာသည့်မြည်သံကို နားစွင့်ရင်း သည်ကနေတော့ဖြင့် အန္တရာယ်တစ်စုံ
တစ်ရာမရှိဘဲ ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ဖို့ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နံနက်စာကို ဖြစ်သလိုစားလိုက်ကြ၏။

သုံရက်လုံးလုံး စောင့်သော်လည်း ပျောက်ချက်သားကောင်းလှသည့်
စပါးကြီးမြွေကောင် အရိပ်အယောင်၊ အသံဗလံများကို ထပ်မံနားစွင့်ရင်း မိမိ
တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ထမင်းလုံးစီလျက် ခဏမျှ လင်စင်ပေါ်မှေးမိ
လိုက်ကြ၏။ မည်မျှ မိန်းမောအိပ်မောကျသွားသည်မသိ။

“ရှောရှော - ဂရော - ဂရော”

“ရွီးရွီး - ဖောက်ဖောက်”

“ငွမ်း - ငွမ်း - ငွမ်း”

လေးလံသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခုက မြေပြင်မှ လျှောတိုက်လာသလို
အလျင်အမြန် ဖြတ်သန်းလာသည့်အသံ။ သစ်ခြောက်ရွက်များအပေါ်ဖြတ်
လျှောက်နင်းကြိတ်လာသလို အသံနှင့်အတူ လျင်မြန်သည့်အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
ရေထဲမှ “တငွမ်းငွမ်း” အသံများကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရတော့၏။ မုဆိုး
တို့၏ တစ်မဟုတ်ချင်း လျင်မြန်ချွတ်လတ်ခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လည်း မှေး
နေရာမှ ချက်ချင်းဆိုသလို ထထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတော့သည်။

တပည့်ကျော် အိုက်ပီးမှာလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ အဆင်သင့်နေရာယူပြီး
ဖြစ်နေတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာသံတွေလဲ လုံးနန္ဒာ။ ဟိုအကောင်ကြီး ရောက်လာ
တာလား”

သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ဆတ်ခနဲထထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည့် အိုက်ပီး
အမေးနှင့်အတူ ဆဋ္ဌမမြောက် အာရုံက ကျွန်ုပ်အား စေ့ဆော်လိုက်ပါသည်။
ရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် အာရုံကြော
တို့မှာ ခဏငယ်မျှ ဆိုင်းငံ့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရတော့၏။

“ဟာ - အို - အိုလေ” နည်းတဲ့ အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။

အိုက်ပီး - မင်း မြင်လိုက်လားကွ။ ဟိုသတ္တဝါကြီးက ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး
တစ်ဖက်သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားပြီ။ အသာလေး ငြိမ်ပြီးသာ စောင့်ကြည့်နေ။
တို့ကို တွေ့သွားရင် ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘူး။ ဒီကောင် လက်မဦးခင် တို့
အရင်လက်ဦးထားနှင့် မှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ် - ဆရာလုံ၊ တပည့်လည်း မြင်ပါတယ်။ တစ်ကယ့်အကြီးကြီးပဲ
နော်။ ဂျွန်ဒေါ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ စပါးကြီးမျိုး မမြင်ဖူးသေးဘူး။
ဒီအကောင်ဝိုက်ကြီးကလည်း အဆမတန်ဖောင်းကားနေပုံထောက်ရင်
ဇာန္တ ဒီအကောင်ကြီးဟာ တောကောင်တစ်ကောင်ကို ဖျိုထားတာ ဖြစ်ချ
မယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား - ဆရာလုံ”

ကျွန်ုပ်လည်း အိုက်ပီးရဲ့ အမေးကို မဖြေအားတော့ပဲ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တစ်ရစ်ချင်း ခွေပတ်သတ်နေသည့် အဆိုပါမြွေကြီးအား မမှိတ်မသုန်စောင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ထင်သည့် အတိုင်းပါပေ။ မြွေကြီးသည် ဂန္ထိရ ဆန်စွာ “ဂ” ငယ် သဏ္ဌာန် ကိုင်းညွတ်နေသည့် အပင်နှစ်ပင်အား ၎င်း၏ တွန့်လိမ်နေသည့် ခန္ဓာဖြင့် ပတ်ခွေကာ တစ်ဖက်အပင်တွင် ခေါင်းတင်၍ လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ပင်အား အပြီးဖြင့်ပတ်၍တစ်သွယ်၊ နိုင်မာစွာ အမြစ် တွယ်နေသည့် သစ်ပင်အလား ဟန်ချက်ညီစွာ နေရာယူလိုက်သည်ကို အံ့မခန်း မြင်လိုက်ရတော့၏။ အသင့်နေရာယူပြီးသည်နှင့် မြွေကြီးမှာ ကိုယ်ကိုချုံ့ချည်၊ ဆန်ချည်လုပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သန်မာသည့်ညှစ်အား ဖြင့် ပါးစပ်မှ အန်ထုတ်ညှစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟာ - အရိုးတွေပါလား။ သူ့ခိုက်ထဲက ဖောက်ထွက်လာလိုက်၊ ပြန်ပိတ် သွားလိုက်နဲ့ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒီကောင်ခိုက်သားကလည်း စပရိန်လိုပါ လား။ ချွံ့လိုက်၊ ဆန်လိုက်နဲ့ ငါ့ဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

သို့-တွေးရင်း ကျွန်ုပ်အံ့သြမဆုံးဖြစ်လိုက်ရသည်။ မြွေမှဆိုးတွေပြောလို ကြားရအောင် ခိုထားတာကလည်း စပါးကြီးတို့မည်သည့် အစာတစ်ခါစား ထားပြီးရင် (သားကောင်ကြီးအား တစ်ဝမျှထားပြီးလျှင်) တစ်လကိုးသတင်း သူခွေအိပ်နေရာကနေ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး။ တချို့မြွေတွေဆိုရင် ဝါးပိုင် အုပ်အုပ်ကြားမှာ ခွေအိပ်လိုက်တာ။ မိုးဦးကျ ဝါးမျှစ်စို့တွေ သူ့ခိုက်က ဖောက် ထွက်လာတော့မှပဲ နိုးတော့တယ်။ အဲ - အဲပေမဲ့ သူ ရွေ့လျားလိုက်ရင်ပဲခိုက်က အပေါက်တွေ အသားချင်းဆက်ပြီး နဂိုအတိုင်း ပြန်ပိတ်သွားပါရောတဲ့။

မြွေမှဆိုးတို့ ပြောစကားကို အမှတ်ရမိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထူးခြားသည့် ၎င်း၏ လှုပ်ရှားနေပုံကို ဆက်ပြီးစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တဖွမ်းဖွမ်းဖြင့် ရေထဲ အန်ထုတ်ညှစ်ချလိုက်သည့် ဝါကြန့်ကြန့် အရိုးများမှာ လေးညှိရှင်မှ လွတ်လိုက်သည့် မြားတံပမာ လေထဲ ရေထဲတွင် ဝဲပျံ့ဦးစိုက်နှင့် ပုစဉ်းများ၊ ဟိုသည်ပျံ့ပဲ နေသလိုမို့ ကြည့်၍ပင် ကောင်းသေးတော့။

လက်ဖျံရိုး၊ ပေါင်ရိုး၊ တင်ပဆံရိုးနှင့် နံရိုးများကို တစ်လှည့်စီ ညှစ်ချအပြီး စပါးကြီးမြွေကြီးသည် ခေတ္တမျှ အမောခြေလေဟန်း၊ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချ သလို နာမူတ်သံပေးပြီး လျှာတစ်လစ်ထုတ်လျက် တအံ့မျှ ငြိမ်သက်သွားပါ တော့သည်။ သိပ်မကြာပါချေ။ နောက်ဆုံးအားမာန်အဖြစ် ရှိရှိသမျှ ခွန်အား ကို အစွမ်းကုန်အသုံးချသည့်အနေနှင့် မြွေကြီးသည် နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေဟန်တူသည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို အားကုန် အန် ထုတ်ညှစ်ချ လိုက်ချေတော့၏။

“အပါးပါး - ကျွဲချိုခေါင်းပြတ်ကြီးပါလား။ နည်းတဲ့ဟာကြီး မဟုတ်ဘူး” ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်မှာ အသက်ရှူဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ပဲ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဆန်းကြယ်လှသည့် သည်မြင်ကွင်း တို့ကြည့်ရင်း နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်တွင်းဝယ် အံ့သြမှုတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေမည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မြွေကြီးသည် အလုံးစုံ အထမြောက်သော အန်ထုတ်အပြီးမှာ ၎င်း၏ ကြောက်ခမ်းလိလိ ချပ်ခန္ဓာအတ္ထဘောကြီးအား ဘယ်ယိမ်းညာနဲ့ ဖြင့် ၎င်းအောက်ဘက်ရှိ ချောင်းရေပြင်ပေါ် “တဖွမ်းဖွမ်း” လှိုင်းထန်လျက် ရေဆေးမက်လာသဘင်ကို ဆင်ယင်ကာ ရေသန့်စင်နေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့်မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေမိကြတော့၏။ ထိုစဉ်က လင့်စင်ပေါ်နေရာယူထားသည့် ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် မြွေကြီး၏ အကွာအဝေးမှာ ဆယ့်နှစ်ပေ၊ ဆယ့်သုံးပေခန့်သာ ဝေးရကား ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဒူးလေးဖြင့် ပစ်မည်ဆိုလျှင် အခါကောင်းအခွင့်ကောင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ဖြစ်သူ အိုက်ပီးအား ခေါင်းဆတ်ပြ မြီး “စပစ်တော့ဟေ့” ဟု တိုးညှင်းစွာ အသံပေးလိုက်ရကား တစ်ပြိုင်တည်း ဖစ်လွတ်လိုက်သည့် မြားတံများသည် အဆိုပါ စပါးကြီးမြွေ၏ လည်တိုင်ရင်း နှင့် ဝမ်းပျဉ်းပိုင်းတို့တွင် လွှဲချော်မှုမရှိစေဘဲ စိုက်ဝင်သွားချေတော့သည်။

မြားချက်ထိမှန်သွားသည်။ စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ ထင်မှတ်မထားသည့် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အငိုက်မိသွား၍လား၊ သွေးပူနေတုန်းပိုလား သေး

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့် ကိုယ်လုံးကြီးအား တွန့်လိပ်ရင်း ဦးခေါင်းကို ထောက်ကာ “ဆန္ဒန့်ဆင်မင်း” မြားချက်လာရာကို ရှာသလို သူ၏ကြီးမားသော ဦးခေါင်းအား (၃၆၀) ဒီဂရီ လှည့်ကာ ယမ်းကာဖြင့် လှည့်ပတ်ရှာရင်း နောက် ဆုံးတွင် မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် မျက်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်သွားပါ တော့သည်။

နာကြည်းခြင်း၊ ဒေါသအမျက်ရောင်းချောင်းထွက်ခြင်းတို့နှင့်အတူ ၎င်း သည် မိမိတို့အား နောက်ဆုံးအဖြစ် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရေငုပ်တွင်းကြီးထဲသို့ လေ၏ အလျင်ဖြင့် ခုန်ဆင်းသွားပါတော့သည်။ မြွေကြီး၏ အမိဖွယ် အမျိုး မျိုးအသွင်ဆောင်သည့် မျက်လုံး၏အကြည့်ဒဏ်၊ အညှို့ဒဏ်ကို ခံရပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် နေ့ရှိသရွေ့ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ နောင်တ ကြီးစွာ ရခြင်းများ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ယခု စာရေးနေသည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို တွေးမိ လေတိုင်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရပါသည်။

“မြွေတွေဟာ ဂန္ထီရ ဆန်တယ်။ သူ့ကို သတ်သွားတဲ့သူကို သူ့မျက်လုံး ထဲမှာ တတ်ပုံမှန်ထားသလို အရိပ်ထင်စေတတ်တယ်။ အဲဒီအရိပ်ပုံကို အခြား သူ့အဖော်မြွေတစ်ကောင်က မြင်လို့ မှတ်မိအောင်ကြည့်ထားပြီးမှ ပြန်ပြီး လက်စားချေတတ်တယ်”

မြွေမှဆိုးများ၏စကားများကြားယောင်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ကျော လှေပုံကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ထဲခိုရချေ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် ရေငုပ်တွင်းကြီး ၏ တစ်ဖက်တွင်သာ ကျရမည့်မြွေကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား လက်စားချေဖို့ရာ သူ့ကိုယ်သူ အစချောက်သွားသလားဟု ကြောက်တွေးတွေးရင်း ကျွန်ုပ်တို့ သည် သစ်ပင်ပေါ်ရှိ လင့်စင်ထက်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထူးဆန်းရွာမှာ တစ်ညတာ

ကျွန်ုပ်သည် စပါးကြီးမြွေ၏စစ်ဆင်ရေးကြောင့် အချိန်မည်မျှ လင့်သွား သည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ရကား လင့်စင်ပေါ်မှဆင်းပြီး မကြာမီမှာပင် အမှောင် ထုက တောတစ်ခွင်လုံး လွှမ်းမိုးသွားချေတော့၏။ ညဉ့်မှောင်လာလေ၊ လမ်းစ ပျောက်လေမို့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့်သာ ဟိုချုံတိုး သည်ချုံတိုးရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားကြတော့သည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့တဒင် ငြိမ်ဆိတ်နေမှုကို တပည့်ကျော် အိုက်ပီး တ ဖျက်ဆီးလိုက်ပါသည်။

“လုံးနန္ဒာ - ဂျွန်ဒေါ်တို့ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူးနော်၊ တော ခြောက်တဲ့အသံတွေကလည်း ချောက်ချားစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ရွာကို ပြန်မှရောက်ပါ့မလားဟင်”

“အို - ငါ့တပည့်ကလည်းကွာ၊ ဘာမှ အားငယ်မနေနဲ့။ လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေ့လိမ့်မပေါ့၊ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းသာ မှတ်လိုက်ပါ တော့ကွယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အိုက်ပီး၏အားငယ်စွာ မေးလာသည့် စကားအပေါ်ပြန်လည် ဖြေသိမ့်ရင်း မှိန်ပျူလျှ လရောင်အောက်ဝယ် ရေးရေးသာ မြင်နေရသည့် ဓမ္မတူရူမှ တောလမ်းကလေးကိုကြည့်ကာ မှန်းဆရမ်းသမ်းပြီး အိုက်ပီး နည်းတူ ထိတ်လန့်အားငယ်နေမိပါပကော။ ကြီးသူက ငယ်သူကို အားပေးရိုး ထုံးစံရှိ၍သာ ကျွန်ုပ်မှာ “ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး” ဖြင့် မည်သို့မျှ မကြောက် လေဟန်ဆောင်ထားရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ ဟန်ဆောင်ရုံးဖိနေရသည် ဝင်လျှင် ပင်ပန်းလှချေပြီ။

တရွေ့ရွေ့နှင့်သာ သံပတ်ပေးထားသည့် ကော်ပတ်ရှပ်လို ခရီးနှင့်ရပေ ယေ့ ဤခရီးက မနီးလှပါကလားနော်။ သည်လိုနှင့် ခရီးဆက်လာကြရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျချိန်ဝယ် ရှေ့ခွင်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်ပျူကို ရေးရေးမျှ မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“လုံးရေ - ဟိုရှေ့မှာ မီးရောင်တွေ မြင်နေရပြီ၊ အဲ - ရွာတစ်ရွာတော့ တုတ်မယ်ထင်တယ်။ ဘာရွာလဲလို့တော့ မသိဘူး၊ သွားကြည့်ပြီးမှ ကူးစရာ လေး ရလိုရငြား အကူအညီတောင်းရရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေးကွယ် - ငါလည်း မင်း မြင်သလို မြင်ပါတယ်။ ခုချိန်ထိ မီးတွေ လင်းနေပုံထောက်ရင် ဇာတ်ပွဲက နေသလားပဲ။ ညဆိုတော့ ငါလည်း ဘယ်ရွာမှန်း မမှန်းတတ်ဘူးကွ။ အေးလေ - သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတိုင်အစောက်ညီညီ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မီးရောင်လွဲလွဲရှိရာသို့ လေးကန်ဖင့်နွဲ့စွာ လျှောက်လာကြတော့၏။ ရွာလယ် နေပုဒ်မီးကလေး မှိတ်တုတ်ဆိုသလို မလင်းချင် လင်းချင်နှင့် အားယူနေရာ သည် မီးရောင်နားသို့ နီးလာလေလေ ဆိုင်းသံ ဝံသံများကိုလည်း အတိုင်း သားကြားရပါတော့သည်။

တစ်စခန့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပွဲဈေးတန်းဘက်သို့ဦးတည်လာမိတော့၏။ ပွဲဈေးသွားသူ၊ ပွဲခင်းမှ ပြန်လာသူများကလည်း သွားဟယ် - လာဟယ်နှင့် ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေကုန် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လာရကား နီးရာမှန်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် ထိုင်လိုက် ကြတော့သည်။

ကျွန်းတိုးကျဲတဲ မုန့်ဝန်းထဲတွင် ရောင်းမကုန်ဘဲ ကျန်နေသေးဟန်တူ သည့် မုန့်ဝှားသလက် လေးငါးခုတို့က ဝမ်းခေါင်းဝလာနှင့် ဆာလောင်နေ သည့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖျတ်စိပစ် ဖိတ်ခေါ်နေကြသယောင်။ မုန့်ဝန်း၏ နောက် ဝယ် မိုန်တိမ်တိမ် ရေနံဆီမီးခွက်တစ်ခွက်က မှိုင်းများစွာလျက်။ မုန့်သည် ဖြစ်ပုံရတန်တူသော မြေးအဘွားနှစ်ဦးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း ငိုက်မြည်း နေကြ၏။

“မယ့်ထောက် (အဘွား) မုန့်ဝယ်မလို့ - တစ်ခု ဘယ်လောက်လဲဟင်”

အိုက်ပီးက ငိုက်မြည်းနေသည့် မယ့်ထောက်ကို လက်တို့ရင်း ဖျပ်ခနဲ မော့လိုက်သည်ကြောင့် အဘွားအိုမှာ ကယောင်ကတမ်း လန့်နိုးလာပြီး -

“ဪ - အေး - အေး - လူလေးတို့မုန့်စားမလို့လား။ စား - စား - အဘွား မရောင်းပါဘူးကွယ်။ အလကား - စားသွားကြ။ ငါ့မြေးက ဘာဝိုင်းပြီး ကြည့် နေရတာလဲ။ လူလေးတွေအတွက် ထည့်ပေးလိုက်လေ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့အား လောကွတ်ပြုရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြေးမလေးဖြစ်ပုံရသူအား စေခိုင်း လိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ - မယ့်ထောက်တို့က ဒီရွာကပဲလား။ ရွာနာမည်ကော ဘယ်လို ခေါ်လဲဟင်”

အိုက်ပီး စပ်စုလိုက်လျှင်ပင် အဘွားအိုက -

“အော် - အေး - အဘွားတို့က ဒီရွာကပါပဲ သားရယ်။ ရွာနာမည်လား။ ဝမ်ခိုင်လေ” ဟု အဖြေပေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွာစဉ်အနံ့တောလည်လာသူဖြစ်ရကား ဤအနီးအနားမှာ “ဝမ်ခိုင်” ရွာရှိကြောင်း ကြားမျှမကြားဘူးခဲ့ပါပေ။

ရှိစေတော့၊ မိမိမှတ်ဉာဏ်နည်းတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာဟုသာ စိတ်ထဲ တွင် အမှတ်မထားတော့ဘဲ အဘွားအို ကျွေးသည့် မုန့်ပျားသလက်များကို သာ လွေးနေမိတော့သည်။

“လူလေးတို့က ဧည့်သည်တွေ ထင်ပါရဲ့။ ပွဲခင်းထဲ လျှောက်ကြည့်ကြဦး မလား။ အဘွားတို့ မြေးအဘွား လိုက်ပြပေးမယ်လေ။ ဒါမှမဟုတ် အနားယူ ချင်ပြီလား။ ဒါဆိုရင်လည်း ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့။ အဘွားတို့အိမ်မှာ လိုက် အိပ်ကြပေါ့ကွယ်”

အဘွားကြီးက ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သည်နှင့် မိမိတို့မှာ ပင်ပန်းလွန်းသည် နှင့်အမျှ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အဘွားကြီးအားလည်း ပွဲမကြည့်လို တော့ကြောင်း အဘွားအိမ်မှာပဲ လိုက်အိပ်တော့မည့်အကြောင်း ပြောလိုက် ရတော့သည်။

သည်တော့မှပင် မြေအဘွားနှစ်ယောက်မှာ မုန့်ရောင်းသည်ပန်းနှင့်ခြင်း တောင်းတို့ကို သိမ်းဆည်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား ရေမှု လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားပါ တော့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အိမ်တိုင်းစေ့မအိပ်ကြသေးဘဲ ဆန်ဖွပ် သူဖွပ်၊ ဆန်ပြာသူပြာ၊ ထမင်းချက်သူ ချက်ဖြင့် တစ်ရွာလုံးလိုလို မီးခိုးညွန့် တလူလူဖြင့် နေမှာ လှုပ်ရှားနေသည့်အတိုင်း တအံ့တဩ ထူးဆန်းစွာ မြင် လိုက်ရတော့၏။ ရွာရှိကလေးများကလည်း မြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားသူ ကစား၊ တူတူပုန်းတမ်းကစားသူကစားဖြင့် လှုပ်ရှားတက်ကြွနေကြပေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာတာ မြင်သည့်ကလေးများကလည်း မိမိတို့ကို ထူးဆန်းသည့် သတ္တဝါအလား ဧည့်သည်စိမ်းကို မျက်လုံးစိမ်းဖြင့် ကြိုသိ သကဲ့သို့ ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေကြချေ၏။

“ဘယ်လိုရွာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူးနော်၊ ညမှာတောင် မအိပ်တတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

အိုက်ပီးမှာ ပဉ္စကွအနေအထားအပေါ် အမြင်မကြည်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ် အား တီးတိုးထပ်ပြောလာပါ၏။

“အေးကွ - တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပင်ဆန်းဆိုသလို ဖြစ် မှာပေါ့ - ငါ့ကောင်ရဲ၊ အင်း - ဒါလည်း အတွေ့အကြုံတစ်ခုပေါ့ကွာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီတစ်ည ကျောချစရာ တစ်နေ့ရရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ ဖြစ်ရကား ပြီးပြီးရော စကားဖြင့် ဝတ္တရား ကျေပြောရင်း အမယ်အိုတို့နောက်မှ ဆက်လျှောက်လာကြတော့သည်။

“ကဲ - ကဲ - ဘွားဘွားတို့အိမ်ရောက်ပြီ၊ ဘာတဲခါးမှ မရှိဘူးကွဲ့၊ မီးလည်း ထွန်းပထားတော့ ဖြစ်သလို ရမ်းသမ်းပြီးသာ အိပ်ကြပေတော့ကွယ်”

အဘွားအိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား တံခါးမရှိသည့် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် နေရာချ ထေပြီး ငင်းတို့နှစ်ဦးက နောက်ဖေးဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ပဝင်ခင် မဆိုစလောက် လရောင်အောက်မှာ ရေးရေး ကလေးသာ မြင်လိုက်ရသည့် မြေးအဘွားနှစ်ဦး၏ ထူးခြားသည့် မျက်နှာ အသွင်အပြင်ကို အက်ခတ်မိရင်း ကျွန်ုပ်မှာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိသည့် ပဟေဠိ များကို ရင်မှာပိုက်ကာ ခရီးပန်းသည့် ဒက်ကြောင့်လားမသိ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး သားမှာ တစ်ရေးမှ မနိုးတော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း အိပ်စက်လိုက်ကြတော့ သည်။

စိုထထုံထူထောင်မယ်

မည်မျှကြာကြာ အိပ်မောကျသွားသည်မသိ၊ သစ်ရိပ်တွေကြားမှာ စိမ့်လှိုကျလာသည့် နေရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ်စပ်မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့် မိတော့မှ အလို - မိုးစင်စင်လင်းနေပါပကောလား။ ဟင် - ငါ ဘယ်နေရာ ရောက်နေပါလိမ့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကြည့်မိမှ အလိုလေး - အပင်ကြီး တစ်ပင်အောက် ရောက်နေပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ညက ငါတို့ ဟိုအဘွားကြီးအိမ်မှာ အိပ်နေပါလျက်နဲ့ ခုတော့ ဘယ်သူတွေကများ ရွှေ့လာ လိုဒီမြေပေါ်ရောက်နေရတာလဲ။ ဟင် - ဘေးမှာလည်း ရေစီးသံတွေကြားနေ ရတယ်။ ဂေက္ခန္ဓာ - တို့ချောင်းဘေးက သစ်ပင်အောက် ရောက်နေတာပါလား။ ကျွန်ုပ် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်နေမိတော့သည်။

“ညတုန်းကအဖြစ်ဟာ အိပ်မက် မက်တာလား။ တကယ်ပဲလား။ တစ် ကယ်ဆိုရင် မကောင်းဆိုးရွား ဆန်းကြယ်လှပါရဲ့၊ သည်တောသည်တောင် တွေဟာ ရေကြမ်းမြေကြမ်းမို့မကောင်းဆိုးရွား ပရလောကသား နာနာဘာဝ တွေဟာ တို့ကို စလိုက် နောက်လိုက်ကြတာများလား။ အင်း - တော်ပါသေး ရဲ့၊ တို့တစ်တွေ ဘုန်းကံကြီးလွန်းလို့သာ၊ နောက်မဟုတ်ရင် လိပ်ပြာတောင် နတ်ချင် နတ်သွားဦးမှာ”

ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်ုပ် ဦးနောက်မှာ အုပ်ခေါင်း (ဦးခေါင်း) နှင့် အိုးစားကွဲပြီး အိုးထိန်းစက်လို ချာချာလည်နေပြီ။ သတ်ရ၍ ဘေးဘီကို ကြည့်မိလိုက်မှ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်အိုက်ပီးမှာ ကျွန်ုပ်အနီးမှာပင် ခွေခွေကလေး အိပ်နေ တာတွေ့လိုက်ရတော့၏။

“အင်း - အိပ်မက်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး။ အိပ်မက်သာဆိုရင် ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေရမယ် မဟုတ်လား။ အိပ်မက်မဟုတ်လို့သာ ငါ့တပည့်က ငါ့အနားရှိနေတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်လည်း အိုက်ပီးအား အလျင်စလို နှိုးပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အား ဖာတ်စုံခင်းပြလိုက်ရ၏။ သည်တွင် အိုက်ပီးသည် ခတ်ဆေးထားသည့် ငါးပမာ ဖွတ်မေ့ပုတတ်မေ့ငေါင်းစင်းစင်းကြီး ဖြစ်နေရှာတော့သည်။ အတော်

ကြာမှသတိပြန်လည်လာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အိပ်စက်ခဲ့ရာသစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ထလာပြီး ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် စူးစမ်းကြည့်ကြတော့သည်။

“အို-ဘုရား-ဘုရား-တို့တစ်တွေ ဝမ်းကြီးကို ခူးလေးနဲ့ ပစ်တဲ့နေရာပါလား”

“ဟုတ်ပ - ဆရာလုံရေး ထူးဆန်းလိုက်တာများဗျာ၊ တပည့်တို့ ဝမ်းကြီးအညှို့ခံနေရတာများလားဟင်”

ကျွန်ုပ်မှာ အိုက်ပီးစကားကြောင့် နောက်ကျောမလုံသလိုဖြစ်ကာ ဘေးဘီသို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်မိတော့၏။

“ကဲ - ဘာမှတွေ့မနေနဲ့၊ တို့သာ အညှို့ခံနေရရင် ခုလောက်ဆို ဝမ်းကြီး ဖိုက်ထဲ ရေဝင်ကူးတာ ကြာလှပေါ့၊ ဒါနဲ့ - အိုက်ပီးရေ - ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို တို့အိပ်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကြီးကိုပဲ စိတ်စွဲနေတယ်၊ ညက ငါ အိပ်မက် မက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သေသွားတဲ့ ငါ့အမေက သား မင်းအိပ်တဲ့သစ်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်စမ်း တစ်ခုခု ထူးတာတွေလိမ့်မယ်၊ တွဲလွဲကျနေတဲ့ အသီးနှစ်လုံးတို့ ငါ့ဘာကြောင့်လိမ့်မယ်၊ နှစ်လုံးစလုံးကို မိမိရရ ခူးဆွတ်လိုက်လို့ ပြောပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်၊ ကဲ - လာ - ပြောနေကြာတယ်၊ တို့အခု အဲဒီအဝင်အောက် သွားကြမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချောင်းရိုးမှ လှည့်ပြန်လာကြပြီး မိမိတို့ အိပ်မောကျခဲ့သည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်ရပ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တမလွန် ဘဝရောက်သွားရှာပြီဖြစ်သည့် မိခင်ကြီးပေးသည့် အိပ်မက်အတိုင်း သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“အလို - ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ဒီသစ်ပင်က သစ်ရွက်တွေဟာ အခြားအပင်က သစ်ရွက်တွေလို မဟုတ်ဘဲ ဝိုင်းတို့အရွက်ကဝိုင်း၊ ရှည်တဲ့အရွက်က ရှည်၊ တစ်မျိုးစီနဲ့ အရောင်အသွေးတွေကလည်း စုံလှပါဘိ၊ နီနီပြာပြာ၊ ဝါဝါစိမ်းစိမ်း အရောင်အသွေးစုံစွာ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်သည့်အတိုင်း ဆန်းကြယ်

လှပါတလား၊ ဟင် - ဟိုမှာလည်း တွဲလောင်းကျနေသည့် အသီးကလေးနှစ်လုံး၊ အသီးကလည်း သီးနေကျအသီးတွေလို ပုပုလုံးလုံးမဟုတ်ဘဲ ရှည်မျောမျောနဲ့ပါလား”

ကျွန်ုပ်မှာ လက်လှမ်း၍ မမီတမီအနေအထားဖြင့် တွဲလဲခိုနေသည့် အသီးနှစ်လုံးအား စုန်၍ ဆွတ်ခူးလိုက်ချေပြီ၊ လက်ဝယ်ရောက်လာသည့် အသီးနှစ်လုံးအား သေသေချာချာ လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟယ် - ဟင် - ဘယ်လိုအသီးပါလိမ့်၊ ပုံစံက လူမိန်းမနဲ့ တူလိုက်တာ၊ မည်မျှအံ့သြတုန်လှုပ်မိသည်ကို စာဖွဲ့၍ပင် မိနိုင်မည် မထင်ပါ။

“ဟုတ်ပါပြီ - ဒါ သူယောင်သီးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါနဲ့ ထိုက်လို့ ငါရတာ၊ ငါပိုင်ပြီပေါ့”

ဝါရွှေရောင်အဆင်းရှိသည့် သူယောင်မယ်မှာ လူမိန်းမနှင့်မခြား၊ လူမိန်းမတို့၏ “ဆင်းအင်လက္ခဏာ” အတိုင်း ယမင်းရှင်ကလေးပမာ တင့်တယ်လှကြောင်း အံ့မခန်းတွေ့လိုက်ရပေ၏။ မျက်ခုံးမျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းလွှာနှာတံတို့ကို ကြည့်ပါဦး၊ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ပန်းပုဆရာတစ်ဦး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထွင်းထုထားသည့်အလား၊ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှာ သူနေရာနှင့်သူ အံဝင်ကွင်ကျရှိလှပါပေ၏။ မြဲ၍ဆိုရလျှင် ပြည့်စုံပြီးမြောက်သော ပန်းပုရုပ်သဏ္ဌာန်အသီးကလေးတစ်လုံးဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်တော့သည်။

သူယောင်သီးကလည်း လူယောက်ျားသဏ္ဌာန် ရင့်ကျက်တည်ကြည်သော မျက်နှာ၊ ကြွက်သားအဖုဖု ထု - ထု၍ ခရာချင်စရာဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် (မိန်းမ) တို့အကြိုက် ကျစ်လျစ်ပြေပြစ်လှစွာသော ကိုယ်နေဟန်ထားကိုပိုင်ဆိုင်ထားပြန်သည်။ မျက်လုံးမျက်စိအသားအရောင်များမှာတော့ သူယောင်မယ်အတိုင်းပင်။

သူယောင်သီးနှစ်လုံးစလုံး တူညီသည့်အချက်မှာ လက်ဘေးကပ်၊ ခတ်ရပ်အနေအထားအတိုင်း မျက်စိစုံမှိတ်ထားသည့် အသွင်သဏ္ဌာန် သာ။

(မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်၏ ဤစာမူနှင့် ပူးတွဲပါ ဓာတ်ပုံအား ကြည့်ပြီး လေ့လာနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူ)

ဤသို့ မယုံနိုင်စရာ ဆန်းကြယ်သည့် လူပုသဏ္ဌာန် အသီးနှစ်လုံးကို ခြင်္သေ့နှင့် ဇီဝိအဟောင်းသားဖြစ်နေသည့် တပည့်က ...

“လုံအုဉ်-တထာယ်တော့ ဒီအသီးနှစ်လုံးသာ ဆရာလုံ ခူးတာ မမြင်မိ သူဆိုရင် ဖွန်အေးယုံနိုင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒါက ဘာသီးလဲဟင်”
“ငင်းအမေရှိသည်နှင့် ...

“ဒါလား- ဒါက သူယောင်သီး လို့ခေါ်တယ်။ ရှေးက လူတချို့လိုက်တန် လို့ ရတဲ့သူတွေ ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ကြားဖူးတာတော့ ရှိခဲ့တာပေါ့ကွာ။ စာပေ ကျမ်းဂန်ထဲမှာတော့ သူယောင်မယ်နဲ့ ပျော်ပါးကြတဲ့ ဇော်လီတောင် ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့လေ။ တို-သူတို့ထက် ကံကောင်းတာ တစ်ခု က တစ်ပင်ထဲမှာ သူယောင်မယ်ကော၊ သူယောင်ထီးပါ ခုံတွဲရလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြအပြီး တပည့်အား ကတိတစ်ခု သူ့ခဏီက တောင်းလိုက် မိ၏။

“ကဲ- ငါ့တပည့်၊ မင်း မြင်လည်းမြင်ပြီးပြီ၊ ပြီးတော့- ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတာ လည်း မင်း သိလိုက်ရပြီ၊ ဒီတော့- ဒီအချိန်ကစပြီး မင်း ပါးစပ် ဝိတ်ထားပေ

တော့၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားကျယ်ကျယ် တော့မိ စေနဲ့။ ငါ့အပေါ် တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ စောင့်ထိန်းသွားမယ်လို့ မင်း ကတိ ပေး သစ္စာဆိုနိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်ုပ် ကတိတောင်းအပြီးမှာ အိုက်ပီးသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“က- ကတိပေး- ပေးပါတယ် ဆရာလုံ၊ ဘယ်လို သစ္စာဆိုပြရမလဲသာ ပြောပါ”

“အေး- ဆိုရမယ့် သစ္စာက များများတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် မောင်အိုက်ပီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ဦးစိုင်းနန္ဒာအား သူယောင် မယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကတိသစ္စာ ဇောက်ဖျက်ခဲ့သော် သေခြင်းဆိုး အမျိုးမျိုး နှင့် သေရပါစေသားလို့ မင်းဆိုလိုက်”

ကျွန်ုပ်၏ တိုတိုပြတ်ပြတ်၊ အဆင်တန်ဆာမပါသည့် “ကျိန်စာ” အတိုင်း အိုက်ပီးသည် သံယောင်လိုက်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လိုက်ဆိုရှာပါ တော့သည်။

“ကဲ- ကိစ္စပြီးပြီ၊ တို့ရွာပြန်ကြမယ်၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ရပ်တန်းကရပ်၊ ရွာ ရောက်တဲ့အခါ ခါတိုင်းလို့ပဲ ဟန်မပျက်ပြန်နဲ့”

အိုက်ပီးအား မာမာထန်ထန်ပြောအပြီး ကျွန်ုပ်လည်း သူယောင်သီး နှစ်လုံးအား မြားတံများ ထည့်သည့်ခြင်းတောင်းထဲ လုံခြုံစွာထည့်ကာ နှစ်ဦး သားရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ အပြန်လမ်းသည် ပြောပလောက်စရာ မထူးခြား သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စာမဖွဲ့လိုတော့ပြီ။ သူယောင်မယ်၊ သူယောင်သီးအတွဲတို့တော့ လိုလိုမည်မည် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပြီး လုံခြုံရာ မှာ သော့ခတ်သိမ်းထားလိုက်တော့၏။

အလျဉ်းသင့်တုန်း အိုက်ပီးအကြောင်းတော့ နည်းနည်းစကားဦး သင်ဆီ ဦးမည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားရှာသည့် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်သည် အမဲလိုက်ရင်း တစ်ခုသောရွာတစ်ရွာမှာ ခိုကိုးရာမဲ့နေသည်တို့ တွေ့သည်နှင့် သနားပြီး ကောက်ယူမွေးစားလိုက်ပေ၏။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ် ဇနီးသည်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူခန့် ရှိရောမည်။

ကျွန်ုပ် ခေါ်လာခဲ့စဉ်က အိုက်ပီးမှာ အလွန်ဆုံးရှိလှ ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ဆယ်
သုံးနှစ်သားပေါ့။ မိမိအတွက် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစေရင်း အသက်
(၁၅)နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မုဆိုးစိုင်းသင် သင်ရင်း ကျွန်ုပ် သွား
လေရာ ခေါ်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ယခုတော့လည်း တပည့်ကျော် အိုက်ပီး
သည် ကျွန်ုပ် အားထားရသည့် ကြီးကောင်ဝင် မုဆိုးပေါက်ကလေး ဖြစ်နေပါ
ပကောလား။

ကျွန်ုပ်၏ ကွမ်းမိုရာ နေအိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဇနီး
သည် နန်းရွက်ခမ်းက (ချစ်စနိုးဖြင့် ပြန်မာလို မောင်၊ ကိုကိုဟု အဓိပ္ပာယ်
ရသည်။) တောလည်တာ ဒီတစ်ခေါက် ဘာများ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရ
လဲဟင်၊ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခေါက် ဘာမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပစ္စည်းများ မပြနိုင်
သည့်အတွက် ဇနီးသည်က သင်္ကာမကင်းသလို မေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ
သူမ အမေးကြောင့် လိပ်ပြာမလုံသလို တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“သည်တစ်ခေါက်တော့ ဘာမှ မည်မည်ရရ မရှိခဲ့ပါဘူး ခမ်းရယ်၊ ပြော
ပြန်တယ်။ ကိုလွတ်သွားတဲ့ ငါး - အားပါးပါးကြီးလှချည်လား ဆိုရမလို့ပဲပေါ့ ခမ်း
ရယ်၊ ဝေနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက်ရှိတဲ့ စပါးကြီးမြွေ ရေထဲ ငုပ်ပြေးပြီး
တတည်တတ တို့လည်း ဘာမှ ရှာဖွေချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ တပ်လွန်ပြန်ခဲ့ရတယ်
လေး စကားလှရုံမျှ မယားအလှကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရသော်လည်း ကျွတ်ရွာသို့
ရောက်သွားပုံ၊ သူယောင်သီးများ ရခွဲပုံတို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် သိုသိုသိပ်သိပ်
ဝင် ထိမ်ချန်ထားလိုက်မိပါ၏။

နိစ္စဓူဝအဖြစ် တောလည်ခြင်း၊ ပရဆေးပင်များရှာဖွေခြင်း၊ ငါးများထွက်
ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်များစွာကို ကုန်လွန်စေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်ညဉ့်ရောက်
တိုင်း ဇနီးသည်မသိအောင် သူယောင်မယ်အား လျှို့ဝှက်ထားသို နေရာမှ
ထုတ်ထုတ်ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။ သူယောင်ထီးကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်
တရပစ္စည်းမှတစ်ပါး လွန်စွာတန်ဖိုးထားမိရကား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ
စုဆောင်းထားသည့် ထန်းခေါက်ဖာကြီးတွင် ပစ်စလက်ခတ်ပင် ထားလိုက်
မိပေသည်။

သူယောင်မယ်ကိုမူ မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကနုတ်စီယွန်းအစ်ကလေးထဲမှာ
ကတ္တီပါအနီစခံကာ လုံလုံခြုံခြုံပင် သိမ်းဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။

တောလိုက်ရာမှ ပြန်ရောက်ခါစ (၃၊ ၄) ရက်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီး
ဖြစ်သူ နန်းရွက်ခမ်းနှင့် ဟန်မပျက်ပင် နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။

ပကာမစကားဖြင့် စာကြောရည်နေမိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် သူယောင်
မယ်ဇာတ်လမ်းမှာ လိုရင်းကို မရောက်နိုင်၍ ဤမှာ တစ်ခန်းရပ်ကာ လိုရင်း
ကိုသာ ရေးသားပါတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးဖော်ရန်နှင့် မှတ်တမ်းများပြုစုရန် အကြောင်းပြချက်
ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အမှတ်တရအဆောင်ပစ္စည်းများ အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့အိပ်စက်
ရန် ပြင်ဆင် ရပေတော့သည်။

အခန်းအား လုံလုံခြုံခြုံ သော့ခတ်ခြင်း၊ မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် စာရေး
ကိရိယာများအား ယုတ္တိရှိရှိ ပြင်ဆင်ထားသိုထားခြင်း၊ သူယောင်မယ် ယမင်း
သီးကလေးအား အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ဖြန်းပက်ခြင်း စသည့်အမှုတို့ကို ပြုပါ
တော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ ပြင်ဆင်နေရာ ချနေမိသည်မသိ၊ ဩကာသလောက
ကြီးအား လေသာပြတင်းဝမှ ပြုကြည့်လိုက်မိသည့်အချိန်တွင် အမှောင်ထု
ကြီးသည် အခိုင်အမာတည်ဆောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိတော့သည်။

အချိန်အခါကောင်းတော့ဖြင့် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

လှလှပပ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ပြင်ဆင်ထားသည့် အိပ်ရာထက်သို့
သူယောင်မယ်အသီးကလေးကို အသာချ၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထွန်းညှိထား
သည့် ဖယောင်းတိုင်မီးကို အသာငြိမ်းပြီး အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာပင် ကျွန်ုပ်
သည် သူယောင်မယ်လေးအား ညင်သာစွာ ဖွေဖက်နေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အလျင်မှာ ကာမဘီလူးစီးနေပြီဖြစ်၍ အဝိဇ္ဇာရုံးတာ
သမာဓိသမ္ပုဇဉ် ချာန်မဝင်နိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက် ကမ္ဘာထဲဝယ် သူယောင်မယ်နှင့် ချစ်တမ်းနာရန်
စိတ်ကူးဗိမာန်ထဲသို့ မိမိစိတ်အစဉ်ကို နှင်တပေးကာ ဇက်ကြီးလှိုလှိုလှိုက်လှိုက်

ဝါတော့သည်။ ထိုစဉ် - ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ အိပ်မေ့ချစ်ထားရသူလို မှေးစင်းလာရာမှ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။

ဝိဇ္ဇာဇော်ရှိ တပည့်တို့သည် မိမိတို့ ဖန်ဆင်းထားသည့် သူယောင်မယ် သီးကို ဆေးကြိုက်သည့် တောင်ဝှေးဖြင့် တိုကာထိကာ အသက်သွင်းပြီး ငှက် သွင် ပျံကြွအသက်ဝင်လာသည့် သူယောင်မယ်လေးများနှင့် ပျော်ပါးကြပါ သတဲ့။ သည်သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ...။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်သည်သာ တန်ခိုးရှင် ဇော်ရှိ ...။ ဇော်ရှိသည် ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ တောင်ဝှေးကို မ.ကာ မ.ကာ သူယောင်မယ်လေး နှင့် သမင်လိုက်ခန်း လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေသည့် ကျွန်ုပ်မှာ ပီဘီ။ ဇော်ရှိပျိုလေးပမာ။ ကျွန်ုပ်၏ ပီယသိဒ္ဓိတန်ခိုးစွမ်းအင်ဖြင့် သူယောင်မယ် လေးအား ရစ်နှောင်ဖွဲ့ငင် ခြားယောင်းမိပါတော့သည်။

အိပ်မက်လေလား တစ်ကယ်လား မခွဲခြားတတ်သော်လည်း သူယောင် မယ်အား အတုသိပ်ပြီး အိပ်ခြင်းသည် ပထမမင်္ဂလာဦးညမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် "သူယောင်မယ်တို့ ပျော်စရာ" ရေတံခွန်တောင်အနီးသို့ အတူယှဉ်ကာ ရောက်သွားကြပါသည်။ အေးခြေ ရေအလျှင်၏ ညင်သာစွာ အတွေ့အထိ၊ ထောင့်တောင်တန်းတို့၏ သင်းတပျံ့ ပျံ့ရနံ့များကလည်း ကျွန်ုပ်၏ နာဝမှာ ထုံမွန်းတာ ကလု၏သို့ ခြုံ၏သို့နယ်။ ရေတံခွန်အနီး တောကြီးတစ်နေရာ မှာတော့ ...။

ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှံအတွက် အိပ်မက်ညက်ညောသည့် ပန်းမွေ့ရာက အဆင်သင့်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ညစဉ်ညဆက် ဇနီးမယားကို ပစ်ပယ်ထားပြီး သူယောင်မယ်နှင့်ပင် ပျော်ပါးနေမိပါစေချသည်။

တစ်နေ့ - နံနက်စာ စားရန် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်မှ လှမ်းခေါ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ခန်းမှ ထွက်လာစဉ် ၎င်းက ဆီးပြီး အပြစ်ဖို့တော့သည်။

"ရှင်တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ အခန်းချည်း အောင်းနေတာ ပဲ။ ရှင်မျက်နှာကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ တကယ် မျောက်ခေါင်းအတိုင်း

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ မည်သို့မျှ စကားမဆိုတော့ဘဲ နံနက် စာကိုသာ ကသုတ်ကရက်စားပြီး အခန်းအောင်းရ ပြန်တော့သည်။

ရက်များကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး နန်းရွက်ခမ်းမှာ အလို မကျခြင်း၊ အမျက်ဒေါသထွက် လွယ်ခြင်းတို့နှင့်အတူ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရာ အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံလာပါတော့၏။ ထိုစဉ်က နန်းရွက် ခမ်းသည် လင်ခန်းမယားခန်း ဖြတ်မှန်းမသိ ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေပုံရမှန်း သူမမျက်နှာကို ဖတ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံက အလိုလို သိနေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေးသုခမခံစားရခြင်း၊ လင်၏ ဥပေက္ခာပြုခြင်း ခံနေရခြင်းတို့ အတွက် အခံရခက်နေပုံလည်း ရပါသည်။ ထိုမှစတင်ကာ ကျွန်ုပ်အပေါ် မရေမင် ဆက်ဆံခြင်း၊ ရိုင်းပျံ့လာခြင်းမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်လာပါတော့သည်။

အလိုမကျသော မိန်းမတို့၏ သဘာဝပါပေ။ တစ်ချို့က လင်မယားချင်း ဖွင့်လင်းစွာ အိမ်ထောင်ရေးသုခ မျှဝေခံစားခဲ့သူချင်းအတူတူ နားလည်ပေး နိုင်သော်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ မသိလိုက် မသိဘာသာ မျက်နှာ လွှဲ ခဲပစ်လုပ်လိုက်ရတော့သည်။

သူယောင်မယ် ဇာတ်လမ်းအစပြုချိန်ထိ ကျွန်ုပ်သည် ငုပ်ကောင်အဖြစ် ဇာတ်ရုပ်ဖော်ထားသည့် တပည့်ကျော် သစ္စာရှင်ကြီး ကိုအိုက်ပီးအား ဇာတ် မြှုပ်ထားခဲ့ပါသည်။ သည်အရပ်ရပ်မှာ သည်ဇာတ်ထုပ်ကို ခင်းပြဖို့ အချိန်တန် လာပြီလေ။

သူယောင်မယ်နှင့်အိပ်မက်ဆန်ဆန်ပျော်ပါးနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် အချိန်ယန္တရားကို ဂဏငယ်မျှ ရပ်တန့်ထားမိစဉ်အတွင်း အိုက်ပီးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတွေ့အနေ နည်းပါးခဲ့ရသည်။ ရဲဖန်ရဲခါ ကျွန်ုပ်ဇနီးနှင့် ပိုမို၍ ရင်းနှီးလာသည့် အိုက်ပီးအား မြင်ရတတ်သော်လည်း သူယောင်မယ် အဝိဇ္ဇာအမှောင် ခုံးနေ သည့် ကျွန်ုပ်မှာ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်း မရှိနိုင်ခဲ့။ စဉ်းငယ်မျှပင် ရိပ်မိသိရှိခြင်း အရိပ်အယောင်ကို အကောင်းအထည် မဖော်နိုင်ခဲ့။ ဖိုနှင့်မတို့၏ အနေနီးစပ်မှုကြောင့် "အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထိ၊

ကြိုးချင်းထားကြိုးချင်းညီ” ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်းလား။ ကျွန်ုပ် မဝေခွဲနိုင်တော့။

သံသယနှင့် ဆောက်တည်ထားသည့် အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ကျွန်ုပ် သတိမထားမိခဲ့သော တကယ့်ပေမဖြစ် သာယာနှစ်ခြောနေသည့် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ရှိအိမ်ထောင်ရေးအပေါ် ပစ်ပယ်ထားမိပြီး မဟုတ်လား။

တစ်နေ့တွင် မထင်မှတ်သော ဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာက ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးအား ကျားကွက်ရွှေ့သလို အလှည့်အပြောင်း လုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုတစ်နေ့မှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရသည့် လူနာတစ်ဦးအား အချိန်မီကုသရန်အတွက် အလောတကြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လူနာရှင်မှာ အဆိပ်ပြင်းသည့် ခြေအကိုက်ခံရ၍ အသက်မီစေခြင်း အလို့ငှာ ထွက်ခွာလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ အခန်းတံခါးအား ပိတ်ရန် မေ့သွားခဲ့သည်။

ထိခိုက်စေရာဆက်တိုက်ပြောနေလားမသိ။ လူနာကို ဆေးကုပေး၍ သာနေရသော်လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်က မဖြောင့်။ လေးငါးရက်ခန့် တံခါးပိတ်ထားမိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်စိတ်က လေးလံထိုင်းပြီး သူယောင်မယ်အတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ရသည်။ ရက်လအလိုလို မျိုသိပ်ထားရသည့် မိမိ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ အထုပ်ခြေပြသလို ဖြစ်သွားပြီလားဟု စိတ်လေးလံလှစွာဖြင့် လူနာအိမ်တွင် စောင့်စားရင်း တဖြည်းဖြည်းခံစားနေရပေသည်။

လူနာသက်သာလာချိန် ပြန်ချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပါပေ။ အိမ်တံခါးသော့ချောင်းကို မိမိတို့သာ သိသည့် ကုမုဒြာ ကြာပန်းအိုးအောက်မှ နှိုက်ယူ။ သော့စွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ဟင် - လူခြေတိတ်ဆိတ်လို့ ဘယ်များ သွားနေကြပါလိမ့်”

တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် အိမ်အနှံ့ရာသော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကာ မိမိအိပ်ရာထက် ဆီသို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်တော့သည်။ ထိုစဉ် - မိမိ လက်တစ်ဖက်တစ်စုံတစ်ရာကို ဖိကိုင်မိသည်နှင့် အဆောတလျင် ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ရွက်၊ သိလိုဇာဖြင့် ကပျာကယာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးစိုင်းနန္ဒာ - ကျွန်မ အိုက်ပီးခေါ်ရာနောက်လိုက်သွားပြီ။ ရှင် တုန်ခိုးထားတဲ့ သူယောင်မယ်နဲ့ သူယောင်ထီးကို ချီတစ်ပါးတည်း ယူသွားလိုက်ပြီ။ လိုက်မရှာပါနဲ့တော့”

အနီးရွက်ခမ်း

ရှာပြီ - ကျွန်ုပ် ရှာရပါပြီ။

“မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး” ဆိုသလို ကျွန်ုပ်အတွက် သူယောင်မယ်လည်း ကိုယ်ယောင်မပြနိုင်တော့သလို မယားအလှဇကရီမှာလည်း သစ္စာမဲ့ ကျွန်ုပ်ယုံ၏ ဖြားယောင်းခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ဘဝမှ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားလေပြီ။

“သွားပြီ - ငါ့ဘဝတော့ ရေစုန်ပျော့ပါပကောလား”

ကျွန်ုပ်သည် အရူးတစ်ယောက်လို ဟစ်အော်မြည်တမ်းရင်း ခြေဦးတည်ရာသို့ အသိမဲ့ခန္ဓာဖြင့် လျှောက်သွားနေမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မယားပျောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ရင်း အရူးတစ်ယောက်ပမာ လေလွင့်ရင်း စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်ဘဲ သတင်းများကို နားစွင့်နေမိတော့သည်။ ပြုရက်သွားသူ သစ္စာဖောက်တို့၏ သတင်းများကလည်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ တောမီးပမာ နားမဆန့်အောင် ပြန်လွင့်လာချေပြီ။

“ရှပ်သေးရှပ်လိုလို၊ သူယောင်မယ်လိုလို အရပ်ကလေးတွေဝိုင်းပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဆင်းရဲလှစွာသော လင်မယားလို စုံတွဲတစ်တွဲအား ဆယ်နှစ်ရာသီ ပွဲဈေးများတွင် တွေ့တွေ့နေရကြောင်း၊ တရုတ်လည်းတော

ကြီးတစ်တောက ရေငုပ်တွင်းကြီးတစ်တွင်းရှေ့မှာ မြွေညှိမဲ့ထားရသလို
စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်ပဲ ခိုယိုတောင်းပန်နေသည့် အရှူးလင်မယားနှစ်ယောက်
ကို တောကြီးတစ်နေရာမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ကြောင်း မုဆိုးများက မရေ
မရာ ပြောလာကြပြန်သည်။

“အက္ကာရီလား၊ ပုံပြင်လား” မသိနိုင်သည့် သတင်းစကားများကလည်း
ကြောကွဲနေသည့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်အား ထိခိုက်စေတော့သည်။ သူယောင်
ပင်က ငါ့အသိစိတ်တွေ ပြန်ပေးလို တောင်းဆိုနေကြပြီ။ မပေးဘူး၊ မပေး
နိုင်ဘူး၊ ဟော - ဟိုမှာ စပါးကြီးကောင်ကြီးက ငါတို့ကို သူညှိထောက်နဲ့ ညှိ
ခေါ်နေပြီ။ လာမယ် - လာမယ် သူယောင်သီးတွေ ဝိုက်ပြီးကို လာမယ်။ မြွေ
ကြီးရေ - မင်း ရှိနေတဲ့ ရေငုပ်တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းလာပြီဟေ့”

မူမမှန်သည့် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်နေသည့် လူရွယ်တစ်ဦး၊ ၎င်း
နှင့်အတူ ကြုံလို့ရော့တော့နေသည့် မိန်းမတစ်ဦးတို့မှာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့်
သံတုန်ဟစ်အော်ပြီး တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို “ဝါးခုတ်
သမား” ချာတာ မြင်လိုက်ရကြောင်း သတင်းသို့သို့မှာ နွေလေရှူးနှင့်အတူ လွင့်
ရောင်လာကြပြန်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်တွေကြုံမြတ်သန်းခဲ့ရသော ဤဂန္ထီရဆန်သည့် ဇာတ်လမ်းတွင်
သူယောင်ဝယ်ကြောင့်ပင် ဘဝများစွာ ပျက်စီးရရှာသည်ကို သံဝေဂယူရင်း
မလုပ်တောင်း၊ မဆောင်ကောင်းသည့် “အဆောင်” နောက်သို့ ရေလိုက်မလွဲ
ကြပါကုန်နှင့်။ ကျွန်ုပ်၏ အရှက်သိက္ခာနှင့် ရင်းပြီး အရှက်ထုပ်ကို စက်ဆုပ်စွာ
ပြင်မရသည့် နောင်တ တရားဖြင့် အထုပ်ဖြေပြလိုက်ရပါတော့သည်။

»»» ညိုရောင်

တစ်ချက်တစ်ခေါက်
ချစ်တွေ့မောင်နှင့်
သတိလို့မသေသည်ကို

ငြိမ်းသစ္စာပြိုင်
(တစ်လခန့်)

တစ်ချက်တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်နှင့် သတ်လို့မသေသည့်ငှက်

မင်းသစ္စာလှိုင် (ကနဲကနီ)

ချစ်ထွေးမောင်မှာ (၁၅)နှစ်သားအရွယ်ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သားရေခွပစ်ရာ ထွင်အလွန်လက်ဖြောင့်သူ ဖြစ်သည်။ အကြောက်အရှံမရှိ၊ သတ္တိကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ရွာအနီးပတ်ဝန်းကျင်တော များနှင့် လယ်တွင်း၊ လယ်ကွက်များတွင် သားရေခွတစ်လက်နှင့် ငှက်လိုက် ပစ်နေလေ့ရှိသည်။ မည်သည့်ပစ်မှတ်ကိုမဆို တစ်ချက်တည်းနှင့် မှန်အောင် ပစ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖြူပင်ကျေးရွာတွင် ချစ်ထွေးမောင် လောက် သားရေခွလက်ဖြောင့်သူမရှိ။ ထို့ကြောင့် “တစ်ချက် တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်ဟုပင် အမည်တွင်နေခဲ့သည်။ ချစ်ထွေးမောင်၏ဖခင်ဖြစ်သူ မှာ ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်နေပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဈေးသွားနေသဖြင့် အိမ်တွင် ချစ်ထွေးမောင်နှင့် ဦးသံခဲတို့သာ ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် ချစ်ထွေးမောင် က မကျေမနပ် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“မီးနဲ့ရှို့ပစ်မယ်၊ ဒီအပင်ကို မီးနဲ့ ရှို့ပစ်ရမယ်၊ ငါ့ကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်တဲ့အပင် မီးရှို့ပစ်မယ်”

“ဟေ့ကောင် - ချစ်ထွေးမောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်တာ လဲ၊ ပြောစမ်း - ငါ့ကို ပြောစမ်း”

ချစ်ထွေးမောင်က မကျေမနပ် ကြိမ်းငါးပြောဆိုရင်း ရေနံဆီပုလင်းနှင့် မီးခြစ်ကိုယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသဖြင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသံခဲက တူဖြစ်သူကိုစိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘကြီးဖိုးလှ ခြံထောင့်က သရက်ပင်ကို မီးသွားရှို့မလို့”

“ဟ - ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ချစ်ထွေးမောင်ရာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဦးလေးသံချောင်းရာ၊ မနက်က အဲဒီသရက်ပင်မှာ ဗျိုင်းသွားပစ်တာ တစ်ကောင်မှ မရခဲ့လို့”

“ဟ - အဲဒီသရက်ပင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ။ သူ့သရက်ပင်ကို မီးနဲ့သွားရှို့ ရင်မင်းဘကြီးက မင်းကို သတ်မှာ၊ ကဲ - ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီလောက်လက်တည့် တဲ့ကောင်က ဘာကြောင့် တစ်ကောင်မှ မရလာတာလဲ”

ဦးလေးက မေးလိုက်သဖြင့် ချစ်ထွေးမောင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုပြန် လည် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဒီအချိန်က သရက်ပွင့်ချိန်ဆိုတော့ ဘကြီးသာလှ ခြံထောင့်က သရက် ပင်မှာ မနက်မနက်ဆို ဗျိုင်းတွေကို ဇွေးဇွေးလှုပ်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်သွားပစ်တာ၊ ကျွန်တော် သရက်ပင်နားတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ဗျိုင်း တွေ အကုန်ပြန်ပြေးသွားကြတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်လိုက်သလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချုံကွယ်မှာပုန်းပြီး စောင့်နေ တယ်၊ ဗျိုင်းတွေ သရက်ပင်မှာ ပြန်လာနားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချုံကွယ်က ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ချုံကွယ်က ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဗျိုင်း တွေ လန့်ပျံပြေးသွားကြပြန်တယ်၊ အဲဒီလို ချုံကွယ်မှာ ပုန်းစောင့်နေလိုက်၊ ဗျိုင်းတွေ ပြန်လာနားလိုက်၊ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက် ယောက်က မောင်းထုတ်လိုက်သလိုမျိုး လန့်ပျံပြေးလိုက်၊ သုံးလေးကြိမ်

လောက် ဖြစ်နေတော့မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီး သရက်ပင်ကို မီးရှို့ပလို ရေနံဆီပုလင်းနဲ့ မီးခြစ်ပြန်လာယူတာ”

“မင်း ပြောတာ ဦးလေး နားမလည်ဘူး။ မင်းက ဘာကို သဘောပေါက် သွားတာလဲ”

“အဲဒီသရက်ပင်ကကောင် လုပ်တာပေါ့။ ဒီကောင်လုပ်လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်တာ။ တစ်ရွာလုံးက တစ်ချက်တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်ဆိုပြီး ချီးမွမ်းခံနေရတာ။ အခု အဲဒီကောင်ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ကောင်မှ မပစ် လိုက်ရပဲ ပြန်လာခဲ့ရတာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီမနက် ဖျိုင်းသား” ဟင်းစား” ပေးမယ်လို့ ပြောထားတာ။ အခု မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် သိက္ခာကျရ တော့မယ်။ အဲဒါ ဒီကောင်ကြောင့် အဲဒီသရက်ပင်ကအကောင်ကို လုံးဝကို မကျေနပ်ဘူး။ ဒီအကောင်နေတဲ့ သရက်ပင်ကို မီးရှို့ပစ်မလို့”

ဦးသံခဲ သဘောပေါက်နားလည်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ချစ်ထွေးမောင်၏ ဘကြီး၊ ဦးသံခဲ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဖိုးလှ၏ သရက်သီးများကို ဦးဖိုးလှ၏ မိသားစုနှင့် ဦးဖိုးလှ ခွင့်ပြုချက်အရ ခူးယူသူများမှလွဲ၍ မည်သူမှ ခူးယူ၍ မရ။ ဦးဖိုးလှ၏ မိသားစုနှင့် ဦးဖိုးလှ၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ခူးယူလျှင် ပြဿနာ ထစ်ရမှ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံတွေ့ကြရသည်။ ထိုသရက်ပင်တွင် ရှိနေသည့် ရုက္ခဗျူဟာ ပြုလုပ်နေသည်ဟု တွေးထင်ယူဆကြသည်။ ဦးဖိုးလှကိုယ်တိုင် ကလည်း ထိုသရက်ပင်တွင် ပန်း၊ လက်ဖက်၊ ဘီလပ်ရည်များဖြင့် ပ.သုလေ့ ရှိနေသည့်အပြင် ညစဉ် ဆီမီးထွန်းညှိပ.သနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသရက် ပင်မှာ အခြားအပင်များနှင့်မတူဘဲ အသီးများ ဝေဝေဆာဆာရှိနေပြီး မည်သူ ကမှ စိုးယူဆွတ်ခူးခြင်း မပြုရ။ ထို့ကြောင့် ဦးသံခဲက ချစ်ထွေးမောင်ကို ဖျောင်းဖျော့ဆိုလိုက်သည်။

“မင်းက ဒီသရက်ပင်ကိုမှ သွားစမ်းတာကိုး”

“ကျွန်တော်က ဒွားစမ်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့အပင်က သရက်သီး သွားစူးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဖျိုင်းသွားပစ်တာပဲ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နောက် ပြီး ကျွန်တော်က ဘကြီးဦးဖိုးလှရဲ့တူ၊ သူ့စိမ်းမှ မဟုတ်တာ။ သက်သက်

ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်တာ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မကျေနပ် ဘူး။ သဘောက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ရင်ရိုက်။ သတ်ချင်သတ် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအပင်ကို မီးရှို့ရမှ ကျေနပ်မယ်”

“အသီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖျိုင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ အပင်မှာရှိနေရင် သူ ဝိုင်တာပဲလေ ကွာ။ ဒီတော့ မင်းသိက္ခာကို ပြန်ဆယ်ရအောင်။ မင်းရဲ့ တစ်ချက်တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်ဆိုတဲ့ နာမည်မပျက်ရအောင် ဦးလေး စီစဉ်ပေးမယ်။ မနက် ဖြန်အထိတော့ စောင့်ပေး။ မနက်ဖြန်မနက် အဲဒီသရက်ပင်မှာ မင်းနဲ့ ဦးလေး ဖျိုင်း သွားပစ်ကြမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အခုလိုပဲ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မင်း ကြိုက်သလို အဲဒီအပင်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်။ ဦးလေးလည်း ဝိုင်းရှုံ့မယ်။ ဒီတစ်နေ့ တော့ စောင့်လိုက်ပါကွာနော်။ ပေး - ပေး - မင်း ရေနံဆီပုလင်းနဲ့ မီးခြစ်၊ ဦးလေးကိုပေး”

ဦးသံခဲက ချစ်ထွေးမောင်ကို ဖျောင်းဖျော့ဆိုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က မယုံသလို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး - တတယ်ပြောတာနော်”

“အေးပါကွာ - ဦးလေးကို ယုံပါ”

ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က ရေနံဆီပုလင်းနှင့် မီးခြစ်ကို ဦးသံခဲကို လှမ်းပေးလိုက်လေတော့သည်။

ဘယ်လိုသတ်သတ် မသေသည့်ငှက်

သို့နှင့် - နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော ဦးသံခဲနှင့် ချစ်ထွေးမောင်တို့ တူဝရီးနစ်ယောက် ဦးဖိုးလှခြံသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဦးဖိုးလှကို အသိမပေးဘဲ ခြံထောင့်ရှိ သရက်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ပုန်းကွယ်လာခဲ့ကြသည်။ သရက်ပင်ကြီး သရက်ဖူးစားနေကြသည့် ဖျိုင်းတွေမှာ သရက်ပင်တစ်ပင်လုံး ဝေးလွှဲလွှဲ ရှိနေသည်။

“ဦးလေး - ကျွန်တော် အပင်ပေါ်တက်ပစ်မယ်၊ ဦးလေးက အောက်ကနေကောက်”

“မလောနဲ့၊ ခဏနေဦး”

ချစ်ထွေးမောင်က စတင်လှုပ်ရှားရန် ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ဦးသံခဲက တားမြစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာသည့် ဆေးပြင်းလိပ်၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ၊ ဘိလပ်ရည်ပုလင်းနှင့် လင်ဇန်းလေးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းများယူဆောင်လာသည်ကို ချစ်ထွေးမောင် မသိ။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး - ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဗျိုင်းတွေကို မင်း စိတ်ကြိုက်ပစ်လိုရအောင် လုပ်ပေးမလို့၊ စကားမများနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ခဲ့၊ လာ...”

ထို့နောက် သရက်ပင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သရက်ပင်အောက်ရောက်သည်နှင့် ဦးသံခဲက လင်ဇန်းထဲ လက်ဖက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဘိလပ်ရည်တို့ကို စီစဉ်ထားရှိကာ သရက်ပင်မှ ရုက္ခစိုက်ကို ပ.သနေသည့် ဝင်တလေးထဲသို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဤအဝင်တွင် ရှိနေသည့် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့သာလျှင် ပ.သသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပ.သပါတယ်၊ ဤသစ်ပင်မှ ငှက်များကို ပစ်ခတ်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဦးသံခဲက သရက်ပင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပ.သမှုပြုလုပ်ပြီး ချစ်ထွေးမောင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ - မင်း စိတ်ကြိုက် ပစ်ပေတော့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် အပင်ပေါ်ကနေ တက်ပစ်မယ်၊ ဦးလေးက အောက်ကနေကောက်”

“အပင်ပေါ်အထိ တက်ပစ်စရာ မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်း သတိမပြုမိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကို သတိမပြုမိသေးတာလဲ”

“မနေ့ကတုန်းက ဒီသရက်ပင်က ဗျိုင်းတွေဟာ မင်း ချုံပုတ်ထဲက ထွက်လိုက်တာနဲ့ လန့်မြှေးသွားခဲ့ကြတယ်ဆို”

“အင်း - ဟုတ်တယ်”

“ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ လန့်ပျံ့မမြှေးကြတာလဲ”

“ဟာ - ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”

“ဦးလေးက ညကတည်းက အခုလိုပ.သဖို့တိုင်တည်ထားခဲ့တယ်လေ၊ အခု အမှန်တကယ်လည်း ပ.သခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အခုလို အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူး၊ အပင်ပေါ်အထိ တက်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ အပင်ပန်းမခံစမ်းပါနဲ့၊ အောက်ကနေသာပစ်၊ ကြိုက်သလောက်ပစ်၊ မင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ကြိုက်သလောက်ပေး၊ မင်း သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်နိုင်ပြီ”

ဦးသံခဲ ပြောဆိုမှုများမှာ လက်တွေ့ဖြစ်နေသဖြင့် ချစ်ထွေးမောင် ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ - သူငယ်ချင်းတွေလည်း အံ့ဩသွားအောင် သရက်ပင်က ရုက္ခစိုက်ကို ပ.သခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ဖိုး၊ ဆေးပြင်းလိပ်ဖိုး၊ ကွမ်းယာဖိုးနဲ့ ဘိလပ်ရည်ဖိုးလေးတွေလည်း ကြေအောင်၊ ကဲ - ကျွန်တော်က ပစ်မယ်၊ ဦးလေးက - ကောက်”

“ဟေ့ကောင် - ချစ်ထွေးမောင်၊ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့ကွာ၊ ပစ်မှာသာပစ်”

ချစ်ထွေးမောင်က နောက်ပြောင်ပြောဆိုနေသဖြင့် ဦးလေးဖြစ်သူက ဟန့်တားပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က စောဒကမတက်တော့ဘဲ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် သရက်ဇူးတွေ စားသောက်နေကြသည့် ဗျိုင်းများကို စတင်ပစ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဇောက် - ဇောက် - ဇောက်”

“မှန်တယ်ဟေ့”

“ဘုတ်”

“လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ကောင်”

“မှန်ပြန်ပြီဟေ့”

“ဘုတ်”

ဗျိုင်းအုပ်မှာ သရက်ပင်တစ်ပင်လုံး ဇွေးဇွေးလှုပ်နေအောင် များပြားနေသဖြင့် ချစ်ထွေးမောင်မှာ သားရေခွနှင့် ချိန်ရွယ်စရာပင် မလို၊ အုပ်ထဲသို့ ပစ်လိုက်သည်နှင့် ဗျိုင်းတစ်ကောင် ထိမှန်ကျလာတော့သည်။ ချစ်ထွေးမောင်မှာ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လောက်စာလုံးလေးလုံး ကုန်အောင် တစ်ရှိန်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ သရက်ပင်ပေါ်မှ ဗျိုင်းလေးကောင် ကျလာခဲ့သည်။ ဗျိုင်းများမှာ ချစ်ထွေးမောင်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာတွင် ကျလာခဲ့သည်။ ဗျိုင်းတွေ ကျလာခဲ့သော်လည်း ဦးသံခဲက မကောက်သေး၊ ချစ်ထွေးမောင်က ဗျိုင်းတွေကို ထရပ်စပ်စပ် နေသည်ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် သရေခွထိမှန် ကျလာသည့် ဗျိုင်းတွေကို ကောက်ယူရန်ပင် သတိမရဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က ဦးသံခဲကို ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေး - ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဗျိုင်းတွေ လိုက်ကောက်လိုက်ဦးလေ”

“အော် - အေး - အေး”

ချစ်ထွေးမောင် ပြောလိုက်မှ ဦးသံခဲ ဗျိုင်းကောက်ရန် သတိရသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးသံခဲက ဗျိုင်းတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာ ...

“ဇလူး - ဇလူး - ဇလပ် - ဇလူး”

“ဟ - သောက်ပလုတ်တုတ်”

“ဟာ - ဇော်ဇော်အသက်ပြင်းတဲ့ငှက် - ကဲကွာ - ကဲကွာ”

“ဇောက် - ဇောက်”

ဦးသံခဲက ဗျိုင်းတစ်ကောင်ကို ကောက်ယူလိုက်စဉ် သေဆုံးနေပြီဟု တွေးထင်ထားသည့် ဗျိုင်းက ရုတ်တရက် ထပျံလိုက်သဖြင့် ကောက်ယူရန်

အရင်တုန်းကတော့ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ လူလောက် ဘုန်းမကြီးဘူး။ မမြင့်မြတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂရုစိုက်စရာ၊ အရေးထားစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ဘယ်လိုသတ်လို့မှ မသေဘဲ ငှက်တစ်ကောင်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကိုယ်လောက် ဘုန်းမကြီး၊ မမြင့်မြတ်ပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ၊ မထိမဲ့မြင် မလုပ်ရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ ...

ဟန်ပြင်နေသည့် ဦးသံခဲမှာ လန့်အော်လိုက်သည်။ ဦးသံခဲ အော်သံကြောင့် ဗျိုင်းပစ်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ချစ်ထွေးမောင်က အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သားရေခွမှန် သေဆုံးနေသည့် ဗျိုင်းက ထပျံပြေးသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ချစ်ထွေးမောင်က ရုတ်တရက် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ချစ်ထွေးမောင်မှာ လက်ဖြောင့်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဗျိုင်းကို ထိမှန်ကျလာသည့် ထို့ကြောင့် ဦးသံခဲက ထိုဗျိုင်းကို ထပ်မံကောက်ယူလိုက်ပြန်ရာ -

“ဖလူး-ဖလူး-ဖလပ်-ဖလူး”

“အမလေး-မြတ်စွာဘုရား”

“ဟာ-ဒီလောက်တောင် အသက်ပြင်းတဲ့မျိုးကဲကွာ-ကဲကွာ”

“ဖောက်-ဖောက်”

မျိုးကဲကွာမသေသေးဘဲ ထပျံသွားပြန်သဖြင့် ဦးသံခဲက လန့်အော်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်ကလည်း သားရေခွနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ မျိုးကဲကွာထိမှန်ကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးသံခဲက မျိုးကဲကွာကို ထပ်မံကောက်ယူလိုက်ပြန်ရာ မျိုးကဲကွာ ထပျံပြေးသွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က သားရေခွနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးသံခဲနှင့် ချစ်ထွေးမောင်တို့မှာ ဘယ်လောက်ပစ်ပစ် မသေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည့် မျိုးကဲကွာကို ဒေါသဖြစ်နေကာ မျိုးကဲကွာကို ပစ်လိုက်၊ ပြေးကောက်လိုက် မျိုးကဲကွာ ထပျံသွားလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေခဲ့တော့သည်။ ထိုစဉ်—

“ဟေ့ကောင်တွေ-ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင်မှ မသိကြသေးဘူးလား၊ ဘာလဲ-သေချင်လို့လား၊ ဟိုကောင်သံခဲကလည်း လူကြီးဖြစ်ပြီး အသိထရားဆိုဘူး”

တန်ခိုးပြောဆိုသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ—

“ဟာ-ဘိုးလှ”

“ဟင်-အစ်ကို”

ဦးသံခဲ၏ အစ်ကို၊ ချစ်ထွေးမောင်၏ အဘ ဦးစိုးလှကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။ ဦးစိုးလှက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မင်းတို့ တော်တော်အသိတရားမရှိတဲ့ ကောင်တွေပဲ။ ဟေ့ကောင်-သံခဲ၊ မင်းကလည်း မစဉ်းစားဘူး၊ ချစ်ထွေးမောင်က ဘယ်လိုကံမဆိုတစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းတာ မင်းမသိဘူးလား”

“သိတယ်လေ၊ သိလို့လည်း ဘယ်လောက်ပစ်ပစ် မသေနိုင်လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာပေါ့-အစ်ကိုရာ”

ဦးစိုးလှ၏ အမေးကို ဦးသံခဲက ပြန်ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုးလှက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သိရဲ့သားနဲ့များကွာ၊ ချစ်ထွေးမောင်လက်နဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာထိမှန်ပြီး မသေဘူးဆိုကတည်းကိုက သဘာဝမကျတော့ဘူး။ သဘာဝမကျတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်လို့ပေါ့ကွာ၊ မှတ်ထား၊ ဘယ်လို ကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘာဝမကျရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မင်းတို့ကို ငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ငါသာမပြောရင် မင်းတို့ ဘယ်လောက်အထိ ဆက်ပစ်နေကြဦးမလဲ မသိဘူး။ အေး-မင်းတို့ ဆက်ပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်”

“ဆက်ပစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်ဖြစ်နိုင်လဲ”

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ မင်းတို့ ဒီအပင်အကြောင်းကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“သိတာပေါ့၊ သိလို့လည်း ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဘိလပ်ရည်တွေနဲ့ တောင်းပန်ပြီးမှ ပစ်တာ”

“ဒါပေမဲ့-မင်းတို့ တစ်ခုခုတော့ အပြောအဆိုမှားခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာ၊ မင်းတို့ လက်ဖက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဘိလပ်ရည်နဲ့ တောင်းပန်ထားရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး၊ ဟိုကောင် ချစ်ထွေးမောင် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် တစ်ခုခုပြောခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်”

ဦးစိုးလှ ပြောလိုက်မှ ဦးသံခဲက ချစ်ထွေးမောင် “သရက်ပင်က ရုက္ခစိုးကို ပ.သခဲ့တဲ့ လက်ဖက်စိုး၊ ဆေးပြင်းလိပ်စိုး၊ ကွမ်းယာစိုးနဲ့ ဘိလပ်ရည်စိုးလေးတွေလည်း ကြေအောင်” ဟု နောက်ပြောင်ပြောဆိုခဲ့သည်ကို သတိရသွားသဖြင့် ဦးသံခဲက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချစ်ထွေးမောင် နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောဆိုခဲ့သည်ကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစိုးလှက ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ပင်၊ တောတောင်၊ ရေမြေ၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ပင်လယ်ပြင်နေရာအသေတွေကို နောက်ပြောင်ခြင်း၊ ကရော်ကမည်ပြောဆိုခြင်း မပြုလုပ်ရသလို မထိမ့်ခြင်း

လည်းမလုပ်ကြရဘူးကွ။ ငါပြောတာက အဲဒီသစ်ပင်၊ တောတောင်၊ ရေမြေ၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ပင်လယ်ပြင်နေရာဒေသတွေကို ကိုးကွယ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေရာဒေသတွေမှာ ငါတို့ မမြင်နိုင်တဲ့ ပရလောကသားတွေ ရှိနေတတ်သလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေလည်း ရှိနေတတ်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီနေရာဒေသတွေကို မထိမဲ့မြင်လုပ်တာဟာ အဲဒီနေရာဒေသတွေမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စော်ကားသလို ဖြစ်တတ်တယ်။ အခု မင်းတို့က သရက်ပင်က ပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်ဖက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဘီလပ်ရည်တွေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပေးမယ့်လည်း ချစ်ထွေးမောင်ရဲ့ ပြောဆိုမှုတွေက မယုံကြည်သလို စေတနာမပါသလို၊ ပြက်ရယ်ပြုသလို ဖြစ်နေတယ်။ လက်ဖက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာနှင့် ဘီလပ်ရည်တွေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုထားလို့ မင်းတို့ သက်သာတယ်မှတ်”

ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်က ဦးဖိုးလှကို မေးလိုက်သည်။

“ဘဦးလှ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ခဲ့သလို တောထဲမှာ ဖြစ်ရင် တောခြောက်တယ်လို့ ခေါ်မှာပေါ့နော်”

“တောထဲမှာဆိုရင်တော့ တောခြောက်တာပေါ့”

“အဲဆို အခု ခြံထဲမှာဆိုတော့ ခြံခြောက်တာပေါ့”

ချစ်ထွေးမောင်က မေးလိုက်သဖြင့် ဦးဖိုးလှက ချစ်ထွေးမောင်ကို ဘဝင်မကျွတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးဖိုးလှက ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်ငွေ့မောင်၊ မင်းက ပြောနေတဲ့ ကြားထဲက အမှတ်ကို မရှိဘူး။ နောက်ချင်ပြောင်ချင်ရင် အပြန်ထဲလိုက်ပြီး လူရွှင်တော်လုပ်စား၊ ငါ့ခြံထဲမှာဆို ကိုယ့်အလောင်းကိုယ်ထမ်းပြန်သွားရမယ်။ သာမှတ်လဲ။ ငါတူဖြစ်နေလို့ ဒီလောက် ပြောနေတာ။ တခြားလူသာဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် - ငါကြည့်နေမှာ”

ဘဦးလှက တကယ်စိတ်ဆိုးသွားသဖြင့် ချစ်ထွေးမောင်က တောင်းပန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဦးဖိုးလှကလည်း သားက တကယ်မသိလို့ မေးတာပါ။ နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဦးလှကမှ မပြောဘူး၊ မဆုံးမဘူးဆို ဘယ်သူက လာဆုံးမ

မှာလဲ။ ကိုယ့်တူလေးပဲဟာ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ သား - တကယ်မသိလို့ မေးတာပါ”

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးလှမှာ စိတ်ဆိုးပြေသွားကာ ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်သည်။

“သစ်ပင်တွေမှာ မင်းတို့ ငါတို့ မမြင်နိုင်တဲ့ ပရလောကသားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ စာပေမှာလည်း ရှိတယ်။ တောခြောက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာရှိသလို၊ အဲဒီ ပရလောကသားတွေကြောင့် ဖြစ်တာလည်း ရှိတယ်။ တောဆိုတာ သစ်ပင်တွေ အများကြီးရှိနေလို့ တောလိုခေါ်တာ။ သစ်ပင်နည်းရင်တော့ ခြံလို့ခေါ်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် တောပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခြံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်တွေရှိနေရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနေနိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်တွေရှိနေတဲ့ ရပ်ထဲ ရွာထဲ၊ ရပ်ကွက်တွေထဲမှာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သစ်ပင်တွေရှိနေတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ခြံတွေ၊ ရပ်ကွက်တွေ၊ ရပ်ရွာတွေထဲမှာ ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်တွေကိုတော့ သရေခြောက်တယ်လို့ပဲ ပြောဆိုကြတယ်”

ဤတွင် ဦးသံခဲက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ငှက်က ထထပျံပြေးနေတာကို ဒေါသဖြစ်နေတာနဲ့ သတိမထားမိတာ။ အစ်ကို ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ တစ်ချက်တစ်ကောင် ချစ်ထွေးမောင်က လေးဝါးဆယ်ချက်တောင်မှ တစ်ကောင်မရသေးဘူးဆို ကတည်းက သိနေရမှာ”

ထို့ကြောင့် - ချစ်ထွေးမောင်က ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ သရေတစ္ဆေဆိုတာ လူလောက် ဘုန်းမကြီးဘူး။ မမြင်မြတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂရုစိုက်စရာ၊ အရေးထားစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ဘယ်လိုသတ်လို့မှ မသေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို ကိုယ်တွေ ကြုံတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကိုယ့်လောက် ဘုန်းမကြီး၊ မမြင်မြတ်ပေမဲ့ သူနေရာနဲ့သူ၊ မထိမဲ့မြင် မလုပ်ရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်သွားပါပြီ”

“ချစ်ထွေးမောင် - မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“လက်တွေ့ကြုံနေမှတော့ မယုံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဘဦးလှလေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်မနက်စောစော လာပစ်၊ မင်း ကြိုက်
သလောက်ပစ်၊ လိုသလောက် ရစေရမယ်”

“တကယ်လား - ဘာဖိုးလှ”

“မင်းသာ မင်းစကားတည်ပါစေ၊ ငါအာမခံတယ်၊ ကံ - ပြန်ကြတော့”

ထို့ကြောင့် ချစ်ထွေးမောင်မှာ မနက်ဖြန်မနက်တွင် ချိုင်းတွေကို စိတ်
ကြိုက် လက်စွမ်းပြပစ်ယူ၍ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားကာ တစ်ချက်တစ်
ကောင် ချစ်ထွေးမောင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာပြန်ဆယ်နိုင်မည့်အရေး၊ ပီတိအတွေး
များနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသံခဲနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

»»» မင်းသစ္စာလှိုင် (ကန့်ကန့်)

စာမူရှင်များသို့

‘စာမူရှင်များသို့’ တွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့သော စာမူများ၌ အချို့စာမူရှင်များသည်
ဆက်သွယ်ရန် နေ့ရက်လိပ်စာပေးပြီး၊ နေ့ရက်ပြင်သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်မှုမရှိ
မရှိခြင်း စသည့်အခက်အခဲများရှိပါသဖြင့် စာမူရှင်များအနေနှင့် လူကြိုက်အများစု
ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်၍ စာမူနှင့်လက်ဆောင်စာအုပ်ထုတ်ယူနိုင်ရန်
ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
ဗဟိုစာမူရှင်များ

ထူးခြားသော ဂမုန်းပျံ

မင်းနန္ဒီရိုနီ

မုဆိုးကြီးစောထူး၊ မုဆိုးမင်းရွှေသီး၊ မောင်ရန်နောင်၊ ငွေသောင်နှင့် လမ်းပြဝဲကြီးတို့ ရိုးမတောအတွင်းဝယ် ဆတ်နှင့်တောဝက်များနောက်သို့ လိုက်ရင်းတ တစ်နေရာတွင် မြောင်ကျပ်ကလေးတစ်ခုအနားသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

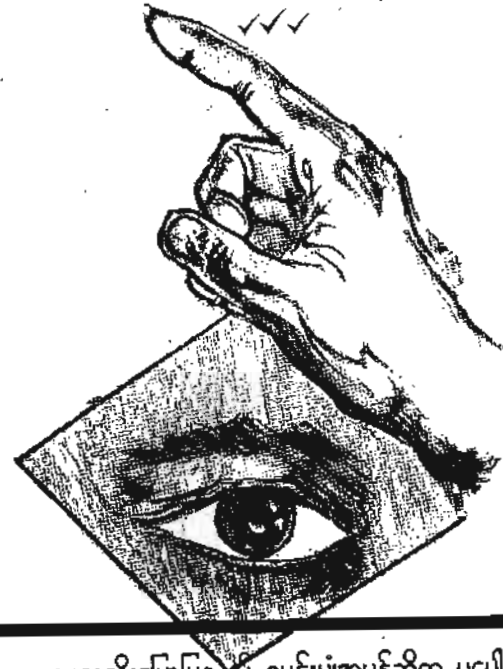
ရိုးမအတွင်း ခရီးဆက်ခြင်းဖြင့် လေ့လာရှာဖွေရမည့် ရေ မြေ သဘာဝတောထွက် သယံဇာတပစ္စည်းများနှင့် ဆေးဘက်ဝင် ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဥများ၊ အပွင့်များကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေနိုင်၏။

အချိန်ကလည်း နီဝင်ဘာလ ဆောင်းအကူးရာသီမို့ ရွှေလရာတွင် မြူနှင်းတို့က ကြီးစိုးထား၏။ တောတက်နေသော သူတို့မှာ မြောင်ကျပ်လေးနားတွင် လူစုမကွဲရန် ဂရုပြုနေရ၏။

တောကနက်လာသလို ချောင်းလုံးက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ... တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းအထက်ကိုင်ငံတော်များ တောင်ကျရေစီးနှင့် မျောပါလာသည့်ဘက်မှ ဆတ်တစ်သံ၊ ချေဟောက်သံတို့ကို ကြားနေရသဖြင့် မုဆိုးအဖွဲ့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ သွေးပူအောင် ကိုင်ဆောင်ထားကြသော

လက်နက်များကို တကြွကြွနှင့် သားကောင်ရှိရာရပ်စပ်သို့ နားစွင့်၍ တောတိုးလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့အဖွဲ့ဇင်းဘောင်ရိုးမတောအတွင်း၊ တောတိုးရင်းက ရေဘူးထဲမှာ ရေကုန်သဖြင့် အထင်းသမား ဗိုက်ကြီးကို ခေါ်ပြီး ရွှေနှားတွင် စမ်းချောင်းလေးမှ ရေခပ်ရန် ငွေသောင်တို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြ၏။

သူ့အဘိုးပြောပြသည့် ဂမုန်းပျံအမှန်ဆိုက ပွေပါက်တိုးပေမည် ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဂမုန်းပျံသည် နေရာရွေ့တတ်၍ နတ်ကြီးသော တောပေမို့ အပင်ကို ဓားထစ်၍ မှတ်သားထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သိပ်တော့စိတ်မချရ ...

ဆောင်းဦးအကြိုလေပြေက သိမ့်သိမ့်လေး အေးလျက်ရှိ၏။

သို့သော် ရိုးမတောအတွင်း၌ နေရောင်သည် မှန်ကူကွက်သဏ္ဌာန် ထိုးဖောက်၍ အလင်းကွက်များဟု တစ်စ၊ သည်တစ်စ ဖြန့်ကျက်ထား၍ လည်း အနည်းငယ်တော့ အအေးဓာတ်ကို အကာအကွယ်ပေးထားပါသည်။

တောတွင်းမှာတော့ ကျေးငှက်နှင့် သားကောင်ငယ်လေးများ မကြာခဏ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ငှက်တစ်ကောင် ရေအိုင်စပ်တွင် ရေဆင်းသောက်ရင်း တောတိုးသံ၊ လူသံကြောင့် ဖြုတ်ထန် ဝါးရုံပင်တစ်ခုသို့ ပျံပြေးသွား၏။

ငွေသောင်နှင့် ဝဲကြီးတို့ စမ်းချောင်းအစပ်တွင် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်လျက် ရေဘူးများ ရေဖြည့်လျက်ရှိနေစဉ် လင်စိုင့်တစ်ကောင် ငှက် သိုက်တက်နှိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝဲကြီးကို အချက်ပြလိုက်၏။

ရေဘူးကို အသာချလျက် ဝဲကြီးက ဒူးလေးနှင့် မျောက်ချောပင်ကြီးအနီး သို့ တပ်သွားပြီး သေချာချိန်ရွယ်ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဦး- ဒုတ် -”

ဒုတ် - အသံနှင့် လင်စိုင့်ကောင်မှ ပြုတ်ကျ၍ တစ်ချက်နှစ်ချက် အကြော ဆွဲလျက် အသက်ထွက်သွား၏။

လင်စိုင့်ကောင်မှာ (၁၅) လက်မခန့် ရှိပြီး ကျောပေါ်တွင် ကန်လန်ဖြတ် အမည်းစင်းကြီး ညိုဝါရောင်အရောင်အသွေးနှင့် နားတို၍ နှုတ်သီးအနည်းငယ် ချွန်သည်။ ကြောင်မျိုးရင်းနွယ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။ လင်စိုင့်ကောင်ကို ကောက် ယူ၍ ကျောပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဝဲကြီးက...

“ကိုငွေသောင်ရေ - မနက်စာအတွက်တော့ လင်စိုင့်နဲ့ ဆွဲလို့ကောင်း မယ့်ဟာလေးဘာလေး ရှာထားဦးနော်”

“ဟ - လင်စိုင့်က အုန်းနီနီမှလိုက်တာ၊ ဆီခွဲခွဲလေးမှ ပိုဆိမ့်တာကွ”

အလေး (၃) ပိဿာကျော်ခန့် စီးသော လင်စိုင့်က သူတို့ကို မနက်စာ ဖုလုံစေမည်ဖြစ်သဖြင့် မြောင်ကြပ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တောတိုးရင်း ကိုင်းတက်မရှိသော ပျဉ်းကတိုးပင်ပေါ်တွင် တောသန် အင်ဥကြီးများကို တွေ့ရ၏။ တစ်နေရာတွင် ဂမုန်းပင်ပျိုးစုံနှင့် ဆေးတောကြီး တို့တွေ့ရ၏။

“ကိုငွေသောင်ရေ - ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရခဲပေမယ့် ဆေးတောကြီးပဲဗျ” ငွေသောင်က ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော သင်ဥကြီး များနှင့် အခြားအပင်အစုဝေးကို ကြည့်လျက်၊

“ဝဲကြီးရေ ဟိုအပင်က လဝန်းဂမုန်းနဲ့ တော်တော်လေး ဆင်တူတယ် ဗျ”

“ကျုပ် - အထင်ပြောရရင်တော့ လဝန်းဂမုန်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဂမုန်းပျံ လို့ထင်တာပဲ။ အဘိုးနဲ့တောထဲမှာ တစ်ခါတုန်းက တွေ့ဖူးတယ်ဗျ”

ဝဲကြီးက လိုလိုချင်ချင် ပြောနေပေမယ့် ငွေသောင်က သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ ရေစခန်းရောက်လျှင် လင်စိုင့်ကြော် စားဖို့သာ စိတ်စောနေမိသည်။

“ကဲ - ဝဲကြီးရေ - ဂမုန်းတော့ကို အသာထားဗျာ၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာလာ ပြီ သုတ်သုတ်နင်ကြစို့”

ဝဲကြီးကတော့ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးကို ဓားဖြင့် ထစ်၍ အမှတ်အသား ထုပ်လိုက်ပြီး ငွေသောင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် - တော အတွေ့အကြုံရှိသော ဝဲကြီးမှာ သွားသာသွားနေရ၏။ နောက်ကြောင်းက သိပ် အေးချင်...။

သူ့အစိုးပြောပြသည့် ဂမုန်းပျံအမှန်ဆိုက ပွပေါက်တိုးလေမည်ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဂမုန်းပျံသည် နေရာရွေ့တတ်၍ နတ်ကြီးသော တောပေမို့ အပင်ကို ဓားထစ်၍ မှတ်သားထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သိပ် တော့ စိတ်မချရ။

မိမိသည် အခကြေးငွေနှင့် အထမ်းသမား လမ်းပြဖြစ်နေသောကြောင့် ငွေသောင်ကို စောဒက မတက်ချင်။ စခန်းရောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး တစ်ခေါက်ပြန်လာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ငွေသောင်နဲ့ ဝကြီးတို့ စခန်းပြန်ရောက်တော့ ရစ်သားကင်နှင့် တောအိတ်တို့ ချက်နေကြပြီး လင်စိုင်းသားရလာတော့ အတော်ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်၍ နံနက်စာကို လွေးလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် မုဆိုးကြီးစောထူးက တောတက်မည့်အစီအစဉ်ကို မောင်ရန်နောင်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ဝကြီးကတော့ ဂမန်းပျံလိုလို အစုအဝေးပေါက်ရောက်နေသည့် ဖုန်းကတိုးပင်ကြီးဆီသို့ စိတ်က ရောက်နေဆဲ။

အချိန်တို့က ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ အမှောင်ရိပ်က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှက်ကြီးစိုးလာသည့်အတွက် ထင်းများရှာဖွေလျက် မီးခိုးကြီးဖိုလိုက်ကြ၏။ မီးရောင်နှင့် တွဲဖက်လျက် ရစ်သားကြော်၊ တောဘဲဟင်း၊ လင်စိုင်းကြော်တို့က ယမကာနှင့် လွန်စွာ လိုက်ဖက်ရကား စကားပြောကြရင်း နေလယ်ထဝကြီးတွေခဲ့ရသည့် ဂမန်းပျံနှင့် သဏ္ဌာန်တူသည့် အပင်အကြောင်းကို ပြောဆိုသောအခါ မုဆိုးကြီး မင်းရွှေသီးမှ ခေါင်းထောင်လာပါသည်။

“ဝကြီး - မင်းပြောတဲ့ ဂမန်းပျံဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ အပင်ကို စားနဲ့ထမိတ်ထားလား”

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ မုဆိုးကြီးရယ်၊ သေချာအောင် မှတ်ထားခဲ့တာပေါ့၊ ထိုက်ရင်တော့ ကံစပ်မှာပေါ့၊

ထိုညက သူတို့အဖွဲ့ တော်တော်လေး ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ကြ၏။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဝကြီးက နီးမှ နီးကြသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး မနက်စောစော ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကင်ဆီခွံထမင်းကြမ်းကို လွေးကြပြီး လက်ဖက်ရည်အဖန် ရေခွေးကြမ်းသောက်ပြီး ဖိုက်ကို အားဖြည့်လိုက်ကြ၏။

စားသောက်ကြပြီးနောက် မုဆိုးကြီး မင်းရွှေသီးမှ -

“ဝကြီးရေ - စားပြီးရင် မီးဖိုကို သေသေချာချာ ငြိမ်းကွား၊ တောထဲဆိုတော့ သားကောင်တွေက တက်နင်းမိရာကစပြီး အမှိုက်ကစ ပြဿဒီမီလောင်မှ ကိုယ့်စားကျက်လေး ပျောက်ကွယ်သွားနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - မုဆိုးကြီး ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ရေနဲ့ အပြိုင်လိုက်ပါမယ်”

“ကဲ - အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့ - ပြီးရင် တောတိုးကြမယ်ဟေ့”

မုဆိုးကြီး ဦးဆောင်ပြီး ရိုးမတောထဲသို့ တောတိုးလာခဲ့ကြရာ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မိုးပြာလဲ့လဲ့...

“ငွေသောင်နဲ့ ဝကြီးတို့ရေ - ကောင်းကင်က ပြာလဲ့လဲ့ကွ၊ အမဲကောက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

မုဆိုးကြီး မင်းရွှေသီး ပြောသလိုပင် မကြာမီ သူတို့အဖွဲ့မှာ ရေနားကလျှီကလေးအဆင်း၌ တောဝက်နှင့် ဆတ်ခြေရာများတွေ ချိတ်သေးမှပန်း၍ အသာတက်လာကြ၏။

ဒစ် - ဒစ် - ငေါက် - ငေါက် -

တောဝက်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။ မုဆိုးကြီးက အသာအရာ လူဖြန့်ခွဲခိုင်းပြီး နီးရာအပင်နှင့် တည်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူလျက် လက်နက်ကိုယ်စီ ပြင်လိုက်ပါတော့သည်။ လေအောက်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက် သူတို့အဖို့က ကောင်းနေသည်။ ပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မုဆိုးကြီးစောထူး၊ မင်းရွှေသီးကပင် စ၍ လက်ျာသက်တွင် တည်သီးများကို စားနေသော တောဝက်နှစ်ကောင်ကို ချိန်၍ ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဒိုင်း - ဒိုင်း”

“ဒိန်း - ဒိန်း - ဂိုး - ဂိုး - ဝုစ် - ဝုစ်”

“ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်”

ယမ်းရိုးများက မိုင်းပူနံ့သွား၏။ ငှက်လေးသံက ပစ်မှတ်ကို ထိချက်ပြင်းထန်လျက်၊ ငေါက်ခနဲအော်ကာ တောဝက်ခမျာသွေးရှူးသွေးတန်းဟန်သွင်းလျက် ရန်သူကို ရှာဖွေပြီး တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာပါသည်။ မင်းရွှေသီးက ကိုယ်တိုင် တစ်ပတ်လှည့်၍ သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ပြီး လိမ့်ချလိုက်၏။

“ဒိန်း - ဒိန်း - ဒုတ် - ဒုတ်”

“အစ် - အစ်” အော်ကာ တောဝက်မှာ ဇီဝိန်ချပ်သွားပါသည်။

ငွေသောင်တို့ကလဲကျနေသော တောဝက်အနီးရောက်သွားသောအခါ
ဝက်မတမ်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ပင်တိုင်ပါးများ ခုတ်၍ နီးရာ စမ်း
ချောင်းလေးတွင် ဖျက်လိုက်ကြသည်။ မနက်စာကိုတော့ တောဝက်ကလီစာ
ဟင်းနှင့် စားသောက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ - ဝကြီး - စားပြီးတော့ ထမင်းလုံးစီဦး မလို့လား...”

“မစီပါဘူး မုဆိုးကြီး...”

“ဒါနဲ့ မင်းမနေက ဂမုန်းပျံ့အရှာထွက်ကြမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် - မုဆိုးကြီး သတိပေးမှပဲ သတိရတော့တယ်”

ထိုသို့ဖြင့် မုဆိုးကြီးနှစ်ယောက်နှင့် လမ်းပြအထမ်းသမားဝကြီးတို့
ဂမုန်းပျံ့တွေသည်ဆိုသော ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးရှိရာ အရှေ့စူးစူးဘက်ဆီသို့
ထွက်လာခဲ့၏။

ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ထမင်းအိုးတစ်အိုးချက်ခန့်ရှိလေပြီ။ သို့သော်
မနေ့က မှတ်သားထားခဲ့သည်ဆိုသော ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးကို ရှာဖွေ၍
မတွေ့။ အနီးအနားမှာပင် တစ်လည်လည်ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့တောင် - ဝကြီး။ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ဂမုန်းပျံ့ဆိုတာကရော ဟုတ်ရဲ့
လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် - မုဆိုးကြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာပါ။ အပင်ကို
တောင် ဓားနဲ့ထစ်ပြီး မှတ်ထားခဲ့သေးတယ်”

ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ရှာသော်လည်း မတွေ့။ နေက အတော်စောင်းလာ
နေပြီဆို စခန်းသို့ စိတ်လျော့ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စခန်းရောက်တော့
ငွေသောင်မှ ဂမုန်းပျံ့ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။

ရှာလိုက်တာ နဲ့နေတာပဲ။ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူးဗျာဟု စိတ်ပျက်လက်
ပျက်နှင့် မုဆိုးကြီးက သူ့အလေးကိုပစ်ချကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမုဆိုး
ကြီးမင်းရွှေသီးက ဝကြီးရယ် ဂမုန်းပျံ့ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့မရဘူး။ အင်မတန်
နတ်ကြီးပြီး ကံကောင်းမှရတာ။ ရခဲတယ် - သူ့ကို ယူချင်ရင် တောပိုင်

တောင်ပိုင်တွေကို ပူဇော်ပ.သပြီးမှ တောင်းယူရတယ် ကြားရတယ်။ အေး
ဆရာတွေ ဆေးလိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီဂမုန်းပျံ့ အစွမ်းကြောင့်လည်း တစ်
စိတ်တစ်ဒေသပါတယ်။

“ဂမုန်းပျံ့ကိုရရင် ဘာစွမ်းလဲ မုဆိုးကြီး...”

“ဟ - ဂမုန်းပျံ့ကိုရရင် ဘာစွမ်းလည်းဆိုတော့ ငွေသောင်ရယ်”

“ဣစ္ဆာသယလို အရပေါ့ကွာ”တဲ့။

ဟာ - ဒါဆိုရင် မနေ့ကတည်းက တစ်ခါတည်း ခူးလိုက်တာပေါ့။

“ငွေသောင်ရေ - ဒီတော့ ဒီတောင်ရိုးမကြီးဟာ တောက နက်လာသလို
တောင်က မြင့်လာတာပဲ။ ရိုးမတောဟာ ပေါ့ဆလို့မရဘူး။ ပင်လယ်နဲ့ ဆက်
နေတဲ့ ဒီတောဒီတောင်ကြီးဟာ တောမှောက်တာ တောခြောက်တာလားမှ
မသိတာ။ ဂမုန်းပျံ့အစစ်အမှန်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မရတတ်ဘူး”

ဝကြီးမှာ မိမိနှင့် ထိုက်သော်လည်း မရထိုက်သည့် အစွမ်းထက်သော
ဂမုန်းပျံ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်အခွင့်အရေးပေးလာလို့က မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊
ရအောင်ကို ယူဖြစ်မည်ကြိမ်းပါးလိုက်ပြီး ညနေစာချက်ပြုတ်ရန် စမ်းချောင်း
လေးဘက်သို့ ငွေသောင်နှင့်အတူ ထွက်သွားပါလေတော့သည်။

ဪ - တောတောင်၏ သဘာဝမှာ ဆန်းကြယ်လှပစွာ။

တစ်ခါတစ်ရံ တောမှောက်ခြင်း၊ တောခြောက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်ရပ်
ဆန်းကြယ်များနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်ပေသည်မို့ တောတောင်ထဲတွင်
လည်း သတိမူစရာနှင့် ရှိနေတတ်မှ တော်ကာကျမည်ဖြစ်လေသတည်း။

» » » မင်းနီရိုရို

စုန်းမီး

ညီညီငြိမ်းချမ်း

မည်သူမဆို ...

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မေ့ချောက်မရသည့် အကြောင်း အရာကိစ္စရပ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သူ့ဘဝတွင်လည်း အမှန်တကယ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံဆုံသိမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိခဲ့၏။ အဲဒါကတော့ ရပ်ထဲရွာထဲ ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ...

စုန်းမီး ...

✓✓✓

ရောဂါတီတိုင်းဒေသကြီး၊ သာပေါင်းမြို့နယ်တွင်ရှိသော ထန်စဉ်လှကျေးရွာ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ဖြစ်သည့် ရွှေဘုန်းမြင့်စေတီတော်မြတ်ကြီး ထိမှမီးရောင်ကိုမြင်နေရပြီဖြစ်သည်။ လပြည့်လကွယ်ညတိုင်းမီးပူဇော်လေ

ညီညီငြိမ်းချမ်း

ရှိသည့် အစဉ်အလာပဲ ဖြစ်၏။ ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းအစဉ်အလာကြီးမားလွန်းလှသည့် ဘုရားစေတီဖြစ်သည်ဟု ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးသူကြီးများ ပြောသံကို ကြားမိသည်။

“ကြွက်နီ - လာလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘုရား - ဘုရားလေ၊ ဘုရားရှိခိုးနေတာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဒီကောင့်အကြောင်း သူ သိသည်။ ဘုရားရှိခိုးနေတာက နည်းနည်း ဆုတောင်းနေတာက များများ၊ ဘုရားကို နားပူနားဆာတွေ လုပ်ဦးတော့မှ ပါးစပ်က ဘုရား ဘုရား၊ လက်က ကားရားကားရားပုံစံကြီး၊ ပန်းမှာက ငါ့စင်ထည့်ဖို့ ပလိုင်းကို လွယ်ထားသည်။ လက်ထဲမှာက ငါးထိုးတဲ့မိုင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ - ဘုရားကို သတိရတာ ကောင်းပါတယ်။ လူကြီးသူမတွေလည်း အဲဒီလို ပြောတတ်ကြတဲ့ ဥစ္စာ။

“မိုးဦး - ငါတို့ မနေ့က ရတဲ့နေရာကိုပဲ သွားမယ်သိလား”

“အေးသိက -”

လက်ထဲက သုံးခွမိုင်းကို ခပ်ဆဆကိုင့်ရင်း နဖူးတွင်စွပ်ထားသည့် ကျားအခါးမီးခွက်ကို အနေအထားမှန်အောင် ပြုပြင်နေရသေးသည်။

သည်မြေ၊ သည်ရေ၊ သည်အင်း၊ သည်ချောင်းသည် သူတို့ရဲ့ အတတ္တသိုလ်ပဲ ဖြစ်၏။ အဘိုးလည်း သည်လိုပဲ နေသွားခဲ့သည်။ အဖေလည်း သည်လိုပဲ နေသွားခဲ့သည်။ သူတို့လည်း သည်လိုပဲ နေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နေတတ်သူများအတွက်တော့ ကျေနပ်စရာ၊ ပျော်စရာ လွမ်းမောဖွယ်ရာများ အတောမသတ်။

“မိုးဦး - သိလား - ညနေက ငါ့အစ်မကြီးလေ”

“လင်နောက် လိုက်သွားလို့လား၊ အေးတာပေါ့၊ ဆန်ကုန်တောင် သက်သာသေးတယ်”

“နွီး - မင်းဘကြီးတဲ့မှပဲ၊ ငါက အကောင်းပြောမလို့ဟာ၊ သူတို့ သရဲအကြောင်း ပြောနေကြတာကွ”

“အင်း”

“အခကတော့ ရိုးရိုးသရဲအကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာကွ၊ သရဲခေါင်း ပြတ်တို့ ဘာတို့ပေါ့၊ နောက်တော့ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေအကြောင်း ရောက်သွားတယ်၊ စုန်းမှာမှ တိမ်ညွန့်စားတဲ့ စုန်း၊ ချေးစားတဲ့စုန်း၊ မီးကစားတဲ့ စုန်းတဲ့”

“မီးကစားတဲ့စုန်း”

“အေး - အဲဒီစုန်းမျိုးက ညညလူခြေတိတ်ရင် သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ စုန်းတွေ စုပြီး မီးကစားတာတဲ့လေ၊ မီးလုံးကြီးတွေက ရဲနေတာပဲတဲ့လေ၊ ပြီးတော့ အပေါ်ကို ယုံတက်သွားကြရောတဲ့”

“မင်းအစ်မကြီးက ဘယ်သူတွေကို လျှောက်ပြောတာလဲ”

“လျှောက်မပြောဘူး၊ အိပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြောကြတာ၊ အစ်မမိညိုနဲ့အစ်မသောင်းရင်တို့ အပျိုတွေနဲ့ ကလေးပုစုခရုတွေကို ပြောတာ၊ ငါ ဝင်ပြောလိုက်ချင်တာ လျှောက် ယားနေတာပဲ၊ ကျောင်းက ဆရာလေး ညီငြိမ်းခေတ္တပြောတဲ့ လူတစ်ချို့နဲ့ လူတော်တော်များများဟာ အထင်ကိုသာ ကိုးကွယ်ပြီး အမြင်ကို မယုံချင်ကြဘူးဆိုတာလေ၊ ထိပ်ခေါက်စံရမှာစိုးလို့ အသာလေး ငြိပ်ပြီး နားထောင်နေရတယ်၊ အဲ - သဘက်အကြောင်းလည်း ရောက်ရောက်ဖတ်ဖတ်တော့တာပဲ”

“ဘယ်လို - ဘယ်လို”

“သဘက်ကွာ၊ ငါ့အစ်မကြီးက သဘက်အကြောင်းကို ဆက်ပြောတာ၊ သဘက်က ဇရပ်ပျက်ကြီးထဲမှာ အိပ်နေတာတဲ့၊ နားရွက်ကြီးတစ်ဖက်ကို အိပ်ရာခင်းသလိုခင်း၊ နားရွက်တစ်ဖက်ကို စောင်လှိုမြို့လို့တဲ့၊ အဲ - အဲဒီနေရာလည်း ရောက်ရော အိမ်မှာဓမ္မထားတဲ့ ကြောင်ရွှေဝါကြီးက အပေါ်ထပ်မိုးဝေါ်ကနေ ထောင်ထားတဲ့ဖျာလိပ်ပေါ်ကို ခုန်ချတာ၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ - ဂျာလိပ်ကြီးလည်း ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲရော အောင်မလေးဆိုပြီး လန့်အော်ကြတာ ပွက်လောကို ရိုက်သွားတာပဲ၊ အစ်မ - အစ်မ မိညို ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထပြေးတာ အဟီး - ထဘီ ပါးသွားဘူး - အဟား”

ဆေးလိပ်မီးစတွေလို အများကြီး ရှုပ်ရှုပ်ရွရွနဲ့။ ဖျာကြီး
တစ်လိပ်စာလောက် ရှိသည်။ လိမ္မော်ရောင် မီးစမီးနဲ့ရဲရဲတွေက
ပြန့်သွားလိုက် ခုသွားလိုက်နဲ့။ ဟော-ကြည့်နေရင်းမှာပဲအလုံးကြီး
ဖြစ်သွားပြီ။ ဘောလုံးကြီးလိုပဲ မီးလုံးကြီးက ရှုပ်နေသည်။
မီးပွားလိုဟာမျိုးတွေက မီးလုံးကြီးကို လာကပ်သည်။ ဟော-ဟော-
ကြွလာပြီ-ကြွလာပြီ-တစ်ထွာ-တံတောင်-တစ်လံ-ဝါးတစ်ရိုက်-
မြင့်ပြီ-မြင့်ပြီး လေစုန်အတိုင်း မျော့ကွေးသွားတာ တရွေ့ရွေ့ ...

“ဟေ့ကောင် - အစ်မ မိညိုက ငါ့အဖေက...”
“အေး-လိ၊ သရဲအကြောင်းပြောတဲ့ ငါ့အစ်မလည်း လန့်ပြီးတက်သွား
လိုက်တာ ရှုရှုးတွေဘာတွေထွက်လို့၊ လူကြီးတွေ လာပြီး မနည်းနာနတ်
ယူရတယ် အဟား...”
“ဖိုး-ကြောက်တတ်တဲ့သူများကြောက်စရာကို ကြံစည်တွေ့ပြီး ကြောက်
စရာတွေပဲ ရွေးပြီး ပြောတတ်ကြတယ် ထူးရော၊ မင်းလည်း ကြောက်တတ်
လား ကြွက်နီ”
“အိုး - လာထား၊ ကြောက်မွေးပါရင် အာနာနနဲ့ နတ်ပစ်မယ်၊ တို့ငယ်ငယ်
က မင်း မှတ်မိသေးလား၊ မိုးဦး၊ မင်းအဖေလေ ငါတို့ကို ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ

မီးဖုတ်ပြီး ကျွေးတာ၊ စားလို့ကောင်းလားတဲ့၊ စားလို့ ကောင်းတာတွေ၊
မှတ်ထား၊ အဲဒါတစ္ဆေသား၊ အဲဒါသရဲသား၊ အဲဒီဘီလူးသားဆိုပြီး တောတော
တာ၊ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ညဘက်မှ ထွက်တာဆိုလို့ မင်းနဲ့ ငါတစ္ဆေသရဲလိုက်
ရှာကြတာလေ၊ မီးဖုတ်စားမလို့ ဟား - ဟား - ဟား”

“မင်းက မှတ်မိသေးပဲ”
“မှတ်မိပါတယ်ဆို”
“လာကွာ - ရောက်ခါနီးပြီ”

အဲဒီလိုပါပဲ။ လူကြီးမဟုတ် ကလေးမဟုတ်တဲ့ အလယ်တန်းကျောင်း
သားဘဝမှာ လောကကို စူးစမ်းရှာဖွေရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ မိသားစု
ဝန်ကို နိုင်သရွေ့ ထမ်းရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ တောလေ့ရွာစရိုက် တောရပ်
ဌာနီပါပဲ။

ဟောသည် ဝဲဒေါင့်ရွာနဲ့ ထန်းစဉ်လှရွာဆိုတာ ဘာဝေးတာမှတ်လို့၊
ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် ရွေးပင်မထွက်တဲ့ ခရီးမဟုတ်ပါလား၊ ထန်းစဉ်
လှရွာ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်မြတ်ကြီးဆိုမှ မီးရောင်က တောင်းတင်ယံကို
ဖောက်ထွက်တော့မတတ်ပါပဲ။

“အူဝဲ - အူဝဲ - အင် - အူဝဲ - အူဝဲ”
“အောင်မင်း”

ဘုရား - ဘုရား - ထန်းစဉ်လှ ဘုရားကယ်ပါ။

သူတို့ကြားရတဲ့ အသံက မွေးကင်းစကလေးသေးသေးလေး ငိုနေတဲ့
အသံမျိုး၊ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ရောက်နေ
တဲ့နေရာက ဝဲဒေါင့်နဲ့ ထန်းပင်တွင်းရွာကြား၊ သင်္ချိုင်းကုန်းတောအစပ် တူး
မြောင်းရိုးအစပ်၊ အချိန်က ညကြီးမင်းကြီး။

“မိုး - မိုး - မိုးဦး”
“ဟေ”

“ကြားလား - ကြားလား”
“အင်း - ကြားတယ်၊ မင်းဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါ-ငါ-ငါထင်တယ်”

ကြွက်နီချက်ချင်းကြီးငှက်ဖျားတက်သလိုအသံကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ ကျားခေါင်းမီးရောင်ဖြင့်မွှေပတ်ကြည့်သည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုလုံးမှာမှောင် မည်းနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ လေကြမ်းကြမ်းတစ်ချက်မွှေလိုက်သဖြင့် တောအုပ်မှာ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် လှုပ်လှုပ်ရွှရွှဖြစ်သွားပြီး ထိန်ပင်မြင့်မြင့်အရပ် မည်းမည်းကြီးများမှာ တစ္ဆေသရဲတွေ ယိမ်းကသကဲ့သို့ ရုန်းကြွလာသလိုလို ထင်ရ၏။

“ဂီး-ဂစ်”

“အောင်မင်းဗျ”

အရေးထဲငှက်ဆိုးလိုခေါ်ကြတဲ့ လင်ကောင်မီးငှက်က သူနဲ့ကြွက်နီနှစ် ယောက်ကြားက ဖြတ်ပျံသွားသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်း၊ ကလေးငိုသံ၊ ညကြီးမင်း ကြီး။

“အုပ်-အုပ်-အုပ်-အုပ်”

သူ အသံကြားရာကို ကျားခေါင်းမီးဖြင့် မိမိရရ ရှာသည်။

“ဟေ-ဟော-ငါ ထင်တယ်၊ ငါထင်တယ်၊ ငါးဖရဲကြီး-ငါးဖရဲကြီး နှစ်ကောင်က”

အသံထက်မြန်တဲ့အလျင်နဲ့ ကိုရွှေကြွက်နီတူးမြောင်းအစပ်ရွံ့ညွန့်ပေါ် မှာမြင်နေရတဲ့ ငါးဖရဲကြီးနှစ်ကောင်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာဖြင့်ဖမ်းပြီး ပလိင်း ထဲကို ကောက်ထည့်နေပါတော့တယ်။ ဟူး-အခုမှပဲ သက်ပြင်းချမိလေ သလားမသိ။ လူကြီးခြေသလုံးလောက်ရှိပြီး သူတို့လက်လံလောက်ရှိသည့် ငါးဖရဲခေါ်ငါးလင်ပန်းကြီးနှစ်ကောင်၊ ဈေးကောင်းရမှာတော့ မပူနဲ့၊ ငါးရှဉ့်နှင့် တူပေမယ့် ငါးရှဉ့်ထက် ဈေးပိုကောင်းတဲ့ ငါးဖရဲကြီးပါပဲ။ ကြွက်နီပလိင်းပြည့် သွား၏။

ပျော်နေတဲ့ ကြွက်နီရဲ့ပလိင်းထဲကို ကျားခေါင်းမီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ သွား တွေအကျဲသားနဲ့ ပါးစပ်ကြီးခြဟနေပါသည့် ငါးဖရဲကြီး (ခေါ်) ငါးလင်ပန်းကြီး နှစ်ကောင်၊ အသည်းတုန် အူတုန်ရှိလိုက်ပါဘိ။ အဲ-ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျားခေါင်းမီးက ဖျတ်ခနဲ ကျွမ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြွက်-ကြွက်နီ-မင်းမှာ ဘတ်သီးအပိုပါလား”

“ဟင့်အင်း-မင်း-မီးသီးကျွမ်းသွားပြီလား။ ကျွမ်း-ကျွမ်းတော့ ဒီည တော့ တို့နှစ်ယောက် မဟာကံထူးရှင်တွေပဲ။ ဟား-ဟား-ဟား-ခြေကြ မယ်”

ရပါတယ်။ သွားနေကျလမ်းပဲဟာ။ ကြောက်စိတ် သိပ်မရှိပါဘူး။ မီးသီး ကျွမ်းသွားလို့ အားငယ်တာလေး နည်းနည်းပါ။ မီးသီးအပိုယူမလာမိတဲ့ သူ ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိသည်။

“ကြွက်နီ-သီချင်းလေးဘာလေးဆိုကွာ”

“ရတယ်လေ-အဟဲ-ဟိုတုန်းက သီချင်းလေးမကောင်းလား။ မီးဘေး ရှောင် မလောင်ခင် တားကြပါ။ ရန်သူ ထိုမီးကို အကြွင်းအကျန်ထားရင် မှား-မှား-မှား-မိုးဦး-ရှေ့-ရှေ့မှာ-မီး-မီးတွေ”

“ဟင်-အမင်း”

ဆေးလိပ်မီးစတွေလို အများကြီး လှုပ်လှုပ်ရွှရွနဲ့၊ ဖျာကြီးတစ်လိပ်စာ လောက် ရှိသည်။ လိမ္မော်ရောင် မီးစမီးနဲ့ရဲရဲတွေက ပြန့်သွားလိုက် စုသွား လိုက်နဲ့၊ ဟော-ကြည့်နေရင်းမှာပဲ အလုံးကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ဘောလုံးကြီးလိုပဲ မီးလုံးကြီးက လှုပ်နေသည်။ မီးပွားလိုဟာမျိုးတွေက မီးလုံးကြီးကို လာကပ် သည်။ ဟော-ဟော-ကြွလာပြီ-ကြွလာပြီ-တစ်ထွာ-တံတောင်-တစ်လံ-ဝါးတစ်ရိုက်-မြင့်ပြီ-မြင့်ပြီး လေစုန်အတိုင်း မျောလွင့်သွားတာ တရွေ့ရွေ့...

“ကြွက်နီရေ”

“အောင်မင်း”

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်။ လက် ထဲကိုင်ထားတဲ့ သုံးခွံမိုးတွေ၊ ဆောင်ပုံတွေ၊ ငါးထိုးမိုးတွေ လွှတ်ချပြီးတော့ တို ပြေးလိုက်တာ။ ခလုတ်တိုက်လို့ တိုက်မှန်းမသိဘူး။ အဟုတ် ...။

✓✓✓

ရွာကျောင်းက ကျောင်းဆရာလေး ဦးညိုငြိမ်းဆွေ လိုက်လာတယ်။
အိပ်မုန်စုံမှာနဲ့ ရွာထဲက ကာလသားကြီးတွေ လိုက်လာတယ်။ လူအင်အား
တောင့်တော့ သူနဲ့ ကြွက်နီ မကြောက်တော့ဘူး။ အရေးထဲ ကြွက်နီက သူ့
ငါးဖရုံကြီးနှစ်ကောင်ကို အလေးခံပြီး သယ်လာသေးတော့တယ်။

“ဘယ်အနားမှာ တွေ့တာလဲ”

“ဒီ - ဒီနားမှာ တွေ့တာ ဆရာလေး”

“မင်းတို့ မီးတွေ အကုန်ပိတ်လိုက်”

မီးတွေ ပိတ်လိုက်တဲ့အခါ မီးပွားစလိုအရာတွေကို လှုပ်လှုပ်ရွရွမြင်ကြ
ရသည်။ ဆရာလေးက တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ မီးပွားတွေကို ထိုးဖျက်လိုက်၏။

“အဲဒါ စုန်းမီးမဟုတ်ဘူး။ မီးစုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ သိပ္ပံအခေါ် ဖော့စဖရပ်။
အဲဒီလို ခေါ်တယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဒုက္ခ
မပေးဘူး။ သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ အရိုးစုတွေ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာတဲ့
အခါမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မီးစုန်းဓာတ်တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ မိုးဦးပြောသလို
အမှုန်အမွှားသေးသေးလေးတွေ စုပေါင်းပြီး တင်းနှစ်ဘောလုံး၊ ခြေကန်
ဘောလုံးလောက်လည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ လေစုန်အတိုင်း မျောလွင့်နိုင်
တယ်။ တို့တောမှာတော့ စုန်းမီးပေါ့ကွာ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မီးစုန်းပဲ။ ကဲ-
ကဲ - ပြန်ကြမယ်။ အချိန် မရှိတော့ဘူး။ ဒီအကြောင်း ကျောင်းရောက်မှ မင်း
တို့ကို နားလည်အောင် ဆရာ ရှင်းပြမယ် ဟုတ်ပြီလား။ လာ - ပြန်ကြစို့။
ဪ - မိုးဦးနဲ့ ကြွက်နီ”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျာ”

မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှန်မှန်တက်ကြနော်။ ပညာသင်ခွင့်ရတဲ့
အချိန်မှာ ပညာရှာကြ။ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ လိပ်ရှာတာက ဘယ်အချိန်ရှာရှာ - ရှာ
တတ်ရင်ရတယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

ပြောလိုသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ကျေးလက်က အချိန်ကို သတိထား
တတ်နေကြသူတွေရဲ့အကြောင်း ဆရာလေးသာလျှင် အသိဆုံး။
ဆရာလေး သက်ပြင်းမြည်မြည် ရုလိုက်မိသည် ထင်၏။

✓✓✓

မည်သူမဆို ...

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှမေ့ချောက်ပစ်၍မရသော အကြောင်း
အရာကိစ္စရပ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှိကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

»»» ညိုညိုငြိမ်းချမ်း

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နေထွက်
ဘုရား
ဒဂုန်ရွှေမျှား

QUEEN OF BURMA BY THE BURMESE CLASSIC

ဖြင့်စေတနာ ဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှ ငြိမ်ပျောက်အောင်စေရမည့်)

ခရုသင်း(သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

ခရုသင်း(သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ၊ နီ၊ နက်ထွက်များ၊
အနာကြီးရောဂါ၊ ထားနာ၊ ဝေ့၊ ဝဲ၊ နှင်းဂူနှင့်
အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာစပ်နှင့် တူထဝေးသည်။

LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS,
PINTA, ECZEMA, RING WORM,
DERMATITIS, etc.

ဘုရားသင်တော်ဖြင့်(ဖြင့်စေတနာဆေးတိုက်)

အမှတ်(၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်း၊ ရန်ကုန် - အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊

ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၆၄၇၈၊ ၀၉ ၇၉၈၆၉၁၀၉။

၁၄၆

အမှတ်(၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊ မန္တလေးမြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၂၂၈၁၅၊ ၀၉ ၂၀၀၂၄၃

မင်းဘုန်းသိဒ္ဓိသူ ရုပ်အလောင်းထဲက အမနုဿကောင်

ခဲသော ရက်သတ္တပတ်ခန့်မှစ၍ ရွာကလေးသည် ထူးခြားသော
ရုပ်တွေနှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆံသလို ဖြစ်တော့လာရမိခဲ့သည်။
နေ နေဝင်စပြုလာသည့် အချိန်မှစ၍ မိမိတို့နေအိမ် တံအဝိုင်းသို့
တက်ရှိအောင် အလျင်အမြန် သုတ်ခြေတင်ကြရသည်။
သံလုပ်သူကလည်း လယ်ထဲတွင် နွား၊ ကျွဲတို့ကို ထမ်းပိုးအလုပ်အကိုင်
ဆောင်သိမ်းကာ နေအိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာကြသည်။

ခါတိုင်း မှောင်ရီမျိုးချိန်ထိပင် ရွာလမ်းမ တာရိုးပေါ်တွင် ခုံအလူးလူး ဖုတ်အလိမ်းလိမ်း မျောက်မျက်စိနောက်မတတ် ဆော့ကစားကြကုန်သော ပေတိုး၊ မျက်မှော၊ မကြက်တော စသည် ကလေးတစ်သိုက်သည် မည်သည့် မိဘက လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ခေါ်ယူခြင်း ဝီရိယစိုက်စရာမလိုဘဲ နေအိမ်အသီးသီးသို့ ကြွက်လေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန် ကြလေ၏။

ရွာဦးလှေဆိပ်တွင် ညနေတိုင်း ရေဆင်းကျွေးကြသော ကိုရင်များပင် ရေဆင်းမကျွေးကြသည်မှာ ကြာပေပြီ။

ညနေသို့ တိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် ရွာသည် လူသူကင်းမဲ့သော ဇရပ်တစ် ဆောင်လို ကြောက်မက်စွယ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပေပြီ။ ဟို လူကြည့် လည်း သုတ်သုတ်ပျာပျာ၊ သည် လူကြည့်လည်း သုတ်သုတ်ပျာပျာ၊ အမှန် တော့ ရွာကလေးသည် ကျီးလန့်စာစားဘဝပင်။ ရွာလမ်းမ လှေဆိပ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိလိုက်ကြပြီဆိုသည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ပါအကြည့်၊ မျက်ဝန်းများနှင့် “ဘယ်လိုလဲ” “ဘာထူးသလဲ” ဆော့ကစားနှင့် လောက်မြိုက်နေကြခြင်းပင်။

နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် ရွာသူရွာသားများ ကျီးကန်းစာစား၊ ထိတ်ထိတ် ဝှာဝှာ အလန့်တကြား ဖြစ်နေကြသော အကြောင်းအခြင်းရာသည် လုံလုံ လောက်လောက်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။

နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် ညဉ့်နက်တိုင်အောင် တောမြိုင်တွင်း၊ ခြံတွင်းရှိ သစ်ပင်များတွင် အိပ်စက်နေကြကုန်သော ကျီးကန်းများ မကြာခဏ လန့်ပြို နေကြခြင်းပင်တည်း။ ထိုသို့ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်မတော် လန့်ပြိုကြခြင်း မှာ တစ်ညတွင် တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ပေ။ တစ်ညတွင် လေးငါးခြောက်ကြိမ် မက လန့်ပြိုကာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ဆူညံနေကြခြင်းပင်တည်း။ ထိုကဲ့သို့ ကျီး တွေ လန့် ပြိုနေကြခြင်းမှာ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ တစ်ညလည်းမဟုတ်။ ညဉ့်ညဆက်ဖြစ်ပွားနေသည်မှာ (၇) ရက်၊ (၈) ရက်ခန့်ရှိပေပြီ။ သူတို့သည် မကြာမီမှမူမသွေ ကျရောက်တော့မည့် ကမ္ဘာ့ပျက်သတင်းကြီး ကို ထိတ်လန့်

စွာ စောင့်ကြိုနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူကြီး ဦးသံခဲသည် ဘာလုပ်လို့ ဘာတိုင် ရမှန်းမသိအောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ။ ဗိနွာဆရာ ဦးသစ္စာ ရွာဦးဆရာတော် ဦးပညာဝံသလည်း မည်သို့မျှ အကြံပပေးတတ်။ မပြော တတ်တော့။ ပရိတ်ကြီးသာ နာနာရွတ်ပွားလျက် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးကင်း အောင် ဆောင်ရွက်နေရသည်။ ဦးသစ္စာလည်း ထို့အတူပင် ရွာပတ်လည် ဆန်မန်းပေါက်တွေကြာ အင်းချခြင်း၊ မြှုပ်ခြင်းကို တတ်သမျှ ဖုတ်သမျှ ဆောင် ရွက်နေရသည်။

နတ်ကတော် အေသိုလည်း ဟောကိန်းတွေမျိုးစုံထုတ်သည်။ ရွာစောင့် နတ်ကို ဗလိနတ်စာကျွေးရမတဲ့၊ တစ္ဆေ သရဲတွေကို ခြုန်းစာကျွေးရမတဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကြီးကတော်နှင့် အဖွဲ့က ဟောပြောသည့်အတိုင်း စတ် သဘော လုပ်ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျီးတွေက ညဉ့် အနည်းဆုံးသုံးကြိမ်ခန့် လန့်ပြိုမြဲ အေသို လည်း လက်မှိုင်ချသွားလေပြီ။ ဦးသစ္စာလည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဘာမှမပြော တော့။

ယနေ့တော့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရွာသားတွေ အရောက်သုံးဆယ်ခန့် ရောက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် ဘာကြောင့် ကျီး တွေ လန့်ပြိုသည်ကို သိလိုကြပြန်သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းနှင့် အတူ မကြာမီ ကျရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်တစ်ခုခုကို ကြိုတင် ကြောက်ရွံ့နေသကဲ့သို့သော ခံစားချက်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြပေ သည်။

ဆရာတော်သည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် အေးဆေးငြိမ်သက် စွာ စတင်၍ မိန့်ကြားလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျီးတွေ ပြိုတယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုထူးခြားမှု၊ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ချင်လို့ ကျီးတွေ ပြိုကြတာပဲ။ ကျီးတွေ ပြိုပြီဆိုရင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာ သေရာတယ် ဒကာတို့၊ ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူးထင် တယ်။ ဒီတော့ တစ်ရွာလုံး သိလမြဲပြောပြီး သတိ၊ ဝီရိယနဲ့ နေထိုင်စားသောက်

သွားလာဖို့တော့ လိုမယ်။ ဂရုစိုက်ကြရမယ်ကွယ်။ ကြုံကြိုက်လို့ အတွေ့အကြုံလေးတွေ ပြောပြချင်ပါတယ်”

ဆရာတော်စကားဆုံးသည်နှင့်ကျောင်းကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်နေကြသော ကာလသားပျိုများသည် ကြက်ခြင်းထဲက ကြက်ပေါက်တွေလို လှုပ်လှုပ်ရွှရွှာ ဖြစ်လာကြသည်။

“ဒီလိုပါ - ဘုန်းကြီးတို့၊ မယ်တော်တွေနေတဲ့ တောင်ခြေက ရွာဆိုရင် ကျီးတွေ ညဘက် လန်ပြိုပြီးတာနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ညဘက် ရွာခြံစည်းရိုးနားအထိ ကျား၊ ကျားသစ်တစ်ကောင် ကောင်ကပ်လာပြီး ကျွဲနွား၊ သိုးဆိတ်၊ နောက်ဆုံး ဘာမှမရရင် ကြက်ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲသွားတာပဲ။ အဲဒီလို ကပ်လာပြီဆိုရင် တစ်ရွာလုံး တုံးမောင်းတွေခေါက်၊ ဆူညံသံတွေပေးပြီး ခြောက်လှန့်ခဲ့ကြရတယ်။

အေး - နောက်တစ်ခုက အဲဒီလို ကျီးတွေ ပြိုပြီးပြီဆိုရင် သိပ်မကြာပါဘူး။ ရွာထဲက ဝမ်းကျိတစ်လုံးလောက်တော့ မီးလန့်မီးလောင်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရင်တလေးတွေ ရှိတယ်ကွယ့်။

တတယ်တော့ တိုနဲ့ပြတယ်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာလို ဆိုရမယ်။ နောက်တစ်ချက်တ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်က ကြိုတင်ပြီး သတိ၊ ဝီရိယနဲ့ ကာကွယ်မှုတွေ လုပ်နိုင်တယ်။ ဆင်ခြင်မှုတွေ၊ သတိ၊ ဝီရိယတွေ ထားနိုင်တာပေါ့။ တကယ်တော့ ကျီးကန်းတွေဟာ ရွာထဲမှာ ဆိုးကျိုးတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်သတိပေးတဲ့ သတ္တဝါကလေးတွေဆိုတာတော့ သတိချင်စေချင်တယ် ဒကာတို့”

ဆရာတော်စကားဆုံးမှ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော သူကြီးဦးသံခဲသည် လက်ကလေးနောက်ပစ်၊ ခေါင်းမောင်းတလေး ဖြုတ်ကာ ...

“ဆရာတော် မိန့်ကြားသွားတာ မှန်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလည်း ဒီရွာမှာ ကျီးကန်းတွေ တစ်နေကုန်ပြီ၊ နေတတ်တဲ့ ရက်တစ်ရက် ကြုံဖူးပါတယ်။ နေရာသီကာလပါ။ ရွာက ဖြစ်နဲ့ ချောင်းနဲ့နီးဝပ်မယ့်

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပေတကား ...။
အဆိပ်နှစ်ထပ်မြေတွဲ၊ ဘာရယ်-အဆိပ်နှစ်ထပ်မြေ
ဟုတ်လား၊ ကြားသားမိုးကြိုး မကြားဘူးပေါင်၊
အဆိပ်နှစ်ထပ်မြေတွဲ။ ဘာ-ဘယ်လို-တောကြီး
မြေဟောက်ကိုက်တာပါ။ မြေဟောက် အဆိပ်ပေါ့။
အဆိပ်နှစ်ထပ်မြေဆိုတာ ဒီလို-ဒီလိုတဲ့ ...

အဲဒီနှစ်က တော်တော်ကလေး ပူမြေပေါ်လည်း တပေါင်းလကြီးပေါ့ ဘုရား။ သောက်ရေကုန်တွေကလည်း ရေနဲ့ညှစ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီရက်တွေမှာ ကျီးတွေ ဟာ နေကော ညကော ပြီနေကြပါတယ် ဘုရား။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ တစ်ရွာလုံးလည်း တထိတ်တလန့်ပေါ့။ သိပ်မကြာပါဘူး ဘုရား။ ထောင်မှတ်ပဲ မိုးကြီးရွာပြီး မိုးကြိုးတွေပစ်လို့ စပါးတွေ ပျက်စီးခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အချိန်အခါမဲ့ မိုးရွာတာပါ ဘုရား။ ဒါကြောင့် ကျီးပြီရင် မကောင်းမှုဘေးဘယာတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်”

ရွာသားတစ်ယောက်က ...

“အဆိုကြောက်စရာကြီးပဲလို့ ကာကွယ်နည်းလေးဘာလေးမရှိဘူးလား ခင်ဗျား”

“ကာကွယ်နည်းကတော့ ပရိတ်တွေရွတ်ဖတ်၊ ဘုရားတရားမြတ် ကျင့် စဉ်ပဲရှိတာပဲကွယ်၊ မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်ကို ဘာမှန်းမှ မသိရတာပဲ”

ဆရာတော်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ကာ ...

“ဘုန်းကြီးတို့လည်း ပရိတ်ရွတ်ဖတ်တာ၊ အန္တရာယ်ကင်းတွေ စီရင် ဆောင်ရွက်နေတာပဲကွယ်၊ ညစဉ် ပရိတ်တွေ စုပေါင်းရွတ်ဖွားနေကြပါပြီ၊ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ကွယ်”

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖိုးပိန်သည် နေရာမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ထကာ ဆရာတော်ကို လျှောက်ပြန်သည်။ အဘဇိုးပိန်သည် မျက်စိမှန်သော်လည်း နားတော့ ကောင်းနေသေးသည်။

“ကျီးပြီတယ်ဆိုတာကတော့ မကောင်းတဲ့လက္ခဏာပဲ။ တကယ်တော့ တိရစ္ဆာန်တစ်တွေရဲ့သတိပေးချက်ပေါ့။ ဒီအတွက် ကျီးကန်းတွေကို ကျေးဇူး တင်ရမယ်။ ဒါမှ ဆင်ခြင်စရာ၊ ပြန်ပြင်စရာရှိတာ ပြုပြင်ရမှာပေါ့။ ဒါဟာ သူတို့ လေးတွေရဲ့ ငွေ့ရာပါ။ ချိုးရိုးစီအရ လူတွေကို သတိပေး အချက်ပြတာပဲ။ ဒီတော့ ဝန်ရည်ဆိုင်တို့၊ အရက်ပုန်းဆိုင်တို့၊ မြစ်ထဲမှာ ငါးဖမ်း၊ ဖားရှာ ငါးရှာ အလုပ်တွေ စတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ဒီရက်ထဲမှာ လျှော့ပြီး ဆင်ခြင်ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

အဘဇိုးပိန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အရက်သမား ဇော်မွှေးသည် မျက်နှာ ကြီးတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော၊ တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ အဘိုးကြီးဟု ပြောချင်ပုံရသည်။ ကျန်သည့် လူတွေကတော့ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ် သွားကြသည်။

“အဲ - ကျုပ်ပြောတာ ကျီးပြီတာကို ပြောတာပဲ ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ။ ကျီး သာရင်တော့ ကောင်းသွားပြန်ရောဗျို့။ အိမ်ရှေ့မှာ ကျီးသာရင် ရပ်ဝေးက မိတ် ဆွေတွေ၊ အဝေးရောက်မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ယောက် ပြန်ရောက်လာတဲ့ နိမိတ်ထူးပဲ”

ဇော်မွှေးသည် အဘဇိုးပိန်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လေ သည်။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာရ တိုက်ကြက်ခြေးတစ်ကောင်လို လည်ပင်းကြီး တို့ လိမ်စောင်းကာ မကြားတကြား ...

“သူပဲသိ - သူပဲတတ်၊ တော်တော်လျှာရှည် လက်ပေါက်ကတ်မယ် မသာကြီး”

ပွစိပွစိပြောလေသည်။ တကယ်တော့ ဖိုးပိန်သည်လည်း တစ်ခေတ် တစ်ခါက အရက်ချိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ဆရာ တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် အရက်ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ခွက်ပုန်းချနေသည်ဟု ဆယ်အိမ်ခေါင်းထွန်းမြဲက ပြောတတ်သေးသည်။ ယခု ကြွရောက်လာကြသည့် ပရိတ်သတ်ထဲတွင် အရက်သောက်သူက သုံးအမျိုးနစ် ဖြစ်နေသည်။ လူငယ်ရွယ်သူတွေ အလုပ်ပင်ပန်းကြသည် မဟုတ်ပါလား၊ တောရွာမှာ စိတ်အပန်းဖြေဖို့ အရက်ပဲ ရှိသည်။

သည်လိုနှင့် တွေ့ဆုံပွဲကလေး ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ - ကျီးတွေကတော့ ညစဉ် ပြိုနေဆဲ။ တစ်ညတွင် နှစ်ကြိမ် သုံး ကြိမ်ခန့် လန့်ကာ ဆူညံစွာ အော်မြည်နေဆဲပင်။ ရွာကလေးသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစမြဲ ...

ဆယ်ရက်မြောက်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုညတစ်ည လုံးလိုလိုပင် ကျီးများ မပြိုကြတော့ဘဲ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခြင်းပင်တည်း။ ထိုညတွင် တစ်ရွာလုံး စိတ်ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်အနားယူရသည်ဟု ဆိုရ ပေမည်။ တစ်ညလုံး မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

ကျီးပြိုခြင်း လက္ခဏာသည် ရပ်တန့်သွားလေပြီလော။ သည်လိုဆို တစ်ရွာလုံး အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာကြည်နူးစရာပါပင်။ ကျီးများသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းခြင်းရာကြောင့် လန့်ချုပ်စွာ ပြိုကြခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်ကြလေသနည်း။

သံဃာတော်များအန္တရာယ်ကင်းရွတ်ပွားခြင်းကြောင့်လော၊ ဒါမှမဟုတ် ရွာစောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ မြစ်စောင့်နတ်တို့ကို ဗလိနတ်စာကျွေးခြင်း ကြောင့်ပေလော၊ ဒါမှမဟုတ် မြေဇုတ်ဘီလူးမကောင်းဆိုးဝါးများကို ပြုန်းတား ကျွေးခြင်းကြောင့်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဇုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ ဘီလူးများတို့ ခေါ်စာကျွေးခြင်းကြောင့်ပေလော တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သည်။

မကောင်းဆိုးဝါးများသည် သူတို့ စားသောက်လိုရာ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားသောကြောင့် ထွက်ခွာသွားကြကာ ကျီးကန်းများ လန့်ပြိုချည် ခြင်းမှ ငြိမ်သက်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှစကာ ရွာသူရွာသားများသည် ပြုန်း ချွင်းချွင်း ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးသို့ ဝင်ရောက်လာကြ လေပြီ။ ငါတို့ ရွာ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်တော့၊ ဘာနိမိတ်ဆိုး၊ ခန့်ဆိုးမှ မရှိ တော့ဟူသော ယုံကြည်စိတ်များဖြင့် စိတ်လက်ဖွယ်စွာ ထွက်လာကြခြင်း ပေတည်း။

သို့သော် သူတို့အားလုံး၏ ဖျော်ရွှင်မှုသည် မနက်ခင်းခန့်သာ တာရှည် လိုက်ပေသည်။ ညနေစောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ကို ကြားလိုက်ရ သော သူတို့အနို့ကား -

ဂွတို့ကို တောကြီးမြွေဟောက်ကိုက်လိုက်သည့်သတင်းသည် တစ်ရွာ လုံးသို့သားပုပ်လေလွင့်သကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ သတင်းဆိုး ကား ကြောက်မက်ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

သမ္ပန်သမားဂွတို့သည် ညနေခင်းနေဝင်ရီတရော နားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ရွာထိပ်အရက်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ပြီး နေအိမ်သို့ ရွာနောက်ဖေးကိုင်း တောမှ ဖြတ်ကာ ပြန်လာသည်။ အရက်ကို အလွန်အကျွံမှူးအောင် သောက် လာသော ဂွတို့သည် ကိုင်းတောစပ်တစ်နေရာအရောက်တွင် မြေပပ်ကြား

အက်ကို ခြေချော်ကျသွားကာ မျက်နှာနှင့် ရှုံ့ပုတ်အပ်ကာ လဲကျသွားသည် ဆိုသည်။ ထိုအခါ ရှုံ့ပုတ်ထဲတွင် ရှိနေသော မြွေဟောက်တ လည်ဝင်းကို မလွတ်တမ်းခဲကာ ကိုက်ထားသည်ဟု ပြောကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေး ခဲလို ပြာနန်းသွားသတဲ့ - အမလေး...။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပေတကား...။

အဆိပ်နှစ်ထပ်မြွေတုံ၊ ဘာရယ် - အဆိပ်နှစ်ထပ်မြွေ ဟုတ်လား၊ ကြား သားမိုးကြီး မကြားဘူးပေါင်၊ အဆိပ်နှစ်ထပ်မြွေတုံ၊ ဘာ - ဘယ်လို - တော ကြီးမြွေဟောက် ကိုက်တာပါ၊ မြွေဟောက် အဆိပ်ပေါ့။

အဆိပ်နှစ်ထပ်မြွေဆိုတာ ဒီလို - ဒီလိုတဲ့။

ဂွတို့ကို မြွေဟောက်မကိုက်မီ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်က ငန်းတော်ကြား မြွေတစ်ကောင်က အစာဆာလောင်နေရကား မြွေဟောက်ကို တွေ့၍ မျို သည်။ ထိုအခါ မြွေဟောက်ကလည်း ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်သည်။ ထိုအခါ ငန်းတော်ကြားသည် မြွေဟောက်ကို မိမိရရဦးခေါင်းပိုင်းမှ မမျှနိုင်ဘဲ မှီရာ အခြားပိုင်းမှ ချီနိုင်လေသည်။ မြွေဟောက်ကလည်း ကြောက်လန့် တကြား ရုန်းကန်သည်။

ထိုအခါ အရက်မူးယစ်ကာ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး လျှောက်လာသော ဂွတို့ သည် ကံဆိုးလှစွာ ချော်လဲရာမှ မြွေတွေပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်၍ ကျသည်။ ထိုအခါ ကြောက်လည်း ကြောက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်နေသော တောကြီး မြွေဟောက်က ဂွတို့၏လည်ပင်းကို ကိုက်ခဲလိုက်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြွေဟောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ငန်းတော်ကြားအဆိပ်သည် ပြန့်နှံ့နေတော့ သည်။ မြွေဟောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ငန်းတော်ကြားအဆိပ်သည် ပြန့်နှံ့ နေပေရာ မြွေဟောက်အဆိပ်နှင့် ရောနှောနေပေသည်။ အဆိပ်နှစ်မျိုး ရော နှောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ဂွတို့သည် မြွေနှစ်ကောင်၏ အဆိပ်ပေါင်းစပ်ကာ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း လျင်မြန်စွာ အသက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ် ကိုယ်လုံးလည်း မီးသွေးတုံးကဲ့သို့ ပြာနန်းမည်းချိတ်သွားပေသည်။ ထိုကဲ့သို့

ကံဆိုးလွန်းစွာ မြွေနှစ်ကောင်၏ အဆိပ်ဖြင့် အကိုက်ခံရခြင်းကို အဆိပ်
နှစ်ထပ်မြွေဟု ဆိုသည်။ ဆေးမခံဟု ပြောကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြွေပွေး၏
အဆိပ်သည် သွေးကြောများကို ပျက်စီးစေသည်။ မြွေဟောက်၏ အဆိပ်က
အာရုံကြောများကို ပျက်စီးစေသည်။ ငန်းတော်ကြားသည် မြွေပွေးတွင်ရှိသော
အဆိပ်ရော မြွေဟောက်တွင်ရှိသော အဆိပ်ပါ ပါဝင်သည်။ ထိုအခါ နှစ်ထပ်
အဆိပ်မိသောသူအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် အသက်ရှင်သန်နိုင်ပါတော့ အံ့နည်း။
မရွံ့မလှ သေပွဲဝင်ကြရပြီကော။

သည်လိုနှင့် ရွာကလေးသည် ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးခဲ့သည့် ဂွတိုကြောင့်
လွန်ခဲ့သော လတွေက ကျီးတွေ ပြိုခဲ့သည် နိမိတ်ဆိုး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု စိတ်
တုံးတုံးချနိုင်ပေတော့သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျီးတွေ ပြိုပြီးသည်နှင့် ရွာ
နံသေခြင်ပြင်ထဲမှ ဧရာမ မိကျောင်းကြီးများ တက်လာလေမလား။ မြစ်ကြမ်း
ပြင်တို့ ခွံထွက်တာ ကြောက်မက်ဖွယ် ရေဘီလူးကြီး တစ်ကောင် ရွာထဲဝင်
လာလေမလား။ ရွာအနောက်ဘက်တောဝပ်မှ အမျိုးအမည်မခွဲခြားနိုင်သည့်
တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာလေမလားဟု သို့လော - သို့လော
စိတ်ရှူးမပါက်ရာ ထင်ရာမြင်ရာ တွေးတောနေကြတုန်းသော ရွာသူရွာသား
များ၏ စိတ်သောက အဖုံဖုံသည်လည်း ယခုတော့ ဂွတို၏ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြောင့်
လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

ဂွတိုကား အားလုံး၏ သံသယကို အသက်ပေး၍ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြီ။
တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးတွေကို အဆုံးသတ်စေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သည်လိုနှင့် ရွာကလေးသည် ဂွတို၏ အသုဘကို ကူညီပံ့ပိုးရင်း ငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ပုံမှန်ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ရက် ...
ရွာကလေးသည် ပုံမှန်လူဝှားသက်ဝင်နေပြီ ...

နာရေးကိစ္စများတွင် ကျေးရွာလေ့ထုံးစံအတိုင်း ငါးရက်ထားသည်
လေ့ထုံးစံ ရှိပေသည်။

ဂွတိုသေဆုံးပြီး ဒုတိယရက်အထိ မည်သည့်ထူးခြားချက်မှမရှိဘဲ ပုံမှန်
လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဝတ္တရားမပျက် ဆောင်ရွက်နေကြခြင်းဖြင့် ငြိမ်
သက်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သည်လိုနှင့် တတိယရက် ရောက်လာသည်။

ဂွတို၏ အလောင်းကို ရွာပြင်တွင် ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တံ၏
နောက်ဖေးဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလောင်းစင်ပြုလုပ်ကာ အမိုးအကာ
နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ထားခြင်းဖြစ်ပေရာ ဂွတို၏ သူငယ်ချင်းများ၊ သောက်
ဖော်သောက်ဖက်များ၊ တောတက်ဖော်တောတက်ဖက်များက ဝိုင်းဝန်းကူညီ
ရင်း ဈာပနလေး စည်ကားအောင် ပံ့ပိုးထားကြပေသည်။ ခေါင်းပျဉ်အတွက်
ရွာသူရွာ၊ စတ္တာအလှကပ်သကပ်နှင့် ဂွတို၏ နောက်ဆုံးခရီးကို လှပအောင်
ပြုလုပ်ခဲ့ကြပေသည်။

အရက်သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဖော်မွှေးသည် ဂွတို သေဆုံးသည်မှ
စ၍ သုံးရက်မြောက်နေ့ထိတိုင်အောင် အိမ်မပြန်တော့။ ဂွတိုတို့ တဲမှာပင်
နေကာ ဝေယျာဝစ္စအလုပ်တွေ သိမ်းကြိုးလုပ်ပေးသည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်
မနေ အသုဘစောင့်ပေးသည်။ နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် ဂွတို၏ မိဘများသည်
လူများရာရွာထဲသို့ သွား၍ ညအိပ်လေ့ရှိသည်။ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ ယားမြို့ရာ
တွင် အိပ်လေ့အိပ်ထမရှိကြ။ ဒါက ထုံးစံလိုဖြစ်နေသည်။ သည်မှာတ သူနီး
ဓားပြ ပေါသည်။ ရွာပြင်ခြံထဲမှာ အိပ်၍မဖြစ်၊ အိပ်ချိန်ဆို ရွာထဲ ပြန်ပြန်
သည်မှာ သည်ရွာ၏ ထုံးစံကို ဖြစ်နေပေပြီ။

ဖော်မွှေးသည် ရှစ်သူငယ်ချင်းကြီး၏ ဓားပျက် အိပ်ထိုက်အားကိုး
ကူညီနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သတိရတာ မှတ်ရည်တလေး သိသွားတတ်သေး
သည်။ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ဖော်မွှေး၏ ခိုက်ခတ်လျှော့ချမှုတို့ကို
ပါလား။

အသုဘသည် မနက်ပိုင်းတွင် ရွာနီးဝပ်ချုပ်မှ သတင်းလာမေးသူ၊ ကူညီသူ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနှင့် စည်ကားနေတတ်သော်လည်း ညပိုင်းတွင် ရွာထဲမှ လူငယ်ဆယ်ဦးခန့်သာ ညစောင့်ကျန်ရစ်လေ့ရှိသည်။

ဇော်မွှေးသည် ဂွတိုရိုရာ အလောင်းစင်ထားရာသို့ လှမ်းဝေးနေလေသည်။ ညကား နက်ပြာလျက် ရှိသည်။ လမသာသော်လည်း ကြယ်စုံညွှန့် အလင်းရောင်မှန်သို့သွေ့တော့ ရှိနေပါသေးသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသော ညဖြစ်ရကား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပုရစ်ကောင်ကလေးများ၏ စိစိမြည်နေသော အသံသာ ကြားနေရပေသည်။ ဂွတို၏ မိဘများသည် ရွာထဲသို့ပြန်သွားကြပေပြီ။ ဂွတို၏ ညီ သာရွန်းသာ ဖြစ်စောင့်ကျန်ရစ်သည်။ ပိုကာ ဆွဲနေသော ရှစ်ဦး...။ ဇော်မွှေး၊ သာရွန်း စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်ထက် မပိုပေ။

အလည်လွန် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်တလေ ဖြတ်ပျံသွားတတ်သည်မှ လွဲ၍ ညသည် အတီးကျန်ဆန်လှသည်။ ဟိုးဝေးဝေးတောင်ခြေကိုပင် ပျံချရေးရေး လှမ်းမြင်နေရသည်။ အလောင်းစင်သည် ဝါးကပ်ဖြစ်ကာ ဝါးကပ်ပေါ်တွင် ရှပ်အလောင်းကို တင်ထားသည်။ ပိတ်ဖြူလွှမ်းထားကာ မျက်နှာတို့တော့ ဝုံးအုပ်မထားပေ။

အဆိပ်နှစ်ထပ် အကိုက်ခံရသော ရှပ်အလောင်း ဖြစ်သည်သာမက သေဆုံးသည်မှ ယနေ့ထိ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်ကာ အသားအရေတွေ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ အလောင်းမျက်နှာပြင်သည် ညိုပုပ်လာသည်။ ဝါးစပ်သည် ခပ်ဟဟဖြစ်နေကာ သွားအဖွေးသားကို အောက်လင်း ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ထင်သာမြင်သာ ရှိသည်။ လေတိုက်ခတ်လျက် ရှိပေရာ အလောင်း၏ ဆံပင်ကလေးများသည် ပျိုးထောင်စ စပါးပင်ကလေးများလိုသာသာထိ ဆလှုပ်နေသည်။ လေသည် ငြိမ်၍မသွား၊ လှုပ်ခတ်ခြုံသာသာလှုပ်နေခြင်း။

ကိုရင်ဝတ်တော့ အတူတူ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်တော့လည်း အတူတူ၊ မြစ်ထဲမှာ ကကန်းနှိုက်၊ ကွန်ပစ်တော့လည်း အတူတူ၊ တောတက် ဝါးခတ်တော့လည်း အတူတူမို့ ဇော်မွှေးသည် အလောင်းစင်ကို ကြည့်နေရာမှ ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာသည်။ အင်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“အင့် - ဟင့် - ဟင့်”

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဖိုဖိုဇော်မွှေး၏ အသံက အနည်းငယ် ကျယ်ထောင့်သွားသည်။ ဖဲပိုင်းဆီမှ ပိုင်းသားများ၏ ဦးခေါင်းများက ဇော်မွှေးကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ဇော်မွှေးက လက်စုံဖြင့် မျက်ရည်ကို သုတ်လေသည်။ ပိုင်းသားတွေက ဖဲချပ်များဆီသို့ အာရုံရောက်သွားပြန်သည်။

“ဂွတိုရယ် - မင်း ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီလားကွာ - သူငယ်ချင်း”

ဇော်မွှေးသည် အသံထွက်အောင် တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး စကားပြောလေးနှင့် ငိုသည်။ ပိုင်းသားတွေက သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ဇော်မွှေးဆိုသော ကောင်သည် ဂွတိုသေကတည်းက မျက်ရည်တရွတ်ရွတ်နှင့် ငိုနေသော ကောင်ဖြစ်သည်။ တွေးလိုက် ငိုလိုက်နှင့် ငိုနေသောကောင်။

တံ၏အပြင်ဘက်တွင် လေသည် ရေခဲရေတမျှ စိမ့်၍ အေးစပြုလာသည်။ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ကာ တောအုပ်နှင့် တောင်စွယ်တွေကိုဖြတ်ကာ မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ တိုက်ခတ်လာသော လေဖြစ်သဖြင့် လတ်ဆတ်သည်။ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးတစ်လုံး၏ အလင်းရောင်သည် တံအတွင်းကို လုံလုံလောက်လောက် အလင်းရောင်ပေးထားသည်သာမက ဟိုးခပ်ဝေးဝေး အသုဘစင်ရှိရာသို့ပင် အလင်းဖြန့်လျက်ရှိသည်။

ညဉ့်နက်လေလေက ဝိ၍တိုက်ခိုက်လာလေ ဖြစ်သည်။ ဖဲပိုင်းသည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းကာ တစ်ချက်တစ်ချက်မှ အသံထွက်လာသည်။

“သူငယ်ချင်းကြီးရယ် - အသေစောလှချည်ရဲ့၊ တွေးပုံတော့ ဘယ်လို ဖြေရမလဲကွာ၊ တွေးပုံကို သနားလှတယ်”

ဇော်မွှေးသည် ခူးဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိုက်ရင်း ငိုပြောဖြင့် ငိုလိုက်ပြန်သည်။ အသုဘရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဂွတိုရေ - မင်း အိပ်နေတာ သေနေတဲ့အတိုင်းပါပဲလားကွာ”

ဖဲပိုင်းထဲမှ အောင်အင်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ဖဲချပ်တွေကို ဈာပေါ်လှလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်-ငိုမှာဖြင့် စကားမပြောဘဲနဲ့ ငိုကွာ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ သေနေတာ အိပ်နေသလိုပဲ ပြောကွာ”

“ခွင့်လွှတ်ကြပါကွာ။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ စကားတွေ မှားကုန်တာပါ။ အော်-ထွေးပု-ထွေးပု”

ထွေးပုသည် ဂွတို၏ ရည်းစားဖြစ်သည်။ ထွေးပုနှင့် ဂွတို ချိန်းတွေကြတိုင်း ဖော်မွှေးက အမြဲအဖော်လိုက်ရသည်။ ခုတော့-ဂွတို သေရပြီကော။ အစိမ်းသေ သေရပြီကော ...။

ထိုစဉ် လေသည် တောသံပေးကာ ကြောက်မက်ဖွယ် တိုက်ခတ်လာသည်။ တရှိန်မြည်လာသည်။

ဖော်မွှေးသည် တစ်ချက်ရှိတ်လိုက်ကာ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ထိုစဉ် တောစပ်မှ ခွေးအူသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ခွေးအူသံသည် ရပ်မသွား။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အူသည် ခွေးအူသံ ...။

“အု-ပု-ပု”

“အု-အု”

တစ်ဆတ်တည်းချေ (ချီ) ဟောက်သံပါ တောထဲမှ ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခွေးအူသံနှင့် ချေဟောက်သံသည် အရှေ့နှင့်အနောက် ဖြစ်သည်။

“ဟောင်-ဟောင်-ဟောင်”

ချေဟောက်သံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ညယံမှီ အတိုင်းသား ကြားနေရပေသည်။ တောခွေးကလည်း မနားတမ်း အူပြန်သည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ် ရာပင်တည်း။

“အု-ပု-ပု”

“ဟောင်-ဟောင်-ဟောင်”

ချေတစ်ကောင်၏ တထိတ်တလန့်အော်သံသည် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညယံတွင် တောကောင်တွေ အထိတ်တလန့်အော်ခြင်းသည် နိမိတ်မကောင်းတတ်ပေ။ ကျီးတွေ လန့်ငြိုခြင်းလည်း

ထိုနည်းနဲ့ပင်။ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေ တသတ်မကြီး ဖြစ်သည်ဟု လူကြီးသူမတွေက ဆိုသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်းများစွာကပင် ကျီးတွေ ညစဉ်ရက်ဆက်ပြီခဲ့ပြီးပြီးပြီးတော့ ဂွတို အသေဆိုနှင့်သေသည်။ ဟော-ယခု ချေတွေ ရွာပတ်လည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဟောက်နေပေပြီ။ ဒါသည်လည်း အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဟု ဆိုရမည်။ ထိုသို့ ညနက်သန်းခေါင်အူပြီ-ဟောင်ပြီ-ဟောက်ပြီဆိုလျှင်က သည်တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်သည်။ ဘေးဆိုးရန်ဆိုး တစ်ခုခုဖြစ်တတ်ကြုံရတတ်သည်။ ရုတ်တရက် အစိမ်းသေ သေခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ အမှုဖြစ်ခြင်းတို့ ကြုံတတ်သည်ကို လူကြီးသူမတွေ ပြောစကားအရ သိရှိရမည်။ ခေတ်နောက်ပြန်သည်။ အယူသည်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ မယုံမရှိနှင့်။ ပြဿနာဖြစ်တတ်သည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သိရှိခဲ့ကြပြီ။

အသုဘစောင့် ဖဲဝိုင်းကလေးမှ ကစားသမားများသည် ချေဟောက်သံကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြောင်အရွံ နေကြသည်။ အချိန်အခါမဟုတ် ချေဟောက်သံကို သူတို့ ဘဝင်မကျကြပေ။

“နိမိတ်မကောင်းဘူးဟေ့”

ဝိုင်းသားတစ်ယောက်၏ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သံ ...

“ညဘက် ကျီးကန်းသံတွေ ပြိုလို့ ပြဿနာတက်ပြီးပြီ။ ခု-ချေက ဟောက်နေပြန်ပြီ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားပြောသံ၊ ဖဲဝိုင်းသည် ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဖော်မွှေးသည် ချေဟောက်သံ၊ တောခွေးအူသံတွေကို နားစိုက်ရင်း အလောင်းစင်ရှိရာသို့ မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

အေးမြစူးရှသော လေစိမ်းသည် တဝီဝီမြည်ကာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ အလောင်း၏ ဆံပင်လွှမ်းထားသော ဝတ်ရုံတို့သည် တရွေရွေတဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ထိုစဉ် ကျီးကန်းတွေ ရုတ်တရက် လန့်ငြိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အား-အား-အား”

ရွာအနောက်ဘက် သင်္ချိုင်းစပ်ရှိ ရောမကုက္ကိုပင်ကြီးဆီမှ ကျီးကန်းရာ ပေါင်းများစွာ၏ ကြောက်မက်ကျယ်လောင်စွာ ဆူညံသံကြီးပေတည်း။ ကျီးကန်းများသည် တောတောင်ထူထပ်လှသော သစ်ကြီးပါးကြီး သစ်ပင် ကြီးများတွင် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နေကြပေရာ ကောင်ရေလည်း များလှ သည်။ ထိုအခါ ညသန်းခေါင်ယံအချိန် လန့်ဖျပ်၍ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက် ကြသော အသံသည် တစ်ရွာလုံးကို လန့်ဖျပ်နိုးကြားလာစေတော့သည်။ ထိတ်လန့်စေသည်။

ကျီးတို့သည် မရပ်မနား အော်မြည်ကြကုန်သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခု လုံးလက်ယက်ထွေးမှု၊ တောင်ပုံရှုပ်ထွေးမှု ပျံ့သန်းအော်ဟစ်ကြလေသည်။ ကျီးတို့သည် ရန်လိုသောအခါ၊ ကြောက်မက်စွာ အခြင်းအရာကိုမြင်သော အခါ ဒေါသတကြီး အသံများဖြင့် ဝိုင်းအုံ့ထိုးဆိတ် တုံ့ပြန်မြဲ ဖြစ်ကြသော သတ္တဝါကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုလည်း သုံးရက်ခန့် ငြိမ်သက်နေသော တိုင်းပြည် အမှတ်စဉ်သည် ပြန်လည်၍ တစ်စခန်းတက်ပြန်ချေပြီတကား။

အသုဘစောင့် ဇဲဝိုင်းမှ တစားသမားများသည် ဇဲချပ်များကို အသာ ဖမ်းယူ နောင်မှိုက်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သူက ကြည့်၊ အချင်းချင်း မျက်စိမျက်နှာဖြင့် မေးဆတ်သူက ဆတ်နှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ ပေသည်။

ဇော်မွှေးသည် ဇဲဝိုင်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ ပေရာ ကျီးပြိုသံကြောင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မတ်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်သည် သိပ်သည်းစွာ ဖိပိုး ထားဆဲ၊ ကျီးပြိုသံကြောင့် တစ်စီပြည်နေသော မြေတွင်းအောင်းပုရစ်ကလေး များ၏ အသံသည် တိခနဲ ပြတ်သွားသည်။ တောစပ်မှ ချေ၏ဟောက်သံသာ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။ လေသည် ကိုင်းတောကို ဖြတ် ကာ တိုက်ခတ်လာသဖြင့် လေချွန်သံလိုလို၊ မြွေတွန်သံလိုလို။

“ကျီးပြိုတာ ရပ်သွားပြီ မှတ်တယ်၊ ထပ်ပြီး ပေါ်လာပြန်ပြီဟေ့”
ဇဲခိုင်ကိုင် ကိုမှတ်ကြီး၏ ခပ်ညည်းညည်းအသံ ...

“ချေဟောက်သံကပါ အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်၊ ကြောက်စရာပါလား ဟေ့ ...”

“မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ”
ဝိုင်းထဲမှ ပြောလိုက်သံ ... အထိတ်တလန့်သံ ...

ကျီးပြိုသံသည် ရပ်တန့်မသွား။ တဲရှေ့ကောင်းကင်ယံပင် ကျီးတွေရာ ပေါင်းများစွာ လန့်ပြိုလာကာ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကြယ်ရောင် မှုန်ပျူဖြင့် ခိုင်ခနဲ မည်းခနဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်စွာ ပျံသန်းနေကြရင်း ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများကြောင့် တစ်ရွာလုံးလည်း လန့်ဖျပ်ကာ နိုးနေကြလောက် ပေပြီ။

ကိုမှတ်ကြီးသည် တဲအပြင်တွင် စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသော ဂွတို၏ ရုပ် အလောင်းကြီးကို တစ်ချက်မျှ မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ - ဒီတစ်ပွဲပြီးရင် ရပ်ကြဉ်း၊ ညဉ့်နက်လှပြီ၊ နို့ - ဒီမှာပဲ စုအိပ်ကြမယ်၊ မနက်စောစော သက်ပျောက်ဆွမ်းအတွက် ဘုန်းကြီးတွေ ကြွလာကြဦး မှာ”

အားလုံး တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဝိုင်းသိမ်းရန် သဘောတူလိုက်ကြ သည်။

အပြင်တွင် ကျီးတွေက ဒေါသတကြီး လန့်ပြိုနေဆဲ၊
တောစပ်မှ ချေသည် မရပ်မနား ဟောက်နေဆဲ။

ဇော်မွှေးသည် တဲပြင်ပ အမှောင်ထုကို မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့နေရာ တွင်ပင် အိပ်မက်ရန် အသင့်ယူလာသော စောင်ကို ဖြန့်လိုက်လေသည်။

ညသည် အရှိန်ရခါစမြားတစ်စင်းလို ဆက်လက်၍ ရွေ့လျားနေလေ သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မြောက်လေသည် သာသာဆဆ တိုက်ခတ်လျက် ရှိ၏။ နင်းလေသည် အရိုးကွဲမျှ အေးစက်လှသည်။ တဲ၏အပြင်ဘက် အသုဘ

စင်နှင့်မလှမ်းကမ်းတွင်ခြင်မကိုက်ရန်၊ တောကောင်များမလာနိုင်ရန်ဖိုထားသော မီးဖိုသည်ပင် မီးညွန့်များ အရှိန်သေခါစ ပြုပြီ။ သို့သော် တငွေငွေ၊ တောက်လောင်နေဆဲ အရှိန်တော့ ရှိနေသေးသည်။ မီးညွန့်များသည် တွန့်လိမ်လျက် အထက်သို့တက်နေ၏။ လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းကမှ အိပ်ခင် ထည့်သွားသော ကိုမှတ်ကြီး၏ ထင်းတုံးထဲတွင် မခြောက် တခြောက် ထင်းပိုင်းတစ်ပိုင်း ပါသွားသည် ထင်သည်။ ထင်းစုံနှင့် မီးတောက်၏ တွေ့ဆုံရာမှ တချစ်ချစ်မြည်နေသော တောက်လောင်သံသည် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ၏တီးတိုးစကား ပြောသံနှင့် တူသည်။ ဝိညာဉ်းသံနှင့် တူသည်။

ညအမှောင်၊ မီးဖိုတစ်ခု၊ နှင်းတောထဲတွင် အမိုးအကာမဲ့ ချထားရရှာသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်း...။

တောင်တင်ပြင်တွင်တော့ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိပေရာ တိတ်တိုက်အစုအဝေးတစ်ခု ပျင်းရိစွာ ရွေ့လျားနေသည်။

အသုဘစောင့်သူအားလုံး ယောက်ျားချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တစ်နေ့တုန်း အိပ်ပြန်ဘဲ ထေစတမ်း ဖဲချပ်များကို ပွတ်ဆွဲလာကြရာ ယခုတော့ ထန်းကြောများပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ထားသော ထင်းတုံးတွေလို ဖရိုဖရဲအိပ်ပျော်နေကြလေ၏။ အားလုံး ရှစ်ယောက်တိတိ၊ ညှိလုံးသည် လုံချည်ခြုံကာ မီးဖုတ်ထားသော ပုစွန်တုပ်လို ခပ်ကွေးကွေး အိပ်ပျော်နေသည်။ ဟောက်များပင် ဟောက်နေသည်။ ဇွာလန်ကြံနေသော ဆံပင်ဘုတ်သိုက် မည်းပြောင်သော အသားကြောင့် မီးဖုတ်ထားသော ပုစွန်နှင့်တူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထန်းတက်သမားတော်တီးသည် ပါးစပ်ကြီးဟာကာ တခွီးခွီးမြည်လျက် အိပ်မောကျနေပြီ။ ရှေ့သွားများခေါ်၍ လန်ထွက်နေသောကြောင့် လူသေကောင်နှင့် တူနေသည်။ ကျန်သူများကတော့ စောင်းလျက်တစ်မျိုး၊ ပက်လက်တစ်မျိုး၊ စောင်ခြုံသူက ခြုံ၊ တစ်ယောက်ခါးပေါ်တစ်ယောက်ခွသွေနှင့် ပြန်ကြကော အိပ်ပျော်နေကြခြင်းပင်။

လုံးဝ မအိပ်နိုင်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။

ဇော်မွှေး...။ သူသည် ဖဲပိုင်းထဲလည်းမပါ။ ပါရအောင်တလည်းမဝေ့ဘူး။ ငွေရှိမှ ဖဲပိုင်းထဲဝင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း အသုဘအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် စိတ်တုံးတုံးချထားခြင်းဖြင့် အိပ်ပြန်ဘဲ လာရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဖဲပိုင်းဘေးတွင်ပင် အပူပင်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်ပျော်နေကြသော အုပ်စုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အသေကောင်တွေလို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖဲသမားတို့မည်သည် အံ့သြစရာကောင်းလှ၏။ သုံးလေးရက်တိုင်တိုင် အိမ်မပြန်၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပိုင်းထဲတွင် ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ် ယောင်၍ပင် မထတမ်း ဖဲချပ်များအပေါ် အာရုံစိုက်လွန်းသည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဇော်မွှေးသည် တံ၏ဝါးပိုးဝါးတိုင်ကို မှီကာ စောင်ခြုံလျက် ဓန္ဒာကိုယ် ခပ်လျော့လျော့အနေထားဖြင့် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ မြင်ကွင်းရှေ့တည့်တည့်တွင် ကစဉ့်ကလျား အိပ်ပျော်နေသူတစ်ခု၊ ခပ်ဝေးဝေး တံပြင်ပနှင့် တဲအောက်တွင် အမိုးအကာမဲ့ ရုပ်အလောင်းတစ်လောင်းသာ ရှိသည်။ ထိုမြင်ကွင်းနှစ်ခုဆီသို့သာ သူ၏ အာရုံက တစ်လှည့်စီ ကူးလူးရွေ့လျားလျက် ရှိပေသည်။

အသုဘရှင် ချထားပေးသော လက်ဖက်ပန်းကန် နှစ်ပန်းကန်ကား တစ်ဖွန်းစာမျှစီရှိသော ဇင်ကပ်ကလေးဖြင့် ပေပွနေကာ ဖွန်းတပ်လျက် ငြိမ်သက်နေပေသည်။ ဇော်မွှေးသည် လက်ဖက်ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေပေရာ ဧရာမပိုးဟပ်ကြီးတစ်ကောင် ပန်းကန်တစ်ချပ်နားသို့ ရွေ့လျားချဉ်းကပ်လာသည်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။ လက်ဖက်ပန်းကန်ရှိရာသို့ပိုးဟပ်ကြီး ချဉ်းကပ်ရွေ့လျားလာပုံမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်နေရသလို ကြည့်ကောင်းလှသည်။ အိမ်တစ်အိမ်ကို အနုကြမ်း စီးတော့မည့် လူဆိုး၏ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ပုံနှင့် တူသည်။ ထန်းကြောများစပ်မှထွက်ကာ ဦးခေါင်းအနည်းငယ်ထုတ်၍ အာရုံမနာမောင်းနှင်ချောင်းဖြင့် ရွေ့လျားကြည့်ရှုနေပုံ၊ ငြိမ်သက်စူးစမ်းဟန်ဖြင့်

လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသော မီးခြစ်သည်
 ချွေးစေးဖြင့် ချော်ချွတ်ကာ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။
 သူ အလန်တကြား ကြည့်နေစဉ်မှာပင်
 အလောင်းကောင်ကြီးသည် ကိုယ်ပေါ်မှာ
 လှမ်းထားသော အဝတ်စတွေ ခွာချနေပေပြီ။

မရွေးမလျား သတ်အနေအထားဖြင့် ပန်းကန်ရှိရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေပုံမှာ
 အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာလှသော ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ယောက်၏ အပြုအမူနှင့်
 တူလှသည်။ ထို့နောက်လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပန်းကန်နုတ်ခမ်းသို့
 ရွေ့ခနဲ ခုန်တက်၊ နှမ်းစေ့တစ်စေ့ကို ကိုက်ဖဲ့ဆွဲယူထွက်ပြေးကာ ဖျာကြားသို့
 ဝင်ရောက်သွားပုံမှာ ခုန်သော ရင်ဖြင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ သရုပ်ဖော်
 ချက် ပီပြင်လှသည်။

ဇော်မွှေး၏ အာရုံက တစ်နေရာဆီသို့ လွင့်သွားပြန်သည်။ သူသည်
 အိပ်ချင်စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ပျိုးထောင်သော်လည်း လုံးဝအိပ်၍ မရ၊ မျက်စိ
 ကြောင်သည်ဟု ပြောရပေမည်။ ဆောင်းလေသည် ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေ

သော မြေစိုက်တဲတွင်းသို့ တစ်ချိန်မြည်ကာ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်သည်
 ရှိသည်။ သူသည် အိပ်မရသည့်အတူတူ ဆေးဓမ္မလိပ်တစ်လိပ်ဖြင့်
 ဇွာနေရသည်မှ ကောင်းမည်ဟု တွေးကာ ဆေးလိပ်ကို ထုတ်ကာ ခြစ်
 ရန် မြင်ဆင်လိုက် ချိန်မှာပင် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏ ဂီးခနဲ အလန်ထပြော
 အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပေသည်။

သူသည် ဆေးလိပ်ကို ကိုင်လျက် ကြည့် အလောင်းစင်ရှိရာသို့ လှမ်း
 ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်”

ဂီးခနဲ အော်လိုက်သော လင်ကောင်ပိုးငှက်ကြီးသည် အလောင်း၏
 ရင်သတ်တွင် ခုန်တက်၍ နားနေခြင်းပင်တည်း။ သူ လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင်
 ငှက်ကြီးသည် ဂီးခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ ရုတ်တရက် ထပျံသွားသည်။
 အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ကောင်းရောပဲ - ကြက်သရေ မရှိလိုက်တဲ့ ငှက်စုတ် - အလောင်းပေါ်
 မှာမှ တက်နားရတယ်လို့”

သူသည် ဆေးလိပ်ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဇွာရှိုက်လိုက်သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပြီ။ မီးဖိုမှ မီးများသည် အငွေ့သေစပြု
 ကာ မီးခိုးများ အူလျက် တလွင့်လွင့်ပျံ့တက်နေပေသည်။ ဖိသမားများသည်
 မလုပ်မယုက် အရှိန်သေစပြုနေသော အောက်လင်းမီးအောက်တွင် အတုံး
 အရုန်း...

“ခုချိန်ဆို ည (၁၂) နာရီလောက် ရှိပြီထင်ပါရဲ့”

သူသည် အသံထွက်အောင် ရေရွတ်လိုက်စဉ်မှာပင် တိုက်ခတ်နေသော
 ဆောင်းလေပြေအောက်တွင် အသံတစ်သံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

လေတိုးသံလိုလို ညည်းညူသံလိုလို မသံကွဲ...။

ဇော်မွှေးသည် ဆေးဓမ္မလိပ်ကို အသာပစ်ချလိုက်ကာ အသံထွက်ပေါ်
 လာသော တံအပြင်အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ နားစွင့်
 ထောင်သည်။ အသက်မရှူချေ။

ရှုတ်တရက် လောက ဆောင်တိုက်လိုက်သည်။ စိမ့်ခနဲ တစ်ချက်အေး
သွားကာ စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းနေသော ရုပ်အလောင်းသည် လှုပ်သွား
သည် ထင်လိုက်ရသည်။ အမြင်အာရုံသည် မသဲကွဲ မပိသ။

“ဟုတ်တယ် - အလောင်းက လှုပ်သွားတာ”

အေးရှသော လေပြည်များက ရုပ်အလောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနှင့်
အဝတ်လွတ်နေသော မျက်နှာပြင်ကို ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်ရန် ဟူးဟူးလောင်
လောင် ပြေးဝင်လာကြလေပြီ။

ဇော်မွှေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

“ညည်းညူသံတစ်ချက် ကြားလိုက်သလိုပဲ၊ ဂွတိုက သေနေပြီလေ။
သူက အသံထွက်ပြီး ဘယ်လိုမှ မညည်းညူနိုင်တော့ဘူး”

ကြည့်နေရင်းမှာပင် အလောင်းကောင်ဂွတို၏ ပါးစပ်ကြီးသည် လှုပ်စိ
လှုပ်စိဖြစ်လာသည် ထင်သည်။

ဇော်မွှေးသည် မျက်စိကို လက်ခံနှင့် ပွတ်၍ ကြည့်သည်။

“ဘုရား - ဘုရား”

အံ့ကြတုန်လှုပ်ပူဖြင့် ဇော်မွှေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ခွန်အား အသိစိတ်
မှသည် ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ စိမ့်ယိုပြန့်ပီးသွားသကဲ့သို့ စံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူ၏ အကြည့်များက အလောင်းကောင်ဂွတိုကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
လှုပ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ...

“အလေးဗျာ - ကယ်ကြပါဦး”

ဇော်မွှေးသည် ပူးကပ်ထားသော ဒူးနှစ်ဖက် တဆတ်ဆတ်ရှိက်ကာ
ရွေးစေးတွေ ချက်ချင်း ပြန်လာသည်။ လန့်ဖျပ်ကာ အသံကုန် အော်လိုက်
သည်။

ခြေဆင်းကာ ထထိုင်နေသော အလောင်းကောင် ...

သူ၏ ရင်ထဲမှ အသိတရားသည် ငလောဟင်းလင်းပြင် ဖြစ်သွားကာ နှလုံး
ခုန်သံသည် အင်ဂျင်စက်အိုကြီးတစ်လုံး မနီးချင်နီးချင် လိုက်သလို တုန်
တုန်မြည်ဟည်းသွားတော့သည်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသော မီးခြစ်
သည် ရွေးစေးဖြင့် ချော်ချွတ်ကာ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

သူ့ အလန်တကြား ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အလောင်းကောင်ကြီးသည်
ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းထားသော အဝတ်စတွေ ခွာချနေပေပြီ။

“ဘုရား - ဘုရား - ဟေ့ကောင်တွေ - မှတ်ကြီးတို့ - ညှိလုံးတို့ - လုတ်ကြ
ပါဦးဟ - ထကြပါဦးဟ - ဟိုမှာလူသေကောင်ကြီး ဖုတ်ဝင်လာပြီ”

သူသည် နီးစပ်ရာ ခွေအိပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို နှိုးသွားကာ ခြေ
ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကဲဟာ ...”

“ဘုတ် ...”

အကန်ခံရသူသည် မနိုး၊ လှုပ်ပင် မလှုပ်၊ တုတ်တုတ်မျှမရွေး သစ်တုံး
ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်သလိုပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ချက် ကန်သည်
မလှုပ်ရှား။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တစ်ယောက်မှ မနိုးပါလား”

ထိုအချိန်တွင် အလောင်းကောင်ကြီး ဂွတိုသည် အလောင်းစင်ဝါးကတ်
ပေါ်မှယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဆင်းလာလေပြီကော။ လည်ပင်းကြီးလိမ်စောင်းစောင်း
ကြီးဖြင့် မီးရောင်ရှိရာတဲအတွင်းသို့ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
တွေ့၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် ဇော်မွှေးသည် သတိလစ်မတတ်
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကာ ...

“ဒါ - ဖုတ်ဝင်လာတာ၊ အပမှီလာတာ - ဘုရား - ဘုရား - ဒီဘက်ကို
ယိုင်ထိုးယိုင်တိန့် လျှောက်လာပြီ၊ အမေရေ - ကယ်တော်မူပါ”

မှန်ပေသည်။

အလောင်းကောင်ကြီးသည် အသိစိတ်မဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
သယ်ဆောင်ကာ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံး၊ ညှိမည်းနေသော မျက်နှာ၊ ဇော
သွပ်သွပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော လူတစ်စုရှိရာသို့ တစ်လှည့်
ချင်း လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြင်တွင် လေသည် တရွံ့ရွံ့မြည်သံပေးကာ တိုက်ခတ်လျှောက် ခို
သည်။

ဇော်မွှေးသည် တရွှေရွှေအသက်ဝင်လာလှုပ်ရှားလာသော ဖုတ်ကောင်
ဝှတို့ကို ကြည့်ကာ ငယ်သံပါအောင် တစ်ချက်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အား - ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ဒီမှာ လူသေကောင်ကြီး ထလာပြီ”

တိတ်ဆိတ်နေသော အေးခဲလင်းမှုန်နေသည့် ညယံကို သူ၏ အသံက
ဟိန်းဟိန်းညံ့ဖျူ ထိုးဖောက်သွားခဲ့သည်။ အော်သံသည် အသုဘ နာရေး၊
တံသာမက တစ်ရွာလုံးကိုပင် လန့်ဖျပ်နှိုးထသွားစေသည်။ သွေးရှူးသွေးတန်း
ဟစ်အော်လိုက်သည့် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။ သို့သော်
ပတ်ဝန်းကျင်သည် အော်သံကြောင့် မည်သည့်တုံ့ပြန်ချက်မျှမရှိဘဲ ပကတိ
တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သက်နေခြင်း...။

ဇာကြမ်းပေါ်တွင် ခွေခေါက်တွန့်လိမ်ကာ အိပ်ပျော်နေကြသော ဗဲသမား
တစ်စုသည် တုတ်တုတ်မျှပင် မရွှေ့လျား။ သူတို့သည် လူတို့စွန့်ပစ်ထားသော
ညောင်ပင်အောက်မှ ရုပ်တုတွေလို၊ သုသာန်မြေမှ လူသေကောင်တွေလို
လှုပ်မရှား မငြိမ်သက်။

ဇော်မွှေးသည် အိပ်ပျော်နေသူတွေကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ငိုသံပါ
ဗြဲဗြဲ -

“အတုန်လုံးကို ဖုတ်ကောင်က အသက်နတ်ပစ်လိုက်ပြီထင်တယ်။ သေ
တုန်ကြပြီ။ မသာဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ လိပ်ခေါင်းထွက်အောင် အော်တာ
တောင် ပြန်မထူးကြဘူး။ မနိုးကြဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ - အမေရေ - ဘုရား - ဘုရား -
ဝှတို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တဲထဲဝင်လာပြီ - လုပ်ကြပါဦး”

ဇော်မွှေးသည် သောင်စပ်မှ ငါးအသေကောင်တွေလို တုံးလုံးပက်လက်
ဖြစ်နေသော မှတ်ကြီး၊ ညိုလုံးတို့ကိုပင် အထိတ်တလန့် ငဲ့ကြည့်နေမိ
သည်။ အစဉ်နီးကြားတက်ကြွလေ့ရှိသော တိုမှတ်ကြီးသည် ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ်
ပါးစပ်ကြီး ပြုကာ အိပ်ပျော်နေသည်။ အသက်မှ ရှိပါလေစ၊ သူတို့အားလုံး
သာကြောင့် မနိုးထကြဘဲ သတိလစ် မေ့မြောနေကြသနည်း။ အဆိပ်မိ၍
လော၊ အိပ်ဆေးမိ၍လော၊ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွေ မြမှ မြပါလေ
သလော။

ဇော်မွှေးသည် တစ်ချက်ကြိုးအော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အလောင်းကောင်ကြီး ဝှတို့သည် တံ၏ တံစက်မြိတ်
အောက်တွင် တည်တည်ကြီးရပ်ကာ ဇော်မွှေးကို စိုက်ကြည့်လေသည်။
မျက်ဝန်းသေများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောကြားနေကြလေပြီ။

ဇော်မွှေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ငှက်ဖျားဝင်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်လာ
သည်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာကာ ရေမွန်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အာ - လုပ်ကြပါဦး - ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊ ဖုတ်ကောင်ကြီး အသက်ဝင်လာ
ပြီ”

ဝှတို့သည် အရပ်ကြီးတစ်ရှပ်လို ပြူးကြောင်ကြောင် မလှုပ်မယှက် ရပ်
နေသည်။

ဇော်မွှေး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံသည် ဆောင်းလေထဲတွင်
ပြန့်နှံ့သွားသော်လည်း အချည်းနှီးသာ။

တဲရှေ့တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ရပ်နေသော
မျက်နှာမည်းပုပ်ပုပ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ဝှတို့သည် အိပ်ပျော်နေသူတွေကို
တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ သပြေသီး
မှည့်လို အရောင်သမ်းနေကာ သချိုင်းဂူ၏ ပြိုပျက်နေသော တံခါးနှစ်ချပ်နှင့်
သဏ္ဌာန်တူသည်။ မီးရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်မှာပင် တွမ်းချိုးစွဲနေသော သွား
ကြီးတွေကို မြင်နေရ၍ ဇော်မွှေးသည် ငိုချင်သလို၊ ရယ်ချင်သလို ချူးချင်ချင်
ဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှည့်ဟောက်သိုးပုပ်သည် အရေတွေက
စီးကျနေသေးသည်။

ဝှတို့သည် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးသေကြီးများဖြင့် ဇော်မွှေးကို တစ်
ချက်စိုက်ကြည့်ကာ တံထောင့်တွင် စုပုံထားသော ပစ္စည်းပုံကြီးဆီသို့ လတ်
ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

သူလမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသုဘချလျှင် တီးမှုတ်ရန်အတွက် **အထူး**
သော တူရိယာပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည်။ ငုံ့၊ လင်းကွင်း၊ နဲ့၊ ဝါးလတ်တုတ်တုတ်
စသည့် ရွာက ပိုင်ဆိုင်ထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ (ဤအချိန်တွင်
အသုဘချလျှင် ဆိုင်းဝိုင်းပါဝင်လေ့ရှိသည်။)

သူ လှမ်းကြည့်လေတော့ ဂွတိုသည် တူရိယာပုံကြီးကို မေးဆတ်မြဲ
လေသည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘာလုပ်မှာတုံး”

ဂွတိုသည် လက်သီးဆုပ်နှစ်ခုကို ပူးချည်စွာချည်လုပ်ပြသည်။ ဆိုင်းတီး
ပါဟူသည့် သဘော။ ဇော်မွှေးသည် ရုတ်ခြည်း ချွေးပြန်လာလေပြီ။

အမှန်တော့ ဂွတိုသည် သူ၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်သည်။ သေတူရှင်ဘက် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ ယခုတော့
သေလူနှင့် ရှင်လူ ဘဝချင်းက ဆက်စပ်မရအောင် ခြားနားနေလေပြီ။ ယခု
တော့ ဘဝချင်း ခြားလေသူက တစ္ဆေ ဖုတ် ပူးဝင်ကာ အပဏိနေလေ၏။ ဆိုင်း
တီးရန် အသုဘကောင်ကြီး တစ်ဖြစ်လဲ ဂွတိုက ညွှန်ပြနေလေပြီကော ...

မတတ်နိုင်၊ နောင်ခါလာနောင်ဈေးပေါ့၊ ကြောက်နေ၍ မဖြစ်၊ အသက်
ရှင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဇော်မွှေးသည် အသိစိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သဟဇာတ
ဖြစ်အောင် ပြန်၍ စုစည်းလိုက်မိသည်။ ရေနစ်နေစဉ်တွင် လက်လှမ်းမီရာ
ခြံတံပင်လေးတစ်ခုတည်ပင် အသက်ရှင်ရပ်တည်ရာ ယုံကြည်ရာ အားကိုး
ထကြီးတစ်ခုလေးတည်လေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အသက်ရှင်ရပ်တည်
နေတစ်ခုသည် တစ်ကိုယ်လုံးဆီသို့ ခန္ဓာရှိန်းစွာ စီးပျံ့ပူးဝင်သွားသည်။

သူသည် တိုင်ကို ကျောမိုနေရာမှ အသာထံ၊ စောင်ကိုခွာကာ သတိနှင့်
မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါများသည် အသက်
ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံရဆုံးရလေသောအခါ မိမိ အသက်ရှင်ရေးအတွက်
ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုကို ရှာကြစေ။ တိရစ္ဆာန်ကလေးများသော်မှ နိမ့်ကျသော
ဘဝကို ရောက်ရှိနေသော်လည်း မိမိအသက်ခန္ဓာကိုယ်ကို တွယ်တာမြတ်နိုး
ကြသည်ချည်းပင်။ သေရမှာကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်ပင်။ ထိုအခါ တွယ်တာ
ရာ တစ်ခုခုကို အားကိုးတကြီး ရှာဖွေဖက်တွယ်ထားတတ်ကြသည်။

ဇော်မွှေးသည် မိမိ၏ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း လမ်း
ကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ယခု သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော
ဖုတ်ဝင်သည်ကြီးကား သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဂွတိုမဟုတ်တော့သည်ကို

နားလည်ထားသည်။ ဂွတို၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ မကောင်းဆိုးဝါးကောင် ပူးကပ်
နေလေပြီ။

ဇော်မွှေးသည် အသေကောင်တွေလို မလှုပ်မယှက်အိပ်မောကျနေသော
သူငယ်ချင်း ဖဲသမားတွေ နီးဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူသည် အလောင်းကောင်
ကြီး ညွှန်ပြရာသို့ သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် အိပ်
ပျော်နေသော မုတ်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို အားနှင့် ကြိတ်၍ နင်းခြေလိုက်
သည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နီးရန် တမင်နာကျင်အောင် လန့်နိုးအောင် တက်နင်း
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ - ဒီလောက် ကုလား သေကုလား မော အိပ်ချင်ဦး”

မုတ်ကြီးဆီမှ မည်သည်တုံ့ပြန်သံမှ ထွက်မလာပေ။ သူ အံ့သြသွား
သည်။ ဒီလောက်နာကျင်အောင် ကြိတ်၍ နင်းရာ ဘာကြောင့် မနီးသလဲ။
နောက်တစ်ယောက် ထွန်းခ၊ ထွန်းခ၏ အရိုးပဒေသာ လက်မောင်းကို ဆောင့်
နင်းချလိုက်ပြန်သည်။ ဖနောင့်နှင့် ကြိတ်နင်းလိုက်ခြင်းပင်။

“အင်းကွာ”

ထွန်းခ မလှုပ်မယှက်၊ နောက်တစ်ယောက် မြလူ၊ တင်ပါးကို ခြေဖြင့်
ခပ်မြင်းမြင်ခတ်ကာ နီးလိုက်သည်။

“ဖုန်း”

မြလူထံမှ မည်သည်ညည်းညူ အော်ဟစ်တုံ့ပြန်သံမှ ထွက်ပေါ်မလာ။
မတုန်မလှုပ် ငှက်ပျောတုံးတွေလို တုပ်တုပ်မျှပင် မလှုပ်ကြပေ။

နောက်ဆုံး တခေါ်ဝေါ် အသံထွက်ဟောက်ကာ အိပ်ပျော်နေသော
ကုလားပုကျောကုန်းကို အုန်းခနဲမြည်အောင် ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ကုလား
ပု ဘာမှမဖြစ်၊ အသံပင်မထွက်။

ဇော်မွှေးသည် သွေးကြောင်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ချွေးပြန်
ပြုလာသည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ။ ငါ ဒီလောက် မခိုမလှုံနေ
အောင် ခြေကန်ပြီး နီးတာတောင် တစ်ယောက်မှ မနီးကြပါလား။ မနီးကြပါ
လား။ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

သူသည် အလောင်းကောင်ကြီး လက်ညှိုးညွှန်ရာ တူရိယာပစ္စည်း ထားရာသို့မရွံ့မရဲတိုးကပ်လိုက်ကာ တီးခတ်လျှင် အသံအမြည်ဆုံးတူရိယာ တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ လူဆိုသည်မှာ သေဘေးကြုံလာလျှင် အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးကို ရွာဖွေတတ်မြဲအတိုင်း လင်းကွင်းကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လင်းကွင်းသည် ဧရာမထမင်းစားပန်းကန် ပြားကြီး အရွယ်ဖြစ်သည်။

“ဗိုလူတွေ သေကုန်ကြပြီလား”

ထိုစဉ် ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးဖြင့် လူသေဝါးကပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော အလောင်းကောင်ကြီး ဂွတိုသည် ဇော်မွှေးနှင့် နှစ်လံကွာတွင် မတ်တတ်ရပ် နေသည်။ ထို့နောက် လက်သီးဆုပ်နှစ်ခုကို ပူးချည်ခွာချည် လုပ်ပြသည်။

“ဘုရား - ဘုရား - လင်းကွင်းတီးခိုင်းတာကိုး”

ဇော်မွှေးသည် လင်းကွင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အားပါးတရ တီးလေ တော့သည်။

“ချင်း - ချင်း - ချင်း”

“ငွမ်း - ခလွမ်း - ချမ်း - ချမ်း - ချမ်း”

လင်းကွင်းသံကြီး ဟိန်းဟိန်းညံ့မျှ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မသာကောင် ကြီးသည် ကွေးနေအောင် ကလေသည်။

“ချမ်း - ချမ်း - ဂလွမ်း - ချမ်း - ချမ်း”

“ကဲကွာ - ကဲကွာ - အိပ်ပျော်နေသူတွေ မနီးကြနဲ့ဦး”

ဇော်မွှေးသည် လင်းကွင်းကြီး နှစ်ချပ်စလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲလှ မတတ် အားပါးတရ တီးလေတော့သည်တကား။ သူသည် လင်းကွင်းသံ ကြောင့် အိပ်ပျော်နေသူတွေ လန့်ဖျပ်နီးသွားစေရန် အားပါးတရ တီးခတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် - မည်သူမျှ မနီး၊ တုတ်တုတ်မလှုပ်၊ အံ့သြစရာပေတကား။

“ဘုရားရေ - တစ်ယောက်မှ မနီးကြပါလား”

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ အသံထဲတွင် ဆင်ခြင်သံ၊ ကြောက်စိတ်တို့သည် ပူးတွဲလျက် ရှိပြီး လင်းကွင်းကို အားပါးတရ တီးနေရာမှ တဲအပြင်သို့ တဖြည်း ဖြည်း ထွက်လိုက်သည်။

အသုဘကောင်ကို ရွာထဲသို့ မျှားခေါ်မည်။ လူတွေ နီးအောင် တစ်ခုခု ပြုလုပ်မည်။

ဇော်မွှေးသည် လင်းကွင်းကို အဆက်မပြတ် တီးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် လင်းကွင်းသံ၏ စည်းမကျ ဝါးမကျ ဆူညံနေသော အသံသည် နားစည် ကွဲမတတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ မည်သူမျှ မနီး။

သူသည် ရွာပြင်လမ်းအတိုင်း လင်းကွင်းတီးလျက် ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ပြယ်စပြုလာသည်။ အသိအာရုံ ထဲမှာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဇုတ်ဝင်ကောင်ကြီးကလည်း ကိုးရိုးကားရား ကလျက်ပါလာသည်။ လည်ပင်းဆီမှ မြွေကိုက်ရာကြီးရှိပေရာ ထိုနေရာမှ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်တွေ စီးကျ နေသည်ကို မြင်နေရသည်။ အော်ဂလီဆန်ဖွယ်ရာပင် တကား။

မကောင်းဆိုးဝါး ဇုတ်ကောင်ကြီးသည် ဇော်မွှေး၏နောက် ဝါးနှစ်ပြန် လောက်မှ ကိုးရိုးကားရား ယိုင်ထိုးကာ ကခုန်ရင်း လိုက်လာလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြယ်ရောင်ဖြင့်သာ မှန်ဝါးဝါး ...။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ တောအုပ်၊ ထန်းတော၊ စပါးပုံ စသည်တို့သည် အမှောင်ထုအောက်ဆီတွင် ပကတိငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ဇော်မွှေးသည် လင်းကွင်းနှစ်ချပ် ကို နားပွင့်ထွက်မတတ် တီးခတ်ရင်း ဇုတ်ကောင်ကြီးကို မျှားခေါ်လာသည်။ သည်အချိန်တွင် သူရင်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ် အနည်းငယ် သက်သာရာ ရကာ သူ၏ လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရွာဖွေနေမိသည်။

သူသည် အနောက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဆီပြန် ဖောသွပ်သွပ်မျက်နှာ၊ ပွယောင်းယောင်း ခန္ဓာကိုယ်၊ မွဲပြာပြာအသားဆင်း ဖြင့် အပကောင်ကြီးသည် မျောက်ကြီးတစ်ကောင်လို ကခုန်၍ လိုက်လာနေ ပေပြီကော။ သူ၏ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း ဂွတိုသည် ကခုန်၍ ဆိုလိုသ ဝါသနာပါသူ မဟုတ်။ ကလည်း မကတတ်သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ယခု အပမီကာ ကခုန်ရင်း လိုက်ပါလာသူသည် ဂွတို၏ ဝိညာဉ်မဟုတ်။
တခြားအတ်ရှူး ပွဲရူးမင်းသားရူးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုအတ်ရှူး
အရူးကောင်း၏ ဝိညာဉ်သည် ဂွတို၏ ကိုယ်ဟောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ
ပူးဝင်ပြီး အရူးတစ်ဦးကခုန်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဇော်မွေးသည် ကြောက်စိတ်တစ်စတစ်စ လွင့်ပါးသွားကာ ဒေါသစိတ်
ဝင်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ လင်းကွင်းကို ဒေါသတကြီး တီးသည်။ နှုတ်မှ
လည်း တစ်ရွာလုံး ကြားအောင် အော်ဟစ်သည်။

“ဂျမ်း - ဂျမ်း - ဂျမ်း”

“ဂွမ်း - ဂွမ်း - ဂွမ်း”

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့...”

သည်လိုနှင့် ရွာထဲဝင်လာသည်။ ဖုတ်ဝင်ကောင်ကြီးကလည်း ခြေလက်
မြှောက်လျက် ရွာထဲကို ဖြတ်ကာ လိုက်လာသည်။

ဇော်မွေးသည် တစ်ရွာလုံးကြားအောင် အော်ဟစ်ကာ ရွာထဲဝင်လာ
သည်။ ရွာသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်
နေသည်။ အသံချည်လျှင်ဟောင်တတ်ကိုက်တတ်သော ရွာခွေးများ၊ ခြံခွေး
များသည် တုတ်တုတ်ချ လှုပ်ငြိမ်၊ ဟောင်သံပင် မကြားဘူး၊ ခြံလှောင်ထား
သော နွားများလည်း ထိုအတူ၊ တဘူးဘူး တဘဲဘဲ အော်သံပင် မပြုကြပဲ ငြိမ်
ချက်သားကောင်းလှလေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြပါလိမ့်...။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ခန့်က ညဘက်သန်းခေါင်ယံတွင် လန်၍
အော်ကြသော ကျီးကန်းများ၊ ရွာပတ်လည် မရပ်မနားအော်မြည်ကြကုန်
သော တောခွေး၊ ခွေးအတို့သည် ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ တစ်ချက်ကလေးမှ
“အာ” သံ “အူ” သံ မကြားရလေအောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပေသည်။
သည်ပတ်ဝန်းကျင်လောကမှာ သင်းတို့တစ်တွေရှိမှရှိပါလေစ။ တောပြောင်း
ကြကုန်ပြီး သည့်ထက် ထူးခြားသည်ကား သည်ရွာတစ်ရွာလုံးပင် ဖြစ်ပေ
သည်။ သည်လောက် လင်းကွင်းသံ ဆူဆူညံ အော်ဟစ်ဝင်လာသည်ကိုမှ
အားမနား၊ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မည်သည့် လူပုဂ္ဂိုလ် တိရစ္ဆာန်
မှ မနိုးကြပေ။ အားလုံး မရုဏတိုင်းပြည်သို့ ရောက်ကုန်ကြပြီလော။

ဇော်မွေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ကြောက်စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ပူးတုံ
ရွာတုံ ဖြစ်လာရာမှ သွေးပျက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ယခုလို ပိန်းပိတ်
အောင်ပကတိမှောင်မိုက်နေသည့် အမှောင်ထုထဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ဖုတ်
ဝင်နေသည့် အကောင်ကြီးနှင့် အတူတကွ ယှဉ်တွဲနေထိုင်နေခြင်းမှာလည်း
ကြီးစွာသော ဝဋ်ဒုက္ခပင်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း အထီး
ကျန်စွာ ရှိနေ၊ ရှင်သန်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံး တစ်စုံတစ်ရာသော
ပယောဂဖြင့် သေကုန်ကြပြီလော။ အဆိပ်မိကာ သေကုန်ကြပြီလော။ ဒါမှ
မဟုတ် မေ့မြောနေကြခြင်းလော။ ဒါမှမဟုတ် ရွာလုံးကျွတ်တစ်နေရာသို့
ထွက်ခွာသွားပြီလော။ ခွေးကြောင်များ၏ အသံများသာမက ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်
တိရစ္ဆာန်များ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေပါ တိုးတိတ်ပျောက်ဆုံးနေသည်က ထူးဆန်း
သည်။

ဇော်မွေးသည် သူ၏ အိမ်ရှိရာ ရွာလယ်သို့ ထွက်ပြေးမည် စိတ်ကူး
လိုက်သည်။ သို့သော် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ဖြတ်ရဦးမည်။ မှောင်
နှင့် မည်းမည်းထဲမှ ကျော်ဖြတ်ရဦးမည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကျော်ပြီးမှ
အိမ်ရောက်မည်။ အိမ်ရောက်ပါစေ။

“ဂျမ်း - ဂျမ်း - ဂျမ်း”

“ခလွမ်း - ဂျမ်း - ဂျမ်း”

လက်ထဲမှ လင်းကွင်းကို အဆက်မပြတ်တီးလိုက်ပြန်သည်။ အရေးထဲ
စပါးခွံတွေပုံထားသော နေရာတွင် မှောက်လျက်လဲမည်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။
စပါးခွံ ပုံပေါ်က တက်၍ လျှောက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဖုတ်ကောင်ကြီး
ကလည်း အကမပျက်၊ က၍ကောင်းတုန်းပင်။

ရွာလမ်းမကား ကျယ်ပြောလှသည်။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကလည်း
ကိုက်ပေါင်းများစွာ ဝေးလံလှသည်။ သူ ရွာထဲဝင်လာလျှင် ဆီးကြိုဟောင်
တတ်သော ခွေးကလေးငယ်၏ အသံပင် ပျောက်နေပြီကော။

ဇော်မွေးသည် လင်းကွင်းကို အဆက်မပြတ်တီးသည်။ ရွာတလေ
ကတော့ အမှောင်အောက်ဆီတွင် စန့်စန့်ကြီး အိပ်ပျော်နေဆဲ။ အစာမသောက်
သော ခြေကြီးတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတော်ကြီး၏ဝင်းတံခါးဝသို့ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းတော်ကြီး၏ ဘုရားခန်းမဆီမှ ပရိတ်ရွတ်ပွားသံ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုတ်ဝင်ကောင်ကြီးသည် အကရပ်ကာ တွေ့တွေ့ကြီးငေးစိုက်နေရာမှ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ - သူ့အလိုအလျောက် ပြန်လှည့်သွားပြီ”

ဇော်မွှေးသည်လင်းကွင်းကိုပစ်မချဘဲ ဆုတ်ကိုင်ကာ အိမ်ဘက်သို့အရောသောပါး ခြေကုန်သုတ်လေသည်။ နောက်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်ဝံ့တော့။

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဇော်မွှေးရာ၊ မင်း အရက်တွေ မူးအောင်သောက်၊ အသုဘအိမ်မှာ နေမအိပ် ညမအိပ်နေတော့ အာရုံတွေပြားပြီး၊ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ဇော်မွှေး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရှင်းပြတော့ ဘယ်သူမှ မယုံ၊ ပြုံးစိစိဖြင့် နားထောင်ကြသည်။ ရွှေ့တောင်ပြောပြောကပြော လျှောက်ပြောသည်ဟု ထင်ကြသည်။ အဖေဖြစ်သူက ဇော်မွှေးစကားကို အလေးအနက် မထား၊ မယုံ။

“အဖေ မယုံဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် - မယုံဘူး၊ မင်း အရှုံးပဲ၊ မူးပြီး လျှောက်ပြောနေတာ”

“အဖေနဲ့ အမေတို့ မယုံရင် မိုးလင်းတော့ အသုဘအိမ်သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဟေ့ - မိုးမလင်းခင် သွားမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ - အဖေ”

ဇော်မွှေးသည် အားလုံးတို့ ညက ဖြစ်ပျက်သမျှအလုံးစုံတို့ ရှင်းပြလိုက်သည်။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် အံ့သြကြသည်။ ရွှေ့အိုင်နှင့် စပါးခွံတွေတို့ ဖြတ်၍ ရွာထဲဝင်လာသည်ကို ပြောပြသည်။ အလောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် စုဝေးလိုက်ကြသည်။

သူကြီးအပါအဝင် လူထုရှေ့မှာ ဂွတို၏ရုပ်အလောင်းကို ပတ်ထားသော ပိတ်ဖြူစတွေကို ဖြေကြည့်လိုက်ကြတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြသည်။ ထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အမလေး”

ဂွတိုအလောင်း၏ ခြေထောက်တွင် မခြောက်တခြောက် ရှုံ့စေးတွေနှင့် စပါးခွံတွေကပ်ပြီးနေသည်ကို အထိတ်တလန့် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူကြီးသည် မျက်မှောင်ကုပ်နေသည်။

“ရွာနာသဟေ့၊ ဒါကြောင့် ရွာမှ ကျီးတွေ ညဘက် ညဘက်လန်ပြီး ပြုလိုပြီ၊ တောကောင်တွေလန်ပြီး ရွာပတ်လည်မှာ လာလာအော်နေကြတာကို၊ ချေဆိုတာ လူကြောက်တဲ့ကောင်၊ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေကို ရှောင်တဲ့ကောင်၊ အဲဒီလို လူကြောက်၊ သားစားတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေကို ကြောက်တာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ညတိုင်းအော်နေတာ၊ ဒါ - မကောင်းဆိုးဝါး ပူးကပ်နေလို့ကိုးကွ၊ ဟေ့ - ရွာ ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ကြည့်ရတယ်ဟေ့၊ ဒီကိစ္စ ရွာနာတယ်၊ ဒီသောကိုချက်ချင်းချ၊ မီးသဏ္ဍိဟ်ပစ်၊ ဝါးရက်မထားနဲ့တော့၊ ကဲ - ပြင်ဆင်ကြတော့ဟေ့”

သည်လိုနှင့် ဂွတို၏ အလောင်းသည် မီးသဏ္ဍိဟ်ခြင်းကိစ္စ နိဋ္ဌိတံသွားတော့သည်။

ဗုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့သည် အရက်တက်ချိန် နံနက်လင်းအထိ ကြီး နေဝင်ရီတရော၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန်တို့တွင် လှည့်လည်ပျော်ရွှင်စရာ လေ့ရှိကြပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လှည့်လည်ကျက်စားကြရာတွင် တိုက်ဆိုင်

သည် အချိန်များတွင် နာတာရှည် လူနာများ၊ ရုတ်ခြည်းသေဆုံးသည့် လူများ
၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ပူးကပ်သည်ကို ဖုတ်ဝင်သည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

ငွေတိုသည် အရက်သောက်ပြီး ပြန်လာချိန်သည် နေဝင်ရီတရော ဖြစ်
ခြင်း၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဖြစ်ခြင်း၊ ထိုအချိန်တွင် မြွေကိုက်ခံရခြင်းတို့သည်
မကောင်းဆိုးဝါးများ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပူးကပ်ရန် အခွင့်အရေး
ရသော အချိန်တွေ ဖြစ်နေပေသည်။

သည်သို့ဖြင့် ငွေတို၏ ခန္ဓာကိုယ်ဟောင်းကြီးထဲသို့ ပရကောင်တစ်ကောင်
က ဝင်ရောက်ပူးကပ်နေခြင်းပင်။

မဟာဝင်ကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မှာ ပါတလီ
ပုတ်ပြည်တွင် စန္ဒရတ္တမင်းကြီး နန်းသက် (၂၄) နှစ်အရောက်တွင် မင်းကြီး၏
အပြုအမူသည် သက်ရှိထင်ရှား အနာရောဂါ ကင်းစင်ခြင်းနှင့် မတူဘဲ ဖောက်
လွှဲဖောက်ပြန် ရှေးကနှင့်မတူ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ပညာရှိအမတ်များက
မင်းကြီး၏ အသက်ကုန်သည်မှာ ကြာပြီ။ ဖုတ်ကောင် ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု
သာအထက် ဗိန္နုသာရ မင်းအား လျှောက်ထားကြသည်။

သည်လိုနှင့် စန္ဒရတ္တမင်းကြီး၏ အနီးတွင် မင်းချင်းနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်
ဟန်ဆောင်ပြီး မားလုကြရာမှ မင်းကြီးကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်မှ ဖုတ်ဝင်သည့်
ကိစ္စပြီးဆုံးသွားသည်ဟု မဟာဝင်ကျမ်းက ဆိုထားပေသည်။

ကျမ်းကိုး - သက်ကြီးစကား

»»» မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

- ခေတ်နှင့်မျော်ညီသော ထမင်းတို့ ထိထိုက်လည် ဓတုထုတများသို့ ထမင်းတို့ နှစ်မြို့ထဲစည် ထာတွန်းဓာတ်လမ်း ပုံပြင်တို့ဖြင့် ဝေါင်းစပ်တင်ဆက်ထားလည်
- ထမင်းများထိုက်တိုင် ဝါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်သော ဉာဏ်စမ်းခြွပ်ခွဲများစွာပါလည် -

ငွေကြေးသွင်း (၆) လစာ နန်းထား	စာအုပ်ထန်ဖိုး	၂၂၀၀ x ၆ (လ) ၁၃,၂၀၀
ငွေကြေးသွင်း (၁၂) လစာ နန်းထား	စာအုပ်ထန်ဖိုး	၂၂၀၀ x ၁၂ (လ) ၂၆,၄၀၀

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈) ကွာ (ပထမထပ်)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရစိကွန်ဒို)
ကျောက်တံတားဦးနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၃၈၆၈၃၃၊ ၃၈၆၈၆၄

ပုံပြင်မပြောအားသော မိဘများနှင့် ပုံပြင်ဖတ်ချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ထမင်းများစာတွယ် အထိဉာဏ်၊ အဓိဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်တိုးသွားစေမည့်
ပုံပြင်များစွာသို့ ထရပ်စော်လည်ရာထောင်းတို့ဖြင့် ခြယ်နှုန်းထားသော -

တန်ဖိုး (၁၂၀၀) ဖြင့်
လစဉ် (၂၅) နေ့တိုင်း ထွက်ရှိနေပါပြီ။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ ⇨ အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ ၂-၈ (ပထမထပ်)
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရစိကွန်ဒို)
ကျောက်တံတားဦးနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၃၈၆၈၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃